[illegible]

O22:417x1i9
N05
118325

உ

சிவமயம்.

குருபரப்பிரஹ்மணேநம:

[illegible] திருவிராமேச்சுரத்தைச்சேர்ந்த

பாம்பன்

ஸ்ரீமத்-குமரகுருதாசஸ்வாமிகளருளிச்செய்த

நாலாயிரப்பிரபந்தவிசாரம்.

FIRST EDITION 500-COPIES.

இது

ஸ்ரீசிதம்பரந்தாலுக்கா, பின்னத்தூர்

வை. இரத்தினசாமிப்பிள்ளையவர்களால்

சென்னைப் பண்டிதமித்திர யந்திரசாலையிற்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

Copyright Registered.

1905.

விலை அணா-8.

3-JAN 1906 MADRAS

118375
No 5
3-JAN-1906 MADRAS

அறிவிப்பு. 2

இந்நூற்கட் காட்டப்பட்ட பலபுத்தகங்களில்—

நாலாயிரப்பிரபந்தம்— வியாக்கியானங்கட்டுணைக்கச் சித்திரகூடம் கந்தாடை - திருவேங்கடாசாரியரைக் கொண்டு பரிசோதிப்பித்து முதலாயிரமும், இயற்பாவும், வியாக்கியானங்கட்டுடையப்பரிசோதிக்கப்பட்ட பெரியதிருமொழியும், திருவாய்மொழியும் சென்னை ஊ - புஷ்பரதசெட்டியாரால் கலாரத்நாகர அச்சுக்கூடத்தில் ௧௮௭௬ - ம் வருஷத்திலும் ௧௮௮௫ - ம் வருஷத்திலுமாகப் பதிக்கப்பட்டு ஒன்றாகக்கட்டப்பட்டது 1. புரசப்பாக்கம் ஏழுமலைப்பிள்ளையின் விவேகவிளக்க அச்சுக்கூடத்தில் 1883 - ம் ௵ பதிக்கப்பட்டது 1. கொன்னூர் மாணிக்கமுதலியாரது மனோன்மணிவிலாசஅச்சுக்கூடத்தில் ஸ்ரீமுக௵ ஆவணி௴ பதிக்கப்பட்டது 1.

குருபரம்பராப் பிரபாவம்— சித்திரகூடம் கந்தாடை - திருவேங்கடாசாரியரால் பரிசோதிக்கப்பட்டுச் சென்னை மிமோரியல் அச்சுக்கூடத்தில் 234 - பக்கங்களில் 1892 - ம் ௵ பதிக்கப்பட்டது.

கூரேசவிஜயம்— திருவஹீந்திரபுரம் வீரராகவாசாரியரால் பரிசோதிக்கப்பட்டு மை - ராமாநுஜாசாரியரது ராமப்பிரசந்நோதய அச்சுக்கூடத்தில் [illegible] பக்கங்களில் கா௵ [illegible]௴ பதிக்கப்பட்டது.

விஷ்ணுபுராணம் — திருவல்லிக்கேணி திருமலை நரசிம்பாசாரியரால் தமிழில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டு கா - புஷ்பரதசெட்டியாரால் கலாரத்நாகர அச்சுக்கூடத்தில் 438 பக்கங்களில் பார்த்திவ ௵ தையீ பதிப்பிக்கப்பட்டது.

வைணவர்பாகவதம் — புலியூர் இராமாநுஜபிள்ளை மணிப்பிரவாளமாக மொழிபெயர்த்த தசமஸ்கந்தமும், கோமளபுரம் வேணு கோபாலாசாரியர் சம்ஸ்கிருதத்திற் கிணங்கப் பரிசோதித்த மற்ற ஸ்கந்தங்களும் மொன்றாகச் சூளை - எதிராஜமுதலியாரது பிரின்ஸ் ஆல்வேல்ஸ் அச்சுக்கூடத்தில் 1891 - ம் ௵ பதிக்கப்பட்டது.

மேற்படிபாகவதம் வடமொழி — பம்பாய், கோபாலநாராயண கம்பெனியாரால் டை. அச்சுக்கூடத்தில்நாகரஎழுத்தில் 1892-ம் ௵ பதிப்பிக்கப்பட்டது.

சித்திரகூடபுராணம் — சென்னை ஸ்ரீநிகேதந முத்ராக்ஷரசாலையில் 241 - பக்கங்களில் 1891 - ம் ௵ பதிக்கப்பட்டது.

பாஷண்டமத சபேடிகை — க - நாராயணசாமி நாயுடென்பவரால் இயற்றப்பட்டுச் சென்னைச் செங்கல்வராயசெட்டியாரது ஸ்ரீநிலய முத்ராக்ஷரசாலையில் பராங்குசர் அவதார ௵ ௪௩௬ - ல் அச்சிட்டப்பட்டது.

ஆறுமுகநாவலரவர்களது வித்தியாநுபாலன அச்சுக்கூடத்திற் பதிக்கப்பட்டும் வேறுசில அச்சுக்கூடங்களிற் பதிக்கப்பட்டுமுள்ள வில்லிபுத்தூராழ்வார் பாரதத்தில் "ஒரேனந் தனைத்தேட வொளித் தருளு மிருபாதத் தொருவ னந்தப் — போரேனந் தனைத்தேடிக் கணங்களுடன் புறப்பட்டான் புனங்களெல்லாந் — சீரேனல் விளைகிரிக்குத் தேவதையாந் தழ்வினையுஞ் செங்கையேந்திப் — பாரேனையுங் கனைத்தும் புளிநட்டே புகழ்த்திடுத்தன் பதிபுக்கவந்தான்." எனும் அருச்சுனன் தவநிலைச்சருக்கச் செய்யுள், நவீனவைணவர் கொள்

கைக்கு விரோதமாதல் கண்டு கோ - இராஜகோபாலபிள்ளையவர்கள் பார் வித்யாகளாநிதி அச்சுக்கூடத்தில் நள ௵ மார்கழி௴ பதித்த பிரதியிலில்லாதொழியுமாறு அதனையெடுத்துவிட்டுப் பதித்திருத்தலானும், திருவாய் மொழியில் "செக்கர்மா ணச்சடையோன் சேவடிக்கீ ழுந்நாளின் — மெய்க்கணிட்டுச் சக்கரநீ பெற்றவிளையாட்டேபோல்" எனுமடிகளைக்கொண்ட செய்யுள் இக்காலத்துப் பிரதிகளி லில்லாதொழியுமாறு அந்தாதி பொருந்தத் திருத்திப்பிறிதொரு செய்யுட் சேர்த்துப் பிரசுரித்திருக்கின்றன ரெனப் பல்லோரும் பகர்தலானும், கம்பராமாயணத்தில் வைணவ சாதகமாகாதவற்றை மாற்றியும் ஒழித்தும் புகுத்தியும் பதிப்பித்தமை உலகறிந்ததாகலானும், இந்த "நாலாயிரப்பிரபந்தவிசாரத்தை" நோக்கும் வைணவர் ஈண்டுக்காட்டிற்ற புத்தகங்களிலும் அப்படிப்பட்டவைகளை இனி மாற்றுதல் முதலியனசெய்தல் கூடுமாகலானும் வைதிகசைவாபிமானிகளா யுள்ளோர் தங்கள் கருநூல்களை நறும்பெட்டியில்வைத்துப் பேணிக்கோடல்போல இந்தவைணவப் புத்தகங்களையும் ஒரு மூலையில்வைத்துப் பேணிக்கொள்வாராக. இராமாயணத்தைச் சிவனடியவர் சரித்திரமாகவே யெண்ணுவாராக.

[இந்நாலாயிரப்பிரபந்தவிசாரம் — சிதம்பரம் டி - மு - கோர்ட்டு ஸ்டாம்புவெண்டர் பூவராகபிள்ளையிடத்திலும், தில்லைவிடங்கன் போஸ்டைச்சேர்ந்த பின்னத்தூர் வ. இரத்தினசாமிப் பிள்ளையிடத்திலுங் கிடைக்கும். பிரதி 1 - க்கு விலை அணு 8. தபாற்செலவுவேறு. 10 - பிரதிகொள்வோர்க்கு 1 - பிரதி இலவசமாக அளிக்கப்படும்.]

சிவமயம்.

பதிப்புரை.

அநாதிமுத்தபதியாகிய சிவபெருமான் அநாதிபெத்தராகிய ஆன்மாக்களுக்கு அநுக்கிரகஞ் செய்பொருட்டு அனேக க்ஷேத்திரங்களில் திருவருட்டிருமேனிகொண் டெழுந்தருளியபடி இப்பின்னத்தாரிலும் எழுந்தருளிய திருக்கோயில் மாணிக்கவரத கேசவரமாம்; இது சிரணித்துப்போயவிட்டது. இதனைக் கட்டி முடிக்கும் பொருட்டு யான் முயலுங்காலில் இந்நூல் முகவுரையில் விவரிக்கப்பட்டபடி சில வைணவர்கள் சிவநிந்தைமுதலியனசெய்து வருவதற்கு ஆற்றாத நான் முதலிய வைதிகசைவமரபினர் பலரும் பெருந்துயருற்ற வமயம் ஸ்ரீ மணிவாசகப் பெருமானார் திருவனுக்கிரகத்தால் என்னுள்ளிட்டார் குறைதீரும்பொருட்டுத் தசரதராமசந்திரர் இராவணனைக்கொன்றதனாலுற்றபிரமஹத்தி நீங்கியுய்யுமாறு சிவபூசை செய்த திருவிராமேச்சுரத்தில் ஜனனமாகி அதைச்சேர்ந்த பாம்பனெனும் பதியிற் பன்னாள் நின்மலநிஜாநந்த ஏகபரிபூரண வியாபகப்பொருளாய்த் தகராகாசவஸ்துவாயிராநின்ற இறைவனும் ஸ்ரீசுப்பிரமண்ய பரமாத்துமாவினது பெருங்கருணையின் சிறுவயதுமுதல் அந்தப்பரமாத்துமாவின் பேரிலேயே பாடுகிரியமங்கொண்டு வைதிக சைவசித்தாந்தபாநுவாயெழுந்தருளியிருந்து இராமநாதபுரந்தாலூக்கா - பிரப்பன்வலசையெனும் பெயரிய ஊரின் ஒருசார் கூகு - ளின் சிவநிஷ்டையிலிருந்தெழுந்தபின்பு அத்தியாச்சிரமமெனுந் துறவு பூண்டவரும்,

இயலிசைத்தமிழ்க் கட்டளைச்சுவைகிளர் பெருந்தோத்திர வடிவாகவுந் தத்துவப்பெருவிளக்கான சாத்திரவடிவாகவும் பரமதகண்டனமுஞ் சுவமதஸ்தாபனமுமான நூல் பலவற்றுள்ளுந் தலைநின்றுத்தரிப்பனவாகவும் ஐயமறுக்கும் ஆற்றலுடை வைதிகசைவசித்தாந்த வேதாகம பாஷியமெனவு மிளிர்ந்து சொன்னயமும் பொருணயமுந் தொனிநயமுந் துறுமிவிளங்குவனவாகவும் யாப்பிலக்கணஇலக்கியங்களாகவும் அதி விசித்திரச்செய்யுள் பலவுட் கொண்டுள்ளன வாகவும் விளங்காநின்ற ௧௨௯௬ - திருச்செய்யுளுள்ள குமரகுருதாச சுவாமிகள்பாடல், ௧௧௯௫ - திருச்செய்யுளுள்ள திருவலங்கற்றிரட்டு, ௧௧௦௧ - திருச்செய்யுளுள்ள திருப்பா, ௩௦௪ - திருச்[illegible] காசியாத்திரையெனும் பெருநூல்களையும்; பரிபூரணானந்தபோதம், தகராலயரகசியம், குமரவேள் பதிற்றுப்பத்தந்தாதி, செக்கர்வேள் செம்மாப்பு, செக்கர்வே ளிறுமாப்பு, ஜீவயாதனையைக்குறித்த வியாசமெனு ௬ நூல்களையும்; ஷண்முககவசம்,* பஞ்சாமிர்தவண்ணம், திருத்தொடையல், கந்தரொலியலந்தாதி, குகப்பிரமவருட்பத்து, ஞானவாக்கியம், கந்தகோட்ட மும்மணிக்கோவை, வடதிருமுல்லைவாயிற் குகபரர் வண்ணம், சுவீரர் நவரத்தினக் கலிவிருத்தமெனும் ௯ - நூலடங்கிய சிறுநூற்றிரட்டினையும்; திருத்தல தரிசனகாலங்களிற் பாடியருளிய கட்டளைக்கலித்துறைகள், அஷ்டாஷ்ட விக்கிரகலீலை விருத்தம், வடசொற் புகாதுபாடிய அமைதியைம்பதெனுஞ் சேந்தன் செந்தமிழ், ஐந்தந்தாதியெனும் பகுபத பஞ்சகம், சஷ்டிவகுப்பு, பிறிதுபடுபாட்டுப் பிரபந்தம், பிறிதுபடு துவிதபங்கி திரிபங்கி, சஸ்திரபந்தம், சதாக்கரமயூரபந்தம், அந்தாதித்தொடைக் கமலபந்தப் பலபங்கி, தங்க ஆநந்தக்களிப்பு முதலிய

பன்னூல்களையும் சிவஞான தேசிகத்திற் குருவிடைசம்வாதக் கடா விடைகளாய்க் கூட வியாசங்களாய் விளக்கு பெருநூல் முதலிய பல வசனநூல்களையும் அருளிச்செய்த ஆசிரியருமான ஸ்ரீமத் - ஆறுமுகநாதசுவாமிகள் தமது சிவநிஷ்டையில் ஆண்டவனுர் இவ்வூர் இன்னதலமென்று குறித்தருளியபடி இத்தலத்தின்கண் நிட்டை சாதிப்பா ரெழுந்தருளினார்கள். அஞ்ஞான்று சுவாமிகளை யானடைந்து இந்நூன்முகவுரையிலுள்ளபடி யென்னுல் வேண்டுகோள் செய்யப்பட்டது. அதனை யங்கீகரித்த சுவாமிகள் உரியநியாயங்களை எனக்கும் ஏனையோர்க்கும் போதிக்கும்போது இவ்வூர் வைணவர் சிலரும் ...நார் வைணவர் சிலரும் 1904 - ம் வரு டிசம்பர் மீ 23உ முதல் மும்முறை கலாய்த்து வாதிக்கத் துணிந்தனர். அஞ்ஞான்று நானும் என்னைச் சேர்ந்தாரும் வெற்றிதோல்வி விஷயமாக யாதோருடன்படிக்கை யெழுதி ரிஜிஸ்தர் செய்துகொண்டுதான் வாதத்திற் பிரவேசிக்கவேண்டுமென்று அதற்குரிய இலிகிதமொன் றெழுதி அவ்வாதிகட்குக்காட்டினேம். அதனைப்படித்துப்பார்த்த அன்னவர் யாது கருதியோ இவ்விஷயத்தில் எங்களுக்கு வாதமில்லையென்று கூறிவாளாவிருந்துவிட்டனர். அந்த இலிகிதம் இக்கடியிற் சேர்க்கப்பட்டதுகாண்க. மேல், சுவாமிகள் போதித்தவழியே யிந்நூலையருளிச் செய்து எனக்களித்தார்கள். இது, பரமசிவ அருளாம் பரிவுடையாரனைவர்க்கும் பயன்படுமாறுசிவதொண்டர்க்குத் தொண்டனேம்யான் இதனை யச்சிற்பதிப்பித்தேன். கருதிகளையேமிகவும் உதகரிக்கப் பெற்ற இவ்வரியநூல் வைதிகசைவத் திருக்கூட்டத்தினர் யாவர்க்குஞ் சம்மதமதொரு பெருவிருந்தாயிருத்தலால் இஃதெவ்வொரு சைவ சமயிகளிடத்தும் இருத்தற்குரியதே.

........ரூபா யமுத்திரைக்காகிதம்

..............ம்,........ம் செய்துகொண்ட உடன்படிக்கை.

சைவர்கள் தங்களவயவங்களிற் பஸ்மங்கொண்டு தரித்துவருகிற 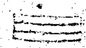 இவ்வித புண்டரம் வேதத்திலுண்டென்பதை அந்த வேதவாயிலாகச் சைவருளொருவர் ருஜுப்பிக்கத் தவறினால், அவ்விதபுண்டரத்தைநாளும் இவ்வாதத்திற்கு ஏற்படுஞ் சபையில்வாதிக்க நிற்பவர்களும் மறுபடியும் அணியாமல் இழந்துவிடக் கடவோமாக. வைணவர் வணங்குந்தெய்வத்திற்குப் பதினொன்கு வித்தையிற் சேர்ந்த வேதமுதலியநூல்களிற் பஸ்மதாரணமுண்டென்று காட்டும்படி செய்வேனாக. சிவம், பிரம விஷ்ணு ருத்திரர்களின் மேம்பட்ட "சதுர்த்தம்" அதாவது நான்காவது தெய்வமென்று வேதத்திற் பல வாக்கியங்களெடுத்துக்காட்டி அந்தச் சிவத்திற்குப்பரத்துவம்ஸ்தாபிக்கும்படி செய்வேனாக. வைணவர்கள் தங்களவயவங்களில் வெள்ளைமண்ணும் மஞ்சட்பொடியுங்கொண்டு தரித்துவருகிற 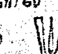 இவ்விதபுண்டரம் வேதத்திலுண்டென்பதை அந்த வேதவாயிலாக வைணவருளொருவர் ருஜுப்பிக்கத்தவறினால் அவ்விதபுண்டரத்தைநாளும் இவ்வாதத்திற்கேற்படுஞ் சபையில் வாதிக்க நிற்பவர்களும் மறுபடியும் அணியாமல் இழந்துவிடக் கடவோமாக. சைவர்கள் வணங்குஞ் சிவனுக்கு மேற்படி வேதமுதலிய வித்தைகளில் இங்குக்காட்டிய ஊர்த்துவபுண்டரதாரண முண்டென்று காட்டும்படி செய்வேனாக. விஷ்ணு, பிரமவிஷ்ணு ருத்திரர்களின்மேம்பட்ட "சதுர்த்தம்" அதாவது நான்காவது தெய்வமென்று வேதத்திற்பல வாக்கியங்களெடுத்துக்காட்டி விஷ்ணுவுக்குப் பரத்துவம் ஸ்தாபிக்

கும்படி செய்வேனுக. இவ்வித ஏற்பாட்டில் யார்தவறினலும் (கிப க்தனை)......................இவ்விஷய வாதத்திற்குச் சிதம்பர க்ஷேத் திரத்திலாவது சென்னையிலாவது கீகழுங்குரோதிவருஷம் தை மீ கூட்டப்படுஞ்சபைக்கு இருதிறத்தக்குமுரிய வடமொழி தென்மொழி வித்துவான்களை ஆஜர்செய்துகொள்ள எவ்விதகாரணத் தால் யார் தவறினலும் அவர், ஆஜரான வித்துவான்களில் அக்கிராச னதிபதியாயிருக்குமொருவர் தீர்மானப்படி நடக்கவேண்டும். நட வாவிடின், அங்ஙனமே கம்மில் அநுகூலதீர்மானம் பெற்றவர்க்கு அவ்விததீர்மானம் பெருதவர் நூறுரூபாய் உடனே செலுத்தி யிரசீதுபெற்றுக்கொள்ளவேண்டும்.

30—12—04. { சைவருளொருவனுகிய......................
வைணவருளொருவனுகிய......................

பதிப்புரை முற்றிற்று.

இங்ஙனம்;

பின்னத்தூர்.
விசுவாவசு௵
புரட்டாசி௴ 11௳ } பி. வ. இரத்தினசாமிப் பிள்ளை.

சிவமயம்.

குமாரகுருப்யோநம:

நாலாயிரப்பிரபந்தவிசாரம்.

முகவுரை.

கடவுள் வணக்கம்.

அம்பி யந்திருச் செம்முகத் தூயவன்
நம்பி யென்பாற் முழ்ந்திது சாற்றுவாம்.

நூலதுவிச்செழுந்த காரணமுதலியன.

நிலவள நீர்வள முதலிய வெல்லாவளமெல்லா நிரப்பமுவோங்கி விளங்காநின்ற சோழநாட்டின் கண்ணதாய் "மன்றுடையான் திரு வாக்கான் மிருந்த கேயம்—பொன்றுபோய்க்குண திசையிலிருந்தவா வாழ் தபோவனத்தைக் குறுகிதைகண்" "பானிறவெண் ணிறன்ப ரசைவின்றிச் சிவயோகம் பயினாளில்" என்று மண்சுமந்த படலமும் "பன்னசாலை—யொன்றனைக் கட்புறம்பு செய்தனர் திருந்தன ருண்மை மிக்கார்" "இத்திற மையர் தில்லை யெல்லையில் வைக" என்று திருவாதவூரர் புராணமு மியம்பும் ஆற்றான், ஸ்ரீசிதம்பர க்ஷேத்திர எல்லைப்பாட்டில் குணதிசை யெனுங் கீழ்த்திசையில் திருவாதவூரரெனும் ஸ்ரீமத் மாணிக்கவாசகசுவாமிகள் சிவயோகஞ் சாதித்திருந்த பன்னசாலை யனுமாய் "ஈழநாடணிநைந்திடுஞ் சிவ

ஞான்று—வெஞ்ச வின்றிய செல்வர் பாத மிறைஞ்சி ந
வான்" "வல்லி வீங்புகல் விக்கு மூலை மறைந்தநல்
ருல்" என்று மேலைப்புராணம் விளம்பும் ஆற்றான் அந்தச்சுவாமிகள்
எழுதேயத்து இராஜ புத்திரியினது பிரமியுணைத் தன்னாலேயப்
பினைந்செய்து அவன் திருவாயால் சிவோத்கர்ஷத்தைப் பேசும்
படி செய்வித்தருளிய மஹாத்மியங் காரணமாகப் பிள்ளைதுயர்
எனும் பெயர்பெற்றதாய் விளக்குஞ் சிவசேத்திரத்திலே பூர்
வமிருந்து சீரணமாகிவிட்ட மாளிகையாசலேசுர தெய்வ திவ்ய
சிவாலயத்தை இஞ்ஞான்று கட்டிமுடிக்கும் முதன்மை யெதி
ருள்ள - இரத்தினசாமிப்பிள்ளையெனும்பெயரிய சிவநேயச் செல்
வர் எம்முன்னெய்தி சிலவைணவர்கள் எம்மரபினராய சைவர்
களிற் சிலர்க்கும் வேறு சிலர்க்குஞ் சிவபெருமானையுஞ் சிவனடியவ
ரையுஞ் சிவசின்னங்களையுஞ் சிவாலயத்தையும் நவையுடைமையின் இழி
த்துக் கூறுமாற்றானே தஞ்சமயமே சிறந்ததெனப் போதித்து அவர்
களை வைணவ மதத்துட்படுத்தி வருகின்றார்கள். அவ்விடயத்திற்கு
ஆழ்வார்பாடலாகிய நாலாயிரப் பிரபந்தத்தையும் வைணவருள்
செய்த அன்னவர் சரித்திரமுதலிய நூல்களையுமே ஆதாரமாகக்
கொண்டிருத்தலின், சுவாமிகள் அப்பிரபந்தத்தே சிவபரமாக
வமைந்துள்ள தருமங்களையும் அவைபற்றி யெழுஞ்சங்கை நிவர்த்தி
வாயிலாக சிறுவுஞ் சைவஸ்தாபனத்தையும் போதிக்குமதுபே ஒரு
நூல் வரைவிற் கருணைகூர்ந்தருளல் வேண்டுமென்று சைவர்
கட்கும் ஏனையோர்க்கும் பெருபகாரமா யிருக்குமென்று வேண்டு
கோள் இனிதாமென வுங்கரித்து அந்நூலையியற்றித் தந்தனம்.
தெரிந்தவற்றை எட்டுவிசாரமாக வகுத்து இப்பதிப்பித்தமையானும்
இந்நூலிற்கு நாலாயிரப்பிரபந்தவிசாரம் எனும்பெயர் சூட்டினோம்.
இதனை முற்றும் வாசித்துணர்ந்த நடுநிலையுடையார்க்கு இந்நூற்பயன்
தெற்றெனப் புலப்படுமாகலின் அதுவற்று யீண்டு விரிக்காதொ
ழிந்தனம்.

முகவுரை.

சிலர், அத்தியாச்சிரமமுடையோர் மதஸ்தாபனஞ் செய்யா
ரென்றெதன்ப. அவரெல்லாம், திருவாதவூரடிகள் புத்தரைவாதில்
வென்றதும், அரதத்தாசாரிய சுவாமிகள் வைணவத்தைக் கண்டித்
துச் சைவஸ்தாபனஞ்செய்ததும், அத்தியாச்சிரமத்தார் பலரும் அவ்
வாறு செய்ததும், மாமுனிவர் பலர் உபதேசவாயிலாகச் சமயஸ்தா
பனஞ் செய்திருப்பதும், கல்விச் செல்வத்தோடுங்கூடிய சுவானுபவ
ஞான மேதாவியரே உலோகோபகார நூலாசிரியராவரென்பதுமறி
யாத மந்தமதியரேயாவர். காஷாயதாரியா யிருந்த இராமாநுஜரும்
வைணவமத தாபகராகவே யிருந்தாரென்பதைக் காட்டும் அவரது
சரிதை. "பிறந்திட லானமல் ஞானநிலையென்றும்—மறந்திட
லானமல மார்க்கமுய லுற்றே—பிறந்திலன் மறந்திலனெனிற்கரிச
னெச—மறந்தவனை மாய்க்கைகரி சல்லவற மாமே." என்ற சிவத
ருமோத்தரச் செய்யுள் "பரமேசுரனருளிச்செய்த வேதசிவாகமங்
களானுணர்த்தப்படு மெய்ச்சமயத்தை ஸ்தாபனஞ்செய்யவும் அந்நிய
சமயங்களை நிராகரணஞ்செய்யவும் வல்லுநன் தன்முன்னர் அச்சம
யிகள் தஞ்சமய நூல்களை ஸ்தாபிக்க வந்துழி அவர்கட் கஞ்சுதலினா
லேனும், நட்பிற்பொருள்கோடல் நீங்குமென்பதனாலேனும் சோர்
வுற்றுத் தனது சமயத்தை ஸ்தாபியாதிருப்பனேல் அவன் குற்றமு
டையோனவன்: ஆகலி னவ்வாதியிடத்துவைத்த நேசமொழித்து
அவனை வெறுத்தல் குற்றமன்று, அதுவே தருமம்" என்று பொருளா
தலும் நன்குணர்ந்து கொடற்பாலதன்றோ. யாகத்திற் சிவ
[illegible] னுமுதலாயினார் தன்புற்றதும் இச்சங்
கருத்தக்கதே.

முகவுரை முற்றிற்று.

நூல்.

வாரீர் வைதிகசைவ மரபிற்றோன்றிய மாண்புடையோரே! நீவிரும் ஏனைய நடுநிலைநிற்பாரும், வைணவர் திராவிட வேதமென்னு நாலாயிரப்பிரபந்தம் எத்தன்மைத்தென்பதை அதனானும், பண்டையார்வழக்கிற் பிரமாணமாகவுள்ள இருக்கு - யஜுர் - சாமம் - அதர்வணம் - சிக்ஷை - கற்பம் - வியாகரணம் - நிருத்தம் - சந்தோவிசிதம் - ஜோதிடம் - புராணம் - நியாயம் - மீமாஞ்சை - ஸ்மிருதி யெனும் வித்தைபதினான்கனில் எடுத்துக்கொள்ளப் பலவற்றானும், வேறு சிலபுத்தகங்களானும், யுக்தி அநுபவங்களானு முணர்ந்துஉண்மை கடைப்பிடிக்கும் ஆறு யாம் அதிகாரமுறையாகக் கூறுதலைக் கேண்மின்!

(க) பரமசிவனது திருவுரு வலப்பாகமும் விஷ்ணுமூர்த்தியினது திருவுரு இடப்பாகமுமாகவுள்ளகேசவார்த்தமூர்த்தியை ஆழ்வார் துதித்தாரென்பது.

திருமங்கையாழ்வார் பெரியதிருமொழி - பெரும்புறவென்றற்றொடக்கத்துப் பத்தின் எ - வது பாட்டில்,

"கண்ணுதல் கூடிய—அருத்தனையரியாய *** கண்ணமங்கையுட் கண்டுகொண்டேனே."

எனவருமிதில், கண்ணுதல் கூடிய அருத்தனை யென்றது நெற்றிக்கண்ணனாகிய பரமசிவனதுருவில் இணையாயிருக்கும் பாதியுருவுடைய விஷ்ணுமூர்த்தியை எனவும்,—

வியமுடையென்றற் றொடக்கத்துப் பத்தின் கூ - வதுபாட்டில்,

"மழுவியல் படையுடையவனிடமழுமுகில்
தழுவியவுருவினர் *** கண்டபுரமடிகடாமே."

என்றது, மழுப்படையுடைய பரமசிவனது இடப்பக்கத்திற் பொருந்திய கார்மேகம் போன்ற மேனியுடைய விஷ்ணுமூர்த்தியானவர் எனவும்,—

கன்னுதவெனுந்தொடக்கத்து கூ - வது பாட்டில்,

"பிணங்களிடு காடதனு ணடமாடு பிஞ்ஞகனோ
டிணங்குதிருச் சக்கரத்தெம் பெருமானார்க்கு"

எனவருமிதில், பிஞ்ஞகனெனப்பட்டவர் சிவபராக்கிரமமூர்த்திகளி லொருவர். பிணங்களிடுகாடென்றது (ஸ்காந்தத்தில் தக்ஷப்பிரஜாபதி கூடாவுக்குத் ததீசிமுனிவரருளிச்செய்தவிடையனைப்படி) சருவசங்கார கோர தாண்டவகாலத்திற் பிரம விஷ்ணுக்களுடைய வுடம்புகளையுந் தகிக்கும் மாயாபர்தகாச வலாடநேத்ராக்கினியாணமாம். அங்ஙனம் (மும்மூர்த்திகளிலொருவராகிய காலாக்கினி ருத்திரர் வாயிலாகக் கருவே பாலே அந்தப் பிரம விஷ்ணுக்களாவியைத் தன்னகமடக்கியபின் அவ்வுடம்பையுமடக்கவென்று அவ்வுடற்சாம்பரைத் தன்றுருவிற் றரித்து எஞ்சிய வெண்டலைகளை மாலையாக வணிபரன் பிஞ்ஞகனுவான்) அவனுருவிற் பொருந்தியிருக்கும் விஷ்ணுமூர்த்திக்கு எனவும் பொருளாகும் வழியே பரமசிவனாது திருவுருவி னிடப்பக்கத்தில்விஷ்ணுமூர்த்தியினுருவுளதென் றறியலாவதே. இதனைப் பின்வருசெய்யுள்களு முறுதிப் படுத்தும். அவை,—

பேயாழ்வார் இயற்பா கூ - வது. நக்கு.

"தாழ்சடையு நீண்முடியு மொண்மழுவுஞ் சக்கரமுஞ்
சூழரவும் பொன்னாணுந் தோன்றுமால்—சூழுந்
திரண்டருவி பாயுந் திருமலைமே லெந்தைக்
கிரண்டுருவு மொன்றா யிசைந்து." எனவும்,

நம்மாழ்வார் திருவாய்மொழி ஏழாறுமெனுந்
தொடக்கத்துப்பத்தின் ௧௦ - வது பாட்டில்,

"தடம்புனல்சேர்சடைமுடியன்றனியொருகூறமர்ந்துறையும்
உடம்புடையான் கவராத வுயிரினைற்குறைவிலமே." எனவும்,
பொய்கையாழ்வார் இயற்பா ௨௮ - ல்,

"மாமதியின் மூன்றெய்த—இறையாளின் ஒருகத்திறை" எனவும் வருமாறுகாண்க.

இவ்வாறிலையபுற்றிருக்குமூர்த்தமான்து ஸ்காந்தத்தின் சங்கர சங்கிதையிலுள்ள உபதேசகாண்டத்து ௬௦ - வது அத்தியாயத்திலே கைலாசம் சிவலோகமுதலிய ஸ்தானங்களிற் காரியார்த்தமாக அநாதியாயுள்ள இலிங்கோற்பவமுதற் சங்காதரம் ஈறாகக் கூறப்பட்ட ௨௫ - மஹேசுவர மூர்த்தங்களில் ஒன்பதாவதான சேரவார்ந்த மூர்த்தமாதும். அரியும், அஷ்டாஷ்ட விக்கிரகமெனும் ௬௪ - சிவ மூர்த்தங்களில் ஒன்றாகும். இதனையே சங்கரநாராயண மூர்த்தமென்றுங்கூறுப. ஆன்மாக்களுக்கு முத்தியேதுவான இருவினை யொப்பாஞ் சத்திநிபாதத்தை யுண்டுசெய்வான் பரமேசுவரன் இவ்வுருவாக வெழுந்தருளி யுள்ளானென்பதை யடியிற்காட்டுங்காந்த வாக்கியத்தானும் அறிக.

([illegible] ।
[illegible] ||)

"புண்யபாபஸமீக்ருத்யசாத்மாமீஸ்வரேப்ஸவ:।
ப்ரயச்சதிஸ்வாத்மஸாக்ஷியாதம்ஹரிஹரார்த்மகா||".

சங்கைநிவர்த்தி.

குருபரம்பரை கூறுமாறு நாலாயிரப்பிரபந்தம் பாடிய அந்த ஆழ்வார்கள் சென்ற நெடுங்காலத்திற்குப்பின் அதாவது இற்றைக்கு

௮௫௮ - வருடங்களுக்குட்பட்டசகவருஷம் ௯௩௯ - சென்றநித்த மானபிங்களவருஷம் சித்திரைமாதத்திற் பெரும்பூதூரில் ஆசூரி கேசவப்பெருமாளென்னுஞ் சர்வக்கிரதுதீக்ஷிதர்க்கும் பூமிப்பிராட்டியெனும் பெரிய அம்மையார்க்கும் புத்திரனாகப்பிறந்து யாதவப்பிரகாசரிடம் வேதாந்தம்படித்துப் பெரியநம்பி திருக்கோட்டியூர் நம்பியென்பாரிடம் வைணவதீக்ஷை அஷ்டாக்ஷரோபதேசம் முறையேபெற்றுத் தங்காலத்தே பன்முறைநோவுசாத்திக்காலஞ்சென்றுவிட்ட யமுனைத்துறைவராகிய ஆளவந்தாரைப்பேராசிரியராக நினைத்திருந்த இளையாழ்வாரெனும் இராமனுசர் செய்த அநுஞ்ஞை கடைப்பிடித்துத் திருவாய்மொழிக்குத் திருக்குருகைப்பிள்ளானென்பாரெழுதிய ஆறாயிரப்படியெனும் வியாக்கியானமும், அதனையதிகரித்துக் கூரத்தாழ்வான்மகன் பட்டருத்தரவுப்படி நஞ்சீயரும் நம்பிள்ளையுஞ் செய்த ஒன்பதினாயிரப்படியெனும் வியாக்கியானமும், அதனை யதிகரித்தபடியாக இந்த நம்பிள்ளை சொற்படி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை யெழுதின * முப்பத்தாறாயிரப்படியெனும் வியாக்கியானமுமுண்டாய பின்பு 'பின்பழகிய பெருமாள் ஜீயர்' என்பாரியற்றிய ஆறாயிரப்படிக் குருபரம்பராப்பிரபாவத்திலுள்ள மதுரகவியாழ்வார்வைபவத்தில், பிரமருத்திரர்கள் விஷ்ணுமூர்த்தியின் திருமேனியைப்பற்றி யிராதபோது அவர்களுக்குச் சத்தைகுலையுமென்றும், பற்றியிருக்கும்போது அவர்கள் பகவத்ஸ்தோத்திராதிகளுக்கு யோக்கியராயிருப்பார்களென்றும், வேறுபட்டபோது அவ்விதயோக்கியராயிரார்களென்றும்; இக்காரணங்களால் ஹரியும் ஹரனுமாயுள்ள மூர்த்தியை ஆழ்வார்கள் துதித்தார்களென்றும் பொருளாம்படி யெழுதியிருக்கக்கண்டோம். இவ்வெழுத்துயாதாமென்பதைவிசாரிப்பாம். அவ்வைணவர் கருத்தின்படியே அசுத்தகுணமுள்ள பிரமருத்திரர்

* பன்னீராயிரப்படியென்ப தொன்றுண்டு. அது இம்முப்பத்தாறாயிரப்படியிலடங்கிற்றென்ப.

...ள் சத்துகுணமுள்ள ஹரியை யடைவரெனக்கொள்ளினும் அஞ்ஞான்று கழிமலத்தை யடைந்த நறிய சந்தனமுந் தன்மணங் குன்றி யொழிவதுபோல அந்த ஹரியின் சத்தகுணமுங் குன்றிக் கெடுமன்றோ. அற்றன்று, உப்பு நீரி லுறையு மீனுக்குத் தவ்வுப் பேறுதுபோல் ஹரிக்கும் அசுத்தமேறுதென்னில், அம்மீனில் உப்பின்மையான நற்குணமிருந்தும் அஃதுறை நீரிலுள்ள உப்பை மாற்றுந் தன்மைத்தாகாவாறே ஹரியின் சத்த குணமும் பிரமருத்திரர்கள் அசுத்தகுணத்தை அகற்றுந் தன்மைத் தாகாதென்றல்தேற்றமாம். அற்றன்று, சேற்றுநீரைத் தேற்றாங்கொட்டை தெளிவித்தாற் போல அஃதாயமுமாமென்னின், அப்படித்தெளிந்த நீரினின்றும் பிரிவுற்றசேற்றோடு அக்கொட்டையுஞ் சேர்ந்தொழிவதுபோல அவ்விருவ ரசுத்தத்தோடு விஷ்ணுசுத்தமுஞ் சேர்ந்தொழிவதுமன்றி அத்தெளிநீர்போல் அவ்விருவருமே சிரேஷ்டஸ்து வாவார்கள். அன்றியும் தெளிவுற்றநீர் முன்போலச் சேற்றோடு கூடாதவாறே அவ்விருவரும் பின்னர் அசுத்தமடையமாட்டார்கள். அவ்வேலை ஹரியை நீங்கிவேறுபட்டபோது இருவரும் அசுத்தராவ ரென்பது ஒன்றுக்கியையாது. அற்றன்று, கண்ணானது சூரியவொளியிற் கூடியபோது பார்க்கயோக்கியமுள்ளதாயுங் கூடாதபோது அவ்யோக்கியமற்றதாயு மிருப்பதுபோல அவ்விடயமுமென்னின், வியாத்தியிலுள்ள கண்ணானது சிறிதும் வியாபகத்திலுள்ள சூரியவொளி பெரிதுமாகலின் அக்காரியமியையும். "வலத்தனன் திரிபுரமெரித்தவன்" எனும் நம்மாழ்வார் திருவாய்மொழியானும், மேலேகாட்டப்பட்ட திருமங்கையாழ்வார் செய்யுளானும் ஹரிபாகம் இடப்பக்கமான சிறிதென்பதும் ஹரன்பாகம் வலப்பக்கமான பெரிதென்பதும் வெளிப்படையாகலின் வியாத்தியிலுள்ள ஹரிகுணம் வியாபகத்திலுள்ள ஹரன்குணத்தைச் சேராதபோது செயலற்றதாகுமென்றும். ஆகவே வைணவரபிப்பிராயத்திற்கு நேர்விரோதமே செய்யுத்தக்க இவ்

வுவமானமு மியையாது. இவையன்றி எவ்விதவுவமானத்தை யெடுத்தாலும் அது இங்குக்காட்டிய வுவமானங்களின் வேறுபட்டு இவை பின்மையுமல்லாமல் இவை புன்மை யுறுது. இங்ஙனம் உவமானம் வேண்டா, ஹரிகருத்தின்படி ஹரியை யிருவருங்கூடும்போது சுத்தருங் கூடாதபோது அசுத்தருமாவரெனக் கொள்ளினென்கொலென்னின், அளவைநூலாகிய நியாயசாஸ்திர விரோதமும், ஹரியினது கருத்தே யசுத்தமெனுந் தீர்வையுமுண்டாகும். அன்றியும், கூடிற்சுத்தமுங் கூடாவிடின் அசுத்தமும் அரன் அயனென்பார்க்குண்டாமெனற்கு ஆழ்வார்கள் பாசுரங்களிலேயுங்களும் பிரபல சுருதிவாக்கியங்களு மில்லாமையால் அப்பேச்சுப்பிரமாண விரோதமுமாம்.

இனி, இருவரும் ஹரியைச் சேர்வது சுத்தத்தின் பொருட்டென்பாரை யொருவகேட்கி இலக்குமி ஹரியினது மார்பைச் சேர்வதும் அப்பொருட்டேதானோ? ஹரிக்கு அவ்விருவரும் இருபக்கவுடம்பாய்விட்டால் இலக்குமியிருக்கும் ஹரியுடம்பு எங்ஙனமிருக்குமோ? இல்லாதொழியுமோ? அஞ்ஞான்று இலக்குமிதான் நீங்கியிடலுண்டோ? ஹரியுரு ஹரனுருவி லொன்றுபட்டதுபோல அயனுருவினு மொன்றுபட்டதுண்டா? அவ்வுருவின் பெயரென்னை? அது குறிக்குஞ்சுருதியாது? ஆழ்வார்பாடல்களிலேனுமுண்டா? விஷ்ணுவானவர் அசுரர் அரக்கர் முதலியோரைக் கொல்லுங்குணந் தாமதமாகாதோ? அக்குணந்தான் சுத்தமோ? "உருவமெரிகார்மேனியொன்று" எனும்பொய்கையாழ்வார் வாக்கின்படி அக்கினிமேனியரனுக்குங் கறுப்புமேனியரிக்கு முண்மையாயின் அக்கினியின் அசுத்தத்தைக் கறுப்புத்தானோ நீக்குந்தகைத்து? சாத்துவிககுணங் கறுப்புத்தானோ? துக்கூற்றுவழியே கறுப்பாகிய களங்கம் களங்கநீக்கத்தின் பொருட்டே அக்கினியைச் சேர்ந்திருக்கிறதென்னின் நீரென்செய்வீர்? என்றுகடாயினால் அவர் குன்றுமுட்டிய குரீஇ போலாகிமௌனமே சாதிப்பார்போலும். அந்தோ! அந்தோ!!

என்று,—"ஈசற்கிசைந்துடம்பிலோர் கூறுதான் கொடுத்தான் திருக்கோட்டியூரானே" என்று பெரியதிருமொழி எங்கள் வளர்த் தொடக்கத்துப்பதிகின் ௩-ம் பாட்டில் திருமங்கையாழ்வார் வெளியிட்டபடி அரிதான் அரனுக்கு உடம்பிலொரு கூறுகொடுத்தானென்பதொறு ஆழ்வார் பாட்டுகளிற் பலவிடங்களிலுமேற்படும். ஆயின், அன்றோ அரிக்கு அக்கூறுகொடுப்பவனுமொன்னுங் கூற்று இயைபுடைமையாமோவென்னின், கூறுதும் "பிஞ்ஞகனோடுடனாந்து திருச்சக்கரத்தெம்பெருமான்" எனும் அவ்வாழ்வார் கூற்றுரவே அஃதினிதியையும். இனைத்தெனினும் இயையாவிடினும் அரிவலப்புறத்தை யரனுக்கும் அரன் இடப்புறத்தை யரிக்குங் கொடுத்தாற்றான் இருவர் முழுவுருவு மொன்றோடொன்று வைத்து இருதிற ஒருமூர்த்தமாகுமாதலால் விரோதமேதுமில்லை.

உலகழிவாம் பிரளயகாலத்திற் பிரமதேவர் விஷ்ணுமூர்த்தியிலொடுங்குவார்; பின்னாற்றோன்றுவார்; அவ்வொடுக்க தோற்றங்களையே அம்மூர்த்தியைப் "பற்றியிருக்கும்போது" என்றதென்னின், அதுவும் பொருந்தாது. என்னை? அவ்விதபிரளயமேற்படாத இக்கலிகாலத்திற்பிறந்திருந்த நம்மாழ்வார் கங்குலுமென்றெழும்பத்தின் ௧௦-ல் "நான்முகக்கடவுளே யென்னும்—வடிவுடைவானோர் தலைவனே யென்னும்" என்று துதித்தமை காணப்படுகின்றது. இது வனைவர் தீர்மானப்படி அரியைப்பற்றியிராத அசுத்தப்பிரமாவைத் துதித்ததாகுமாகலின். வானோர் தலைவனே என்றது இந்திரனை. இவ்விந்திரனொடு அரி அயன் அரனென்னு மூவருமொன்றுபட்ட மூர்த்தம் என்றாற்கண்ணுங் கூறப்படவில்லையாகலின், அந்நால்வரையுந் தனித்தனி வகுத்தியதெனல் ஏற்புடைத்தாம்.

என்றிக்கூறிப்போந்த அசுத்தசுத்தவிவகாரத்திற்கு ஏது:—பிரமாவுக்கு இராஜதகுணமும் உருத்திரனுக்குத் தாமதகுணமும் விஷ்ணு

வுக்குச் சாத்துவிககுணமுமுண்டெனக்கொண்டதேயாம். இவ்வாறு கொண்ட அவ்வவைவரும் பிறருமுணருமாறு இம்பர் விளக்குதலென்னையெனின்;

சுவேத மிலாதசுக சத்வபிர வர்த்த
கன்சிவ னென்றெளிவு சொல்லிடு சுவேதா
சுவதர மொழிக்கிசைய வேயிருதி நாளிற்
சோர்வற வுருத்ரதொழி லின்றனைமை யாலே
கவுரவ தமோகுணமு நாளுமதி கத்தன்
காணுமழ ஞானமய முஞ்சிவனுக் குண்டென்
றவமில்பிர மாண்டமுமு ரைத்தறிவை யாய்ந்தோ
ரண்ணலர னைத்தமச னென்னவிசை வாரோ.

என்னுந் திருப்பாவின்படி சத்துவகுண பிரவர்த்தகன் சிவனென்று யஜுர் வேதத்துச் சுவேத சுவதரோபநிடதஞ் சொல்லுமாற்றானே [illegible]றென்றும் அதிகத்தகுணமுஞ் சங்காரகாலத்திற்கௌரவமான த[illegible]குணமும் அந்த அரனுக்குண்டெனப் பிரமாண்டபுராணமத்தியபாக இலோயாக்கியானமுங் கூறும். அன்றியும், பதினென்புராணங்களிலொன்றாயசைவபுராணத்து ஞானசங்கிதை உ-ம் அத்தியாயம் உருத்திரனுக்கு உள்ளே சாத்துவிகமும் வெளியே தாமதமும், விஷ்ணுவுக்கு உள்ளே தாமதமும் வெளியே சாத்துவிகமும், பிரமாவுக்கு உள்ளும் புறமும் இராஜதமுமுண்டென்றுரைக்கும். விவரித்த வெளிக்குணம் நோக்கியே பிரம விஷ்ணு ருத்திரர்கட்கு முறையே இராஜசம் சாத்துவிகம் தாமதமுண்டென்று சுருதிகள் சிலவிடங்களிற் சொல்லும். இம்மூவரிலும் உள்ளே சத்துவகுணமுள்ள உருத்திரனே மற்றை யிருவரையு மடிக்குஞ் சங்காரகர்த்தாவாகலின் அவனே மேலானவனென அறிவதற்கு—

"எரிமுன் திகழி ருத்திரனே திகழ்சத் தவத்தோ ரேக
மரிய திறத்தோ ரதலினுல் விசேட னவன்மாதவத்தீர்"
"எல்லா வற்றி னும்பிரம மென்னு மதியே விசேடமா
நல்லார் புகழு முருத்திரற்கு நகுமன் னேசத் தவகுணமும்
மல்லார் வெளியே தமோகுண மு மாயற் குள்ளே தமோகுணமும்
வில்லார்வெளிச்சத் தவகுணமு மென்னவென்பார்மெய்யுணர்ந்தோர்"
"உள்ளும் புறமு மிராசதமே யுளது மலர்மே யவற்கு"

என்பனவும் பேசுதுமானலைப்பீர். இச்செய்யுள்களைத் தரும் காந்தத்துச் சூதசங்கிதையின் பரமசிவஞ்ஞானமுரைத்த அத்தியாயமானது இவ்விடயத்தை மிகவும் வலியுறுத்திக் கூறுதலினுல் அத்துருத்திரனன்று அதிகம் விளக்கவில்லை. ஆண்டுப்பார்க்கக்கொள்க. இத்துணைப்பெருமைவாய்ந்த உருத்திரமூர்த்திக்கும் மேலாயுள்ள சிவபெருமான் நான்காவது மூர்த்தியாகவின் அவர்முக்குணரகித ரீத்துனநும், மிக்கபெருமையெனுஞ் சாந்த பிரசாந்த சிவருமாயுள்ளாரென்பது.—

([illegible]
[illegible])

"ப்ரத்யயஸாரம் ப்ரபஞ்சோபசமம் சாந்தம் சிவமத்வைதம
சதுர்த்தம் மந்யந்தே"

எனும் அதர்வணவேத மாண்டூக்யோபநிஷத் வாக்கியத்தாலும்,

([illegible]
[illegible])

"பஞ்சவக்த்ரமுமாஸஹாயம் நீலகண்டம்ப்ரசாந்த
மந்தர்லக்ஷ்யமிதிவேதித்"

எனும் யஜுர்வேதமண்டலப்பிராம்மணோபநிஷத்வாக்கியத்தாலும்,

"உமாஸஹாயம் பரமேச்வரம் ப்ரபும் த்ரிலோசனம்
நீலகண்டம்ப்ரசாந்தம்"

எனுமேற்படி வேதகைவல்யோபநிஷத்வாக்கியத்தாலும்,

"தங்கள்விபூதியினுமும்மூர்த்திகளிற்[illegible]த்தவருட்
பொங்குமுருத்திரனதிகன்பொலிதரு[illegible]வ்வுருத்திரனிற்
சிங்கலின்மாயாவிசிட்டமானசுருவக்[illegible]ன்
துங்கமிகுபெருந்தவந்திரதி[illegible]னைச்சொல்லுவரால்."

எனுமேற்படிசூதசங்கிதைமேற்படி[illegible]யாயச்செய்யுளாலும்,

"மூத்தன் பூரணனனந்தரூபன்பர்க்கன்முழுச்சருவாதார
னித்தியன்வரப்பிரதனிராமயனிர்க்குணன்வேதாந்தன்".

னைவருமேற்படி சங்கிதை பரமசிவ நாமவைபவஅத்தியாயச்செய்யுளாலும், பின்னர்க்காட்டப்படும் பிரமாணங்களாலும் வலியுறுத்தப்படும். "பொன்திகழுமேனிப் புரிசடையம்புண்ணியனும்" எனும் பொய்கையாழ்வார் வாக்கிலுள்ளபுண்ணியனுமென்சொல்லும் பரமசிவனது [illegible]தன்மையையேகுறிக்கின்றது. இவையிற்றையெல்லாமறியாத்த[illegible]லோ? பொல்லாஙுழின் பயனுலோ? சிவதூஷணஞ்செய்யவேண்டுமெனும் பேராசையினுலோ? மற்றெதனுலோமேற்காட்டிய குருபரம்பராப்பிரபாவமெழுதினவர் சிவனுக்குசத்தங்கற்பித்தனர். இதுவொன்றோ, மேற்படிபிரபாவம் நம்பிள்ளை வைபவத்தில் "சிவபஞ்சாக்ஷர முதலானக்ஷுத்ரமந்திரங்கள்" எனவும், இளையாழ்வார் வைபவத்தில் "வேதவிருத்தமான கள்ளப்பொய்நூலாகியசைவாகமத்தை" எனவுந்தூஷித்தவாறு தூஷித்துள்ளனபலவென்க. அன்றியும், திருமழிசையாழ்வார் வைபவத்தில் அவ்வாழ்வாரைச் சுட்டுமிடங்களில் மரியாதைப்பன்மைபொருந்த "இவர்" எனவும் சிவபிரானைச்சுட்டுமிடங்களில் அப்பன்மையின்மையாக "அவன்" எனவும், திருமங்கையாழ்வார் வைபவத்தில் அவ்வாழ்வாரையுந் திரு

ஞானசம்பந்த சுவாமிகளையுஞ் சுட்டுமிடங்களில் அவ்விதமே இவரெனவும், அவனெனவும், ஆழ்வாரெனவும், சம்பந்தனெனவுமெழுதிவைத்தார். இச்செய்கைதான் சாத்துவிகருணை விஷ்ணுமூர்த்தியினது தன்மையை யடைந்தவரிவரென்று தம்மைக் காட்டுமென்பது அவர்கருத்துப்போலும். "அக்குப்புலியினதளுமுடையாரவரொருவர் பக்க நிற்க நின்றபண்பரூர்" என்று திருமங்கையாழ்வார் செய்யுளகத்தும் பன்மையாகிவருங் கூறியிருந்தும், அவரினும் வசைக்குழுவிலொருமையினுரைத்தவிவருயர் [illegible] ரென்மடீர்!

மேற்கண்டபடி சைவாகமத்தைத் தூஷித்த அவர் தமதுமத பாஞ்சராத்திராகமங் குறித்துப் பதினெண் புராணங்களி லொன்றாய கூர்மபுராணத்தின் இருக்கலியாண அத்தியாயத்தில் —

"சாருவாககாபாலஞ்சாற்றும்பாஞ்சராத்திரநூல்
மாறுசெய்யும்வாமமுள்ளமயங்கச்செய்தநூலாகுந்
தேறியிந்நூற்படிநின்றோர்வற்றையுலகிற்செப்பிடுவோர்
பாறுதொடருநரகத்தினாட்பில்காலம்படிந்திடுவார்"

எனவருஉஞ் செய்யுட்செய்திக்கென்செய்வ [illegible] பஞ்சசங்கிதைகளோற்பத்தியில்லாமைக் கேதுகவின்றவத்தியாயத்தில் 'பாமரரே கொளும் பாஞ்சராத்திரம்" எனவருதற்கென்செய்வார்! மேற்படி மோசகளையுரைத்த அத்தியாயத்தில் "மறைமூ வகைமா காதலின் மருவு பாஞ்ச ராத்திர நூற்—றுறைபோ மவர்கள் யாரேனுந் தொலையாப் பாவத் துறைசென்றோர்—கறையார் மனிசித்தரே கைக்கொள்வார்களந்நூலை—யறைகோ டிகற்ப மாயினு மன்னோர் முத்தி யடைவரிதே" எனவருதற் கென்செய்வார்! வாசுதேவாதி வியூகங்கூறும் அப்பாஞ்சராத்திரம் சருதிக்குமுரணுமென பிரமசூத்திரம் உ-வது அத்தியாயம் உ-ம்பாதம் "உத்பத்யஸம்பவாத்" என்னுஞ் சூத்திரத்தின் மறுக்கப்பட்டதே அதற்கென்செய்வார்! வைகானஸர்க்கு இழி

வேற்றவர் கூற்றுகளைத்தும் பிரமவித்யாவிலாசநிரசன மெனும் பழநூலொன்றனில் தாமசத்துவநிராகரணமெனும் அதிகாரத்தமை பேற்கோள்காயிலாசப் பெரிதுங் கண்டிக்கப்பட்டனவாகலின் அங்குக்கண்டுதெளிக. எம்முடைய சத்தியபதிய நூல்களாலுந்தெளிக.

தெரித்தவாறு சிவஞானசித்தாராயின் அவ்வரைப்பித்தன் எனுங்கண் முதலிய நூல்களிந்நஞ்சைத் தெளிவன் கொள்ளின், தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் திருமாலை சஉம்பாட்டில் "எம்மரங்களுய - பித்தனாய் பெற்று மங்கார் பிறவியுட் டுழலுமாறே," என்று கூறியபடி அரங்கநாதராகியநாராயணரும் பித்தனுகின்றார். வைணவர் அச்சொற்பொருட்சால்பு உணர்வாராயின் இக்கேள்வி கேட்க இடமின்றெனக.

இனி, மும்மூர்த்திகளுள் வழிபடத்தக்க அந்தப்பரம்சிவத்தின் ஏவேசமிசமே ஒவ்வொருமூர்த்தமாகி அவைநித்தியமாய்ச் சிவலோகத்திலுளவமைபோல மேல்விளக்கப்பட்ட சேகஸார்த்த மூர்த்தமும் சிவலோகத்திலுள்ள தென்றறியற்பாற்றே. அது திவாயிசமுக் கேசவாய [illegible] சமறக்கூடியுள்ள நித்தியமூர்த்த மென்பதூஉம்;

"பொன்திகழு மேனிப் புரிசடையம் புண்ணியனு
நின்றுலகந் தாய நெடுமாலும் — என்றும்
இருவரங்கத் தாற்றிரிவ ரேனு மொருவ
னொருவனங்கத் தென்று முளன்."

என்னும் பொய்கை யாழ்வார் செய்யுளில், எப்போதும் அரன் அரியெனுமிருவரும் வேறுவேறு மூர்த்திகளாயிருப்பினும் ஒருவருருவிலொருவர் எக்காலும் நீங்காதிருப்பரெனவாம் பொருளில் "என்றுமுளன்" என்பது இனிது விளக்கின்றமைகாண்க. அன்றியும்,

"அரனுநாரணனும் மான்விடைபுள் ளூர்தி
யுரைநூல் மறைபுறையுங் கோயில் — வரைநீர்

கருமே கழிப்பளிப்புக் கையதனே லேனி
யுருவமெரிகார்மேனி யொன்று."

என்னும், இவ்வாறுசெய்யுள்.—பெயர்: அரனும் நாரணனும், வாகனம் ஏறுங்கருடப்புள்ளும், உரைசெய்நூல் வேதம், திருக்கோயில் திருக்கைலைமலையுந் திருப்பாற்கடலும், தொழில் அழிப்புங்காப்பும், கையாயுதம் சூலமுஞ் சக்கரமும், உருவம் அக்கினிமேனியுங் கருப்புமேனியு மென்றும், இவையொன்றென்றும், பொருளாதலுங் காண்க. இங்ஙனே, கருடனென்றுரைக்கப்பட்டதனேற்றையுந் திருப்பாற்கடலென்று கூறாத திருக்கைலாய மலையையும் ஆழ்வார் வழுத்தினமை கொண்டு இருவர் உருவையுந் தனித்தனி குறித்தலுமவர்க்குச் சம்மத மென்பதூஉம் இருவருடைய உருநாமம் உடைமைகளையும் வேறுபடுத்துச் சொல்லுதலென்பதூஉம் அறியப்படுதலினாலும் இவ்விடயம்பற்றி மேலேயாங்காட்டியநியாயங்கள் தெள்ளிதின் உறுதிப்படுதலினாலும் அரனுக்கு அரியைப்பற்றியிருக்கும்போது சுத்தமும்பற்றாதிருக்கும்போது அசுத்தமுங் கற்பிக்கும் மதித்தல் கேசவார்த்தமூர்த்தங் கூடியவிரியு மென்பார் கூற்று ஒருசிறிதும் பயன்படாதொழிந்தமை கூர்த்தபுத்தியுடையார்க்கு எளிதிற் புலப்படும். இன்னுமுரிய பிரமாணங்களை வருமிடத்திற் காண்க.

முதலாவது அதிகார முற்றிற்று.

(உ) சிவசக்தி மூர்த்தம் நான்கனில் விஷ்ணு மூர்த்தமுமொன்றென்பது.

திருமங்கையாழ்வார் பெரியதிருமொழி ஒருகுறளா யென்றற்றொடக்கத்துப்பத்தின் ௯-வது பாட்டில்,

"பிறைதங்கு சடையானை வலத்தே வைத்துப் பிரமனைத்தன் னுந்தியிலே தோற்றுவித்துக்—கறைதங்கு வேற்றடங்கண் திருவை மார்பிற் கலந்தவன்"

என்றபடி இளஞ்சந்திரனைத்தாங்கிக்கொண்டிருக்கும் ஜடாமண்டல மஸ்தகனாகிய பரமசிவனை நாயகனுக்கு வலப்புறத்தில்வைத்துக்கொண்டு பிரமதேவனாகிய பிள்ளையை உந்தியாகிய கமலயோனி வழியாகத் தந்தவர் விஷ்ணுமூர்த்தியெனவாதலினால், அம்மூர்த்தி சிவசக்தியாயினமை கண்டு உணரற்பாலதே. அற்றாகவினன்றே,—"கமலயோனி" யெனுமொருபெயரையும் பிரமன் பெயரில் நிகண்டு கிளத்துகின்றது.

மேற்படி பெரியதிருமொழி - பெரும்புறவென் றற்றொடக்கத்துப் பத்தின் ௩-ம் பாட்டில்,

"வாசவார் குழலாண்மலை மங்கைதன்—பங்கனைப் பங்கில்வைத்து கந்தான்றனை***கண்ணமங்கையுட் கண்டுகொண்டேனே" எனவும்,

நம்மாழ்வார் திருவாய்மொழி - சார்வே யென் றற்றொடக்கத்துப்பத்தின் ௬-ம் பாட்டில்,

"மாகத் திளமதியஞ் சேருஞ் சடையானைப்
பாகத்து வைத்தான்றன் பாதம் பணிந்தேனே." எனவும்,

வருமிவற்றுள் 'பங்கில்வைத்துகந்தான்', 'பாகத்துவைத்தான்' என்பனவைகளும் மேலைச்செய்யுட் பொருளையே தழுவுகின்றன. இவ்வித அருத்தத்திற்கு மேற்கோளுண்டோ வென்னின் உண்டு. என்னை? பதினெண்புராணங்களிலொன்றான இலிங்கபுராணம் பூர்வகாண்டம் ௨0-வது அத்தியாயம் ௧௬-வது பாட்டில் "மலைமகள் கொழுநன் பீசிதீ பீசமற்றியான் யோனிதன் பீசம்—உலகெலா முன்னந்தோற்றுவிப்பதற்கென் யோனியில் வைத்தனன்" எனவரு முரை

னில், சிவபெருமான் பீசமுடைய பீசி, பிரமனுகிய பீ அளைத பீசர், ஹரியாகிய நான் யோனி, உலகெலாமுண்டாக்கு நிமித்தம் அந்நா பீசத்தை எனது நாபிக்கமலயோனியில் வைத்தனன் எனவும், ஸ்கா ந்தத்துச் சங்கரசங்கிதை ஆசுரகாண்டம் கூ - வது அத்தியாயம் அ - கூ - ம் ஸ்லோகங்களில் "நீமது நான்குசத்திகளின் மத்தியிலானபுரு ஷனைனுஞ் சத்தியாதலினல் முன்னமே யுன்னோடு புணர்ந்து பிர மனைப் பிறப்பித்தோம்" என்னும் பொருளாமாறு காண்க. இச்ஸ்லோ கங்களிலுள்ள செய்தியானது யோகினியாய் அமரரானவர்க்கு அமு தம் பங்கிட்டுக்கொடுத்து நிற்கும் விஷ்ணுமூர்த்திக்குச் சிவபிரான் னெரிவித்தது. கோபத்திலாகும் காரியத்திற்குக் காளி, யுத்தத்தி லாகும் காரியத்திற்குத் துர்க்கை, புருஷரூபத்திலாகும் காரிய த்திற்கு விஷ்ணு, சம்போகத்திலாகும் காரியத்திற்கு உமையெ னப்படு நான்குமே அந்தச்சிவசத்தி மூர்த்தங்களெனவறிக. மேற்கு லக்கிய கூ - வது அத்தியாயம் பசுருபாறு ஹரிஹர புத்திரனைத் தரு வதற்காகச் சிவபிரான் அந்த மோகினியைப் புணர்ந்தது போலப் புருஷரூபசத்தியைப் புல்குவது ஏகதேசமாமென்க. இவ்விதசத்தி நாயகனுகிய சிவபெருமானைச் சுருதிமுடிவுதியா வைணவர் பலவாறு இகழ்வது அதிபாதகமேயாம். மேலே பீசமென்றது சிவனுரது ஊர்த்தவ் சுவர்ணரேதசு ஆம்.

சங்கைநிவர்த்தி.

"பிறைதங்கு சடையானை வலத்தே வைத்து" என்று ஆழ்வார் கூறியது, — விஷ்ணுமூர்த்தியிடத்திலின்றும் அரனும் அயனுந்தோ ன்றலால் அதுவே யென்னின், அங்ஙனம் 'வலத்தே தந்து' எனவிரு ப்பின் அஃதினையும். 'வைத்து' என்றிருத்தலினல் இயையாது. என்னை? தன்காயத்துள்ளே ஒருவனையே அவ்வாறுவைக்கவேண்டு மாதலின். இதுவேயுமன்றி, ஹரி அயனையுண்டாக்குவார் அவ்வயன் ஹரனை யுண்டாக்குவா னென்றும் வைணவர் கொண்டாட்டிச்கு

ஹரியினிடப்புறத்தும் வலப்புறத்தும் அவ்விருவரு முதிப்பாரேல் ரல் எட்டினையும் பொருந்தாது. மேற்காட்டப்பட்ட மேற்கோட் பிரமாணங்களுக்கும் விரோதமாம். இருவர் தோன்று விவரம் பின்னர் விளக்குமிடத்து விளக்குதும்.

இன்னன நியாயங்களாலும், பிரமாணங்களாலும், வலப்பாகம் ஆண்பாலும் இடப்பாகம் பெண்பாலுமெனும் வழக்காலும், விவாக காலத்தில் வலப்பக்கத்தில் ஆணும் இடப்பக்கத்திற் பெண்ணுமிரு க்கும் முறையாலும், தாருகாவனத்திருடிகண் மதமொழிப்பான் சிவ பெருமான் ஆணுருவிளங்கச் சென்றக்காலத்து விஷ்ணுமூர்த்தி பெ ண்ணுருக்கொண்டு சென்றமையாலும், திருவருக்கூடி ஹரிஹரபுத் திரனைத் தந்தமையாலும், விஷ்ணுமூர்த்தியின் உந்தியிலுதித்த பிர மதேவர் சிவபெருமானைப் போலச் சுவர்ண நிறமுடையராய் ஐம்மு கத்துடன் தோன்றினமையாலும், புருடர்கள் இடக்கையைக் கீழ் வைத்தும் பெண்கள் வலக்கையைக் கீழ்வைத்துந் துயிலவேண்டு மென்ற முறைப்படி விஷ்ணுமூர்த்தியும் வலக்கையைக் கீழ்வைத்துச் சயனிக்கின்றனரென்று "திருவரங்க நீணையிலாவொருபுயங்கவணை யிலே நிகழ்வலக்கை கீழதா முகிழ்மலர்க்கண் வளர்வதோர் கருவே" எனப் பிள்ளைப்பெருமாளையங்கார் கூறுதலினலும், திருமழிசையா ழ்வார் இயற்பா கூ - ம் பாட்டில் "மாதாய மாலவனை ... வனை" என்பதனுள் 'மாதாய' என்பது விஷ்ணுமூர்த்தியினது பெண் தன் மையைக் குறிக்கின்றமையாலும், திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் தேவா ரத்திருமுறை "அரியலாற் றேவியில்லை யையனை யாறனார்க்கே" என முழங்குகின்றமையாலும் விஷ்ணுமூர்த்தி சிவசத்தியு ளொன்றான மாயாசத்தியென்பது நனிதுணியப்படுதலினல் அவ்வாறன்று என்பார் மாற்றமெல்லாம் பொருந்தாவென மறுக்க.

இங்கே, கூரேசவிஜயம் மோகினிவடிவக்கட்டி கஎ-ம் பாட் டில் "அங்கேயரனடி மீமிசையயன் பிறவியதாம்" என வருமாறு

சிவனார் அமுதம்பங்கிட்ட மோஹினியைப் புணரவில்லை. அவரது வீர்யம் அவர்தம்பாதத்தில் வீழ்ந்தது. அதினின்றுஞ் சாஸ்தாவெனும் ஐயனார் பிறந்தாரெனக் கொடுமென்னின், அச்சாஸ்தா பெயர் "ஹரிஹர புத்திரர்" எனவிராது "ஹரபாதபுத்திரர்" எனவிருத்தல் வேண்டும். அப்படியில்லாமையால் அவ்வாறு கொள்ளொண்ணாதென்க. இஃதினையாவிவனும் ஹரிஹரபுத்திரர் எனக்கொண்டு அதற்கிணையச் சிவனாரது வீர்யத்தை மோஹினி தன் கரத்திற் றங்கிடலும் அச்சாஸ்தா பிறந்தாரெனக் கோடலாம் பிறவெனின், வீர்யத்தைக்கரத்திற்றங்கினதெனும் அவ்விடயமுந் தாருகாவனத்துச்சென்ற மோஹினிக்குச் சிவனார்மீது மோஹமுண்டானவாறே இம்மோஹினிக்கு முண்டானதையே காட்டுமென்க. மோஹனமாகிய 'மால்' என்பதே விஷ்ணுமூர்த்திக்கு அஞ்ஞான்றொரு பெயராயமைந்ததென்க. இது, "முன்பனை இருவையெல்லா முகனுறு விழியான் மாந்தித்—தன்புற மாஞ்சூழ்க் கொள்ளத் தவ்வொனா வரியுஞ்சேர்த்து—மன்புடையருளால் வந்தான் மற்றவன்றனக்கு மாலோ—என்பதோர்பெயருமஞ்ஞான் றெய்தியபோதுமன்றே" எனுங் கந்தபுராணத் திருவிருத்தத்திற் பெறுதும். அம்மாலான மோஹினியுஞ் சிவனாருஞ் சாலவிருக்ஷத்தடியிற் புணரும்போது அவர்கட்கு ஸம்பிலின்று முண்டான வியர்வையே கண்டகிநதி யாயது, அந்நதியிருமருங்குஞ் சக்கிராகாரமானதாரைகள் விளங்க வச்சிரசக்தி யெனுங் கீடங்கள் சாருமுண்டாகின்றமகிமையும், சிவதாதுவாகிய பொன்னிறத்தோடு உற்பத்தியாகு மவ்வ சாலவிருக்ஷ சம்பந்த விடம்பற்றிச் சாலக்கிராமமெனும்பெயரோடு விஷ்ணுபக்தர்கள் விஷ்ணுஸ்வரூபமாகப் பூஜிக்கவிளங்குதலும் அப்புணர்க்கையை ஆதங்கையறக்காட்டிநிற்கு முரியனவென்பதறுமுணர்க. கூர்மநிஜயவிருத்தாந்தம் பின்னர்ப் பிரகாசப்படுத்திக் காட்டிடத்தக்கதாகும். விஷ்ணுவானவரைச் சிவமாயாசக்தியென்பது 'புருஷோத்தமன்' எனுமவர் நாமத்திற்கு மாறுகாதோவெனின், பிரகிருதிரூபிணியே

னும் விஷ்ணுமூர்த்தியாகிய தனக்கு, "தமேகம் புருஷம் ருத்ரம்" "சிவ புருஷ ஈசாநோ" "தத்புருஷாய வித்மஹே" எனுஞ் சுருதி வாக்கியங்களின்படி புருஷனுயுள்ள சிவனார்க்கு உத்தமமாக நடக்கும் உத்தமனெனவும், பிரமனாதிதேவர்க்குச் சிறந்தவனெனவும் பொருள்கொள்ளுமாற்றானே மாறுகாதென்க. மைத்திரேயருக்குப் பராசரர்சொன்ன விஷ்ணுபுராணம் க-வது அம்சம் உ-வது அத்தியாயத்தில் "பிரதானசத்துவாத்மியமான மூலப்பிரகிருதியொன்றுமே சமஷ்டிபுருஷரூபமாக விருந்தது" "ஸ்ரீவிஷ்ணுவினுடைய சரீரமான பிரகிருதியானது மகத் தத்துவத்தை மூடிக்கொண்டது" எனவருதலும் இதனை யுறுதிப்படுத்தும். இப்படி மூலப்பிரகிருதியெனும் மாயாரூபிணியாய் விஷ்ணுமூர்த்தியிருத்தலினலன்றோ, அவரை யொரு ஆனை, ஆபத்துக்காலத்தில் 'ஆதிமூலம்' எனவுங் கூப்பிடலாயிற்று. இங்ஙனமே மேலேபோந்த பிரதானமெனும் மூலப்பிரகிருதியே ஆதிமூலமென்க.

இரண்டாவது அதிகார முற்றிற்று.

---

(௫) கேசவாதித்த மூர்த்தியைத் துதித்தலும்வழி அர்ச்சா நிலைமூர்த்தி தரிசனத்தையும் விரும்பினரென்பது.

நம்மாழ்வார் திருவாய்மொழி-பாசுர மென்றால்;
ஒருத்தகத்துப் பத்தின் ௭-வது பாட்டு.

"என்றிருபார்ப்பனற்னை யென்பவைகள் கூறன்றன்னை
வென்றுமெய்ஞ்ஞானமுகில் யாப்பாற்கொண்ட நான்முகனை
நின்றசிவபதியை நிலவினொடீனன் மூன்றறுத்து
வென்றுபுலன் றுறந்த விசம்பாளியைக் காணேனே."

இதனில் 'என்மலைமகள் கூறன்றன்னை' 'எயின் மூன்றெரித்து வென்று' என்னுஞ்சொற்கள் மலைமகளாகிய ஸ்ரீபார்வதி தேவியாரை அர்த்தபாகமாக இடப்புறத்தில் வைத்துள்ள பரமசிவனை எனவும், வெள்ளிமதில் பொன்மதில் இரும்புமதிலென்பவற்றாற் சூழப்பட்ட முப்புரங்களை யெரியும்படி செய்து வென்றவனை எனவும் பொருட்டுமாற்றான் அர்த்தநாரீசுவரரூபியபரமசிவனைக் "கண்டேனே" என்று தரிசனம் விரும்பினமைகாண்க. இது துதியுமாம்.

"கூற்றொருபான் மங்கையான் * * * * காப்பு"

என்று பொய்கையாழ்வாரும் புகன்றார். "வாமபார்சுவே உமா தேவி" என்று யஜுர் வேதத்து உருத்திரஇருதயோபநிஷத்திற் சொல்லப்பட்ட இந்த அர்த்தநாரீசுவரமூர்த்தம் ஸ்காந்தத்துச் சங்கரசங்கிதையிற் சொல்லப்படுகிற உரு - மகேசுவர மூர்த்தங்களில் ரு - வது மூர்த்தமாகும். இஃது ஆண்பெண்ணென்னு மான்மக்களொன்றுபட்டுப் பிரியத்தோடும் வாழ்வதற்காக வேற்பட்ட மூர்த்தமாம். விஷ்ணுமூர்த்தியோ டொன்றுபட்டிராத இம்மூர்த்தியை ஆழ்வார் விரும்பித்துதித்தமையால் விஷ்ணுவைப்பற்றி யிராதபோது பிரமருத்திரர்கள் பகவத்ஸ்தோத்திராதிகளுக்கு யோக்கியராயிரார்களென்ற வைணவருரை வசையுரை யாயிற்றென்க.

சங்கைநிவர்த்தி.

திருவாய்மொழி - புகழுநல் என்றெழும் பத்தில் "குன்றங்களனைத்துமென்கோ - மேவுசீர் மாரியென்கோ விளங்கு தாரகைகளென்கோ" எனவும் ஆழ்வார் கூறும்வழி இங்கேவிஷ்ணு விபூதியிற் சிவனையும் வைத்து வழுத்தினரென்னின், யாவையும் தெய்வவிபூதியில் வைத்துச்சொல்வது தெய்வத்தைப் புகழ்வதேயாம். மூர்த்திமுறையில் ஒருமூர்த்தியைச்சுட்டி அவனைக்கண்டேனே வென்பது அவ்விபூதிப் புகழ்ச்சேயாகாது. அந்த எ - வது பாட்டில் அவ்விதப்

பொருள் கோடற்கு விவரமுமில்லை. "குன்றங்களனைத்துமென்கோ" என்று ஆழ்வார் அங்ஙனம் குன்றங்களனைத்தையுங் கண்டேனே, (மழை) மாரியைக்கண்டேனே, (நக்ஷத்திரம்) தாரகைகளைக் கண்டேனே யெனும்பொருடோன்றக் கூறாராயினர். அதனாலும், அவ்வாறவர் யாண்டுங் கூறாமையாலும் அது வழக்காகாது.

இங்ஙனம், ஆழ்வாருக்கு விஷ்ணுவேனுந் தெய்வமொன்றிருப்ப அவர்வேறுதெய்வமும் விரும்புவரோவென்னின், அவ்விஷ்ணுமூர்த்திக்கு வேறாயுள்ள அரன் அயனாதி மூர்த்திகளால் தங்கொள்கைக்கேதேனும் இடையூறுண்டாகுமோ வென்றஞ்சி யப்படிவிரும்புவரென்க. எல்லாமுணர்ந்த ஆழ்வாருக்கு அதுகருத்தாகுமோ வென்னின், திருவாய்மொழி வளவேழுல கென்றெழும்பத்தின் எ - ல் "அடியேன் சிறிய ஞானத்தன்" "திருமாலை அடியேன்காண்பான் அலற்றுகின்றேன்" எனவும், சீலமில் என்றெழும்பத்தின் க - ல் "நாணமில்லாச் சிறுதகையேன்" எனவும், க - ல் "மடவன் னெஞ்சங் காதல்கூர வல்வினையே னயர்ப்பாய்த் தடவுகின்றேன்" எனவும், ஆழ்வார் தம்மைச் சொல்லிக்கொண்டமையால் அவரெல்லா முணர்ந்தாரல்லராகலின் அவர்க்கது கருத்தாகுமென்க. அஃதமையின், அரன் அயனதியர் தாழ்ந்தவரெனும் பொருள்படத் திருவாய்மொழி - திண்ணனென்றெழும்பத்தின் 40 - ல் "வெள்ளேறன் நான்முகனிந்திரன்வானவர்—புள்ளூர்திகழல்பணிந் தேத்துவரே" என்று ஆழ்வார் கூறுவரோவென்னின், அவர்பாடலிற் சிற்சிலவிடங்களிற் சிலசுவடித் துணிபுகொண்டு அவ்வாறு கூறுவரென்க. ஐயந்திரிபும் அச்சந்திரும் முற்சொற்றபடி சிற்சிலவிடங்களில் அம்மூர்த்திகளைத் துதித்து விரும்புவரென்க. விரும்புவரேனெனின், திருவாசிரியத்தில் "பெருமா மாயனை யல்லது—ஒருமா தெய்வமற்றுடையமோ யாமே" என நம்மாழ்வார் நவின்றவா றென்னையெனின், திருவாய்மொழி முடியானே யென்றெழும்பத்தின் உ - ல் "குறளாகிய - வஞ்சனே

யென்னுமெப்போதுமென் வாசகமே" என்றவர் அவ்வளவினில்லாமற் பின்பு இவ்வளவுவாசகமோ சொல்லினமையாலும், சன்மமென்றெழும் பத்தின் ௧-ல் "ஈனேனோர் குறைவிலேனே" எனவும், ௨-ல் "யானேனோர் முட்டிலேனே" எனவும் கூறியவற்றிற்குமாறாகப் பின்பு "நாணுமிலாச் சிறுதகையேன்" "அயர்ப்பாய்த் தடுவின்றேன்" "காணேனே" என்று குறைவு முட்டுக் கூறிக்கொண்டின்றமையாலும், "இவற்றின் பின்னே வார்கடா என்றெழும்பத்தின் ௮-ல் "புகழுமாறறியேன்" என்கின்றமையாலும், இப்பெற்றி பல செய்யுளகத்துங் காணப்படுகின்றமையாலும் அஃதொரு வரம்பு பற்றிச்சொன்ன கட்டுரையன்றென்க. நிற்க, இங்கே அரனுதியவரை விஷ்ணுவின் விபூதியில்வைத்து ஆழ்வார் துதித்தாரெனுமிடத்தும் விஷ்ணுவைப்பற்றி விரோதபோது பிரயுக்திராதிகள் பகவத்ஸ்தோத்திராதிகளுக்குயோக்கியராயிராரென்னும் வைஷ்ணவாசகம் "சிவனுந்தேவனு" என்ற தியாகிலிஸ்தவர் வசனத்தோடொன்றியொழிதல் தப்பாதன்றோ. இது நிற்க.

மேலேகாட்டப்பட்ட எ-வது பாட்டில் 'நின்றசீபதியை' 'விசும்பாளியை' என்றெழுந்த வாக்கியங்கள் இத்திரனைவிளக்கும். இத்தேவனையும் வழுத்திய ஆழ்வார் விஷ்ணுவின் வியூகமெனப்படும் வாசுதேவ - சங்கர்ஷண - பிரத்யும்ந - அநிருத்த மென்பவற்றை நிரலே அப்பெயர்கொண்டு யாண்டும் வழுத்தாமையானும், அவ்விதமே மற்றையாழ்வாரும் வழுத்தாமையாலும் அவையிற்றை வெளியிடும் பாஞ்சராத்திராகமம் அவர்க்குடம்பாடன்றென்பதும் எண்ணறற்பாலதே.

மூன்றாவது அதிகார முற்றிற்று.

(௪) அத்தநாரீசுவரதரிசனம் விருப்பிய ஆழ்வார் மூர்த்தித்திரயமேனுந்திரிமூர்த்தியையுந் துதித்தாரென்பது.

நம்மாழ்வார் திருவாய்மொழி முனியேயென்றற்றொடக்கத்துப்பத்தின் ௧-வது செய்யுளில்,

"முனியே நான்முகனே முக்கண்ணப்பா வென்பொல்லாக்
கனிவாய்த் தாமரைக்கட் கருமாணிக்கமே யென்கள்வா **
** ஒன்றுமாயஞ்செய்யேல் என்னையே."

என்றது 'நான்முகனே' 'முக்கண்ணப்பா' 'கருமாணிக்கமே' என்பவற்றால் முறையே அயன் அரன் அரியெனு மூவரையும் விளக்கிச் 'செய்யேல்' எனும் ஒருமையால் அவையொருமூர்த்தியெனும் பொருளுந் தந்தது.

மேற்படி மாமருவென்றற்றொடக்கத்துப் பத்தில்,

"காத்தவெங்கூத்தாவோ மலையேந்திக் கன்மாரிதன்னைப்
பூத்தண்டுழாய்முடியாய் புனைகொன்றையஞ்சடையாய்
வாய்த்தவென்னான்முகனே வந்தென்னாருயிர் நீயானால்"

எனவருவதும் 'துழாய்முடியாய்' 'கொன்றையஞ்சடையாய்' 'நான்முகனே' என்பவற்றால் முறையே அரி அரன் அயனெனுமூவரையும் விளக்கி 'நீயானால்' எனும் ஒருமையால் அப்பொருளையே பயந்தது.

மேற்படி வார்கடாவென்றற்றொடக்கத்துப்பத்தில்,

"அமரர்தம் பழனத்திருமிசைக்குன்றாகிநின்ற திருக்கிற்றுந் தங்களையானை — பரந்த மூவேனை முக்கண்ணப்பனை நான்முகனைப்படைத்தானை"

னவருவதும் அப்பொருளையே பயந்தது. "த்ரிவக்த்ரம் த்ரிகுணம் ஸ்தாகம்" என்று யஜுர்வேதத்துத் தேஜோபிந்தூபநிஷத்திற் சொல்லப்பட்ட இத்ரமூர்த்தித்திரயம் வலப்புறத்திற் பிரமனையும் இடப்புறத்தில் விஷ்ணுவையுங்கொண்டு நடுவில் நான்குதோளும் மூன்று விழியுமுடையனாகவுள்ளது. ஆன்மாக்களுக்குச் சாக்கிர சொப்பன சுழுத்தியென்னும் மூன்றவஸ்தைகளை யுண்டாக்கவும் ஒழிக்கவு மேற்பட்ட இது ௨௫ - மகேசுவர மூர்த்தங்களில் ௮ - வது மூர்த்தமாம். இம்மூர்த்தி விருத்தாந்தத்தை.—

"த்ரிமூர்த்தி மூர்த்திமா தத்தே பகவாம்ச்வரோதய:
ஆத்மாநோவிதநோமூர்த்தி த்ரயம்விந்தத்யயத்நத:||"

எனும் ஸ்காந்த வசனத்தானுமறிக. இந்நியாய முணர்ந்தே இம்மூர்த்தியைத் துதித்து நின்ற ஆழ்வார்,—

சங்கைநிவர்த்தி.

திருவாய்மொழி - பத்துடையென்றெழும்பத்தில்,

"ஒன்றெனப்பலவெனவறிவரும்வடிவினுணின்ற
நன்றெழினாரணனான்முகனரனென்னுமிவரை
யொன்றநும்மனத்துவைத்துள்ளிநும்மிருபசையறுத்து
நன்றெனநலஞ்செய்வதவனிடைநம்முடைநாளே."

என்றெழுந்தவிதனை எ - வது செய்யுளாக வுரைத்தார். இதில் "இருபசையறுத்து" என்றுள்ள சொற்கு நான்முகன் அரனென்னு மிருவரையும்பற்றி யென்று ஒருவனைவர் அர்த்தஞ்செய்தாரென அறிகின்றோம். அந்த அர்த்த முண்மையின் மேலேகாட்டப்பட்ட செய்யுளாகட்குச் சரியென்னேயோ! அன்றியும் இதன்முன்னுற்ற அதிகாரத்தழு "நின்றசிபதியை" "விசும்பாளியைக்காணேன்று" என்று இத்திரத்தைக்குறித்தெழுந்த ஆழ்வாருரைகட்கு விதியென்

னேயோ!! அன்றியும், காட்டிய எ - வது செய்யுளை முன்னர்க்கொண்டுள்ள திருவாய்மொழியின்கடைப்பதிகத்து முதற்செய்யுளிலன்றோ "முனியே நான்முகனே முக்கண்ணப்பா" எனும் விளியுரைகளே மூர்த்தன. அன்றியும் அக்கடைப்பதிகத்துக் கடைக்கவியினன்றோ.—

"அவாவறச்சூழரியையயனையரனையலற்றி
அவாவற்றுவீடுபெற்றகுருகூர்ச்சடகோபன்சொன்ன
அவாவிலந்தாதிகளாலிவையாயிரமுமுடிந்த"

எனும் முடிபுரைகள் பிறந்தன. இவற்றில் நான்முகனையும் அரனையுநீக்கி நிகழ்ந்தியதுண்டா? இல்லையே. இன்னன ஏதுக்களால் அவ்வுரைகாரர் அர்த்தம் அநர்த்தமாமென்க. அற்றேல், 'இருபசையறுத்து' என்றற்குரிய பொருள்தானென்னையெனின், உட்பற்று - புறப்பற்றெனும் இருவகைப்பற்றையும் ஒழித்தென்பதே பொருளென்க; அரி அயன் அரனென்னு மூவரையுந்தியானித்தாற்றான் அவ்விருபற்று மறுமென்றுணர்ந்துரைத்த ஆழ்வார் தாம் உரைத்தபடி முடிவுபெறுங்காறுஞ் சாதித்தாரென்பதை "அவாவறச்சூழரியையயனை யரனை" என்றெழும் அவ்வீற்றுப்பாட்டு இனிதுகாட்டுதலால் யாங்கூறும் பொருளையே அவை பயக்குமென்றல் பசுமரத்தாணியாமென்க. இவ்வுண்மைப் பொருள் சைவத்வேஷபுத்தியுடைய வைணவரெவர்க்கும் நஞ்சேபோலும். அவா, பசை, பற்று என்பவை யொருபொருட்கிளவிகள். அந்த எ - வதுசெய்யுளில் 'உள்ளி' என்றது தியானித்தெனும் பொருட்டு. அது 'இவரையொன்றநும்மனத்துவைத்துள்ளி' என்பதனுலே நனியுறுதிப்படும். ஈண்டு, மூவரையுந்துதித்துய்ய வுடம்பட்ட ஆழ்வார் பத்துடையெனுந்தொடக்கத்துப்பத்தில் "புறநெறிகளைகட் - டுரைக்குமின்" என்றவியதென்னையெனின், சாக்கியசமணாதி புறச்சமயங்களை நோக்கி யப்படியேவினரென்க. இவ்வாறுகொள்ளாவிடில், ஆழ்வாரே முன்னுக்குப் பின் முரணிக்கூறினாரென்பது ஏற்படும். உய்த்துணர்க.

ஈண்டொன்று உணரற்பாலது: என்னை? திவ்யசூரி தலைவரா னுஞ் சேனைமுதலியாரது அம்சமாகப்பெரியவன் குருகூரில் தோன் டக்குலத்துக்காரியாருக்கும் அவர்மனைவி உடையநங்கையார்க்கும் புத்திரனாகப் பிறந்தருளினரெனப்படுஞ் சடகோபராகிய நம்மாழ்வார் தம்பாடல்களில் எதுங்கூறியிருப்பினும் அவர்கூறிய முடிவானபதி கத்து முடிவான செய்யுளில் "அரியை யயனையரனை" என்றெழுந்த தெய்வமொழிகளில் "அரன்" என்பதொன்றே முடிவினிற்கின்றது. அது "சிறப்புடைப் பொருளைப் பிற்படக் கிளத்தல்" எனுஞ் சூத்தி ரப்படி, அரியயனென்னும் இருமொழிக்கும் பின்னே நிறுத்தப்பட் டதாயிற்று.

அதன்பின்னுள்ள சொற்களில் தெய்வமொழியாதொன்றுமில் லாமையானும், இத்திறமுடிவுபெற்றுள்ள இதனையறிந்தோர் உயர் ந்தோரெனும் பொருளுற "இப்பத்தறிந்தார் பிறந்தாருயர்ந்தே." எனுஞ்சொற்களே யிறுதியினிற்கின்றமையானும் யாம் இலக்கியதே துணிபொருளாயிற்று. ஈங்கே அரியினுந் தாழ்ந்த அயனை அவ்வரி க்குப்பின்னே ஆழ்வார் நிறுத்தியதும் அச்சூத்திரப்படி சிறப்புடைப் பொருளென்பது கொண்டோமோ வென்னின், ஒருவழியில் முற்ப டக் கிளத்தபொருளுஞ் சிறப்புடைத்தென்பது கொண்டும், அதனி னும் பிற்படக் கிளத்தபொருள் சிறப்புடைத்தென்பது கொண்டும், இதுவே முத்திநிலைக்குங் கோடற்பாலதென்பது கொண்டும் அரிக் கும் அரனுக்குமிடையில் அமர்ந்துள்ள அயனை வைத்தது பொருத் தமாமென்க. இனி, ஆழ்வார் முடிவுக்கு நாராயணநாம மில்லாமை யாலோ அரனெனுஞ்சொல்லைக் கூறிக்கொண்டாரென்னின், அந் நாமத்தால் அவர் அவாவற்று வீடுபெற்றமைஅம்முற்றுச் செய்யுளிற் கூறப்படவில்லை யாகலின் அதுகேள்வியாகாதென மறுக்க. இனி, அவ்வாழ்வார்க்கு அந்நாமமிருப்பினும் இல்லாவிடினும் அவர் எழுமூர்த் தியையெவ்வாறு நிறுத்திக் கூறினும் யாதோராண்மை அந்தியகாலத்

தில் எச்சொல்லைச் சொல்லியெதனை நினையுமோ அச்சொல்லுக்குரிய அதனை அஃதடையுமெனுங் கருதியாதி தொன்னூல்களின் துணிபி ன்படி அரனென்னுந் தெய்வமொழியானது அவர்வாக்கினின்றும் முடிபாகவெழுந்ததனாலே அதன்மகிமையே அவர்விரும்பிய வைகு ண்டத்தில் அவரையுய்த்திருக்கும் அதிற்சந்தேகமில்லை யென்ப தூஉம், அவரை அரனடியவராகியபெரியோரென்னலாமென்பதூஉம் விவேகிகளுணரத்தக்கனவே. இத்தொழிற் சிங்கரீஜுய், பிகேரு - அடி - கொல் எனும் அருத்தத்தைப் பயக்கும் ஆகரு - பிரகா - சங்கா எனுமொழிகளைத் தன்மகனுக்கு அந்தியகாலத்தில் அப்பிறந்ததுரு வேடனுக்கும் அச்சொற்களிலுள்ள 'அர' சப்தத் தன்மையானது அவனை (இயமலோகஞ்செல்லாதகாத்துக்) கைலாசமுறும்படி செய்தவரலாற்றினை ஸ்காந்த உபதேசகாண்டத்து அனவரமமான்மி யம் அறிவிக்கும் ஆற்றினை அந்த அரசப்தமகிமையும் அறியலாவ தே. இற்க.

முன்னர்விளக்கிய மூர்த்தித்திரயத்தில் நடுவேயுள்ள அரனுக்கு இடப்புறத்தில் நாராயணரும் வலப்புறத்திற் பிரமனுரு மிருத்த லின் நாராயணரைப் பிரமனுர் பற்றியிராதவராயினர். இவரை 'நான்முகனே' எனஆழ்வார் துதித்தமையால், பிரம ருத்திரர்கள் நாராயணனைப்பற்றி யிராதபோது அவர்கள் பகவத் ஸ்தோத்திரா திகளுக்கு யோக்கியரா யிரார்களென்னும் வைணவர் வார்த்தை இங் கும் கனம்பெற்றிலது. பிரமருத்திரர்கட்கு வேறாக நாராயணரை நவிலும் அவ்வார்த்தை நாராயணர் பூரணரல்லரென்பதை யுணர்த் துவதுமாம்.

நான்காவது அதிகாரமுற்றிற்று.

(ரு) மூர்த்தித் திரயத்தைத் துதித்த ஆழ்வார் மும்மூர்த்திகளி லொருவரான உருத்திரமூர்த்தியையுந் துதித்தாரென்பது.

நம்மாழ்வார் திருவாய்மொழி - கங்குலுமெனுந் தொடக்கத்துப்பதிகன் ௧௦-வது பாட்டில்,

"முடிவிவடனக்கொன்றறிகிலேனென்னுமூவுலகாளியே
யென்னுங்—கடிகமழ் கொன்றைச்சடையனே யென்னு
நான்முகக்கடவுளே யென்னும்—வடிவுடைவானோர்தலை
வனே யென்னும் வண்டிருவரங்கனே யென்னும்".

என்ற வாக்கியங்கள் திருவரங்கத்துப் பெருமான் மீது மோகங்கொண்டிருந்த மகள் செய்கைகளைத் தாயானவள் அப்பெருமானுக்குரைத்ததாக ஆழ்வாராற் சொல்லப்பட்டனவாம். சொல்லியவற்றுள் 'கடிகமழ் கொன்றைச்சடையனே' என்றது நறுமணங் கமழுங் கொன்றைக்காய்போல நீண்டசடையுடையானே யென்று உருத்திரமூர்த்தியைத் துதித்தல் காட்டிற்று. சிவபெருமானுக்குச் சென்னியிற் சடையுள்ளதுபோல உருத்திரமூர்த்திக்கும் அஃதுண்டென்பதை ஸ்காந்தத்து உபதேசகாண்டம் ௭௨-ம் அத்தியாயம் ௩௧-ம் சுலோகத்தில் "சிவனுக்குரிய நாமம் சின்னம் செய்கைகளென்பன உருத்திரமூர்த்திக்கும் ஏற்பட்டிருக்கின்றன" எனவரு முரைகளானும் அறிக.

சங்கைநிவர்த்தி.

கொன்றைச்சடையனே யென்பதுள்ள இச்செய்யுளில் 'மூவுலகாளியே' என்பதும், 'நான்முகக்கடவுளே' என்பதுங்காணப்படுதலினால் முற்போந்த ௪-வது அதிகாரத்தில் விளக்குற்ற "மூர்த்தித்திரயத்தை"யே இங்குந் துதித்தாரென்றலாகாதோ வெனின், அவ்வதிகாரத்திற் காட்டப்பட்ட செய்யுட்களில் ஆழ்வார் மூவுருவையும்

விளக்கி அவை யொருமூர்த்தியெனற்கு ஒருமைச்சொற்களுந் தந்தமைபோல இச்செய்யுளில் தாராமையாலும், நான்முகக்கடவுட்குப் பின்னே 'வானோர் தலைவனே' என இந்திரனை விளித்துத் துதித்தமையாலும், அம்மூவுருவோடு இந்த இந்திரனுஞ் சேர்ந்துள்ளஒரு மூர்த்தியில்லாமையாலும், அதனால் நால்வரையுந் தனித்தனி துதித்ததென்பதே யேற்படுகின்றமையாலும் அவ்வாறுகாதென்க. இவ் விஷயம் முதலதிகாரத்துஞ் சொல்ல நேரிட்டுச் சொல்லினோம். காட்டியசெய்யுளில், 'திருவரங்கனே' என்பது மூவுருவும் ஒருவனே யென்னு மொருமையைக் காட்டாதோவெனின், அம்மொழிக்கு முன்னே 'வானோர்தலைவனே' என்னும் இந்திரசம்போதமிருத்தலினா லும், அப்பதிகச்செய்யுடோறும் அத்திருவரங்க வனுஞ் சொல்வருதலினாலும் அஃதப்படிக்காட்டாதென்க. இங்கே, விஷ்ணுமூர்த்தியை நீக்கிப் பிரமருத்திரேந்திரரை ஆழ்வார் யாண்டேத்துதித்தது காணப்படவில்லையே அதனால் அவரையவர் தனித்தனி துதித்தாரெனல் ஏற்படுங்கொல்லோ வெனின், மூர்த்திமொழுங்கில் ஒவ்வொருவரையும் விளித்துத் துதித்தல் அவ்வாறு துதித்ததேயாம். துதிக்கும் ஆழ்வார் வைகுண்டாதிக்கியமே பெறவேண்டுமெனுஞ் சித்தமுடையராதலின், அதற்குரிய நாராயணஸ்துதியில் மற்றை மூர்த்திகளையும் அவர் ஆங்காங்குத் துதித்துவருதற்குக் காரணம் ஐயமும் அச்சமுமாமென்று ௬-வது அதிகாரத்துழைச் சாலவிளக்கினோம். ஆழ்வார்க்குள்ள ஐயத்தைத் திருவாய்மொழி - பத்துடையெனத் தொடங்கும்பத்தில் "உணர்ந்துணர்ந் துணரிலு மிறைநிலை யுணர்வரிது" என்பதூஉம் இனிதுபுலப்படுத்தும். அனித்தமதிகொண்டுணர்க.

உணர்வதில், இங்கே மூவுலகாளியே யென்று விஷ்ணுமூர்த்தியை முற்படக்கிளத்துதலால் அம்மூர்த்தி மற்றை மூவரினுமுயர்ந்தவராவர் கொல்லோ வெனின், அவ்வாழ்வார் விஷ்ணுமூர்த்திக்கு முன்னே அரனையும் அயனையுங் கிளத்தினமைக்கு "நான்முகனை

முக்கண்ணப்பா *** தாமரைக்கட் கருமாணிக்கமே" என்றதூஉம், விஷ்ணுபிரமர்கட்கு முன்னே அரனைக்கிளத்தினமைக்கு "ஏறு பிறையோனு நான்முகனுந் திருமகளுங்—கூறுந் தனியுடம்பன்" என்றதூஉம், நான்முகனுக்கு முன்னே அரனையும் அரியையுங் கிளத்தினமைக்கு மேலே காட்டிய ௪0-வது பாட்டோடு "அமர்ந்தமாயோனை முக்கண்ணம்மானை நான்முகனை" என்றதூஉம், "அரனாரணன்" என்று பொய்கையாழ்வார் புகன்றதூஉம், பிறவுங் காட்டாநிற்றலினால் அவ்வாறுதற்கிடனில்லை. ஆனால், மூவருக்கும் பின்னே இத்திரளைக்கூறி வருஉம் வழக்கு மலிந்திருத்தலால் அம்மூர்த்தி அவரிற்றாழ்ந்த மூர்த்தியென்பது அவ்வாழ்வார் கருத்தென்றல் புலப்படுகின்றது.

இனி, ஆழ்வார் அந்நான்குமூர்த்திகளையும் விஷ்ணுவாக வெண்ணித் துதித்தாரென்று கூறினாலோ வென்னின், அப்படிக்கூறுதலானும் பிரமருத்திரர்கள் நாராயணனைப்பற்றி விராதபோது அவர்கள் பகவத் ஸ்தோத்திராதிகளுக்கு யோக்கியராயிரார்களென்னும் வைணவர் வார்த்தை மணம்பெறு தொழிதல் வாய்மையன்றே.

ஐந்தாவது அதிகார முற்றிற்று.

---

(௬) விஷ்ணு மூர்த்தியும் அடியவரும் சிவசின்ன தாரணிக ளென்பது.

நம்மாழ்வார் திருவாய் மொழி வீற்றிருந்தே ழென்றற்றொடக்கத்துப்பதிகத்தின் ௯-வது செய்யுளில்,

"கரிய மேனிமிசை வெளிய நீறுசிறி தேயிடும்
பெரிய கோலத் தடங்கண்ணன்"

என வருஉம் இதில், வெள்ளிய திருநீற்றையணியுந் திருமேனியை யுடையவர் விஷ்ணுமூர்த்தி யென்பது வெளியாயிற்று.

பெரியாழ்வார் திருமொழி காப்பிடற்பதிகத்தில்,

"காப்பிட வாராய்" "காப்பிட வாராய்"

என்று சொல்லிக்கொண்டு வருவனவும் அசோதாதேவி கண்ணபிரானுக்குக் காப்பெனுந் திருநீறணிந்தமையை விளக்குவனவாயின.

நம்மாழ்வார் திருவாய்மொழி - பயிலுமென்றற் றொடக்கத்துப்பதிகத்தின் ௭-வது செய்யுளில்,

"உடையார்ந்த வாடையன் கண்டிகைய னுடைநாணி
னன் *** நடையாவுடைத் திருநாரணன்"

என வருஉம் இதில், 'கண்டிகையன்' என்பது கண்டிகையெனப்படும் உருத்திராக்கமாலையைத் தரித்துக்கொண்ட நாராயணமூர்த்தி யென்பதை விளக்கிற்று.

சங்கைநிவர்த்தி.

'நீறு' என்றதற்கு அஞ்சனச் சூரணம், கருப்பூரப்பொடி, திருமண் என இக்காலத்து வைணவரிற் சிலர் அருத்தம்பண்ணத் துணிகின்றனர். அதற்றொன்றும் பொருந்தாது. ஏனெனின் அவற்றிற்கு நீறு என்று பெயர்வழக்கிலாவது செய்யுள்வழக்கிலாவது வழங்கப்படாமையாலும், வடமொழிப்படி பஸ்மீத் செய்தது பஸ்மம் தென்மொழிப்படி நீற்றியெடுத்தது நீறு எனுமிரண்டும் அந்நீற்றிற்கமையுமேயன்றி அவ்வஞ்சனச் சூரணாதிகளுக்கு அமையாமையானும், ஈண்டு 'நீறு' என்பதற்கு அஞ்சனத்திற் பூசப்படு பொருளெனும் அருத்தத்தைக்க "அஞ்சனம்" என்று வைணவரெழுதிய ஆறாயிரப்படியிலும் பன்னீராயிரப்படியிலும் இருத்தற்குப் "பொய்

கரா வெயின்மணிப் பூணும் பெணுநீற்றுறங்க [illegible] கருமேனிக் தனியு மேனியாய் " எனும் வில்லிபுத்தூர் நாழ்வார் பாசுரம் படிந்ஞுமன்றும் போர்ச்சருக்கச் செய்யுட் கூற்றுற் பிரமிக்கன்த துதித்த கிருஷ்ண மூர்த்தி யாக்கிறலேயே திருநீறெனும் பொருளை வெளிப்படுகின் றமையாது மென்க. நீற்று அங்காரசமெனுந் தொடர் நீறுகிய அங் காரகமென்றுமொ; த்தொனிகயாகக் கொள்ளப்படும்.

'வெளியநீறு.' என்பதனை, வெளியம் நீறு எனப் பிரிக்குமிடத் தும் வெளியம் = அஞ்சனம், கருப்பூரமெனப் பொருளாதற்குப் பூர்வாதாரமொன்றுமில்லை. 'கரிய மேனிமிசை வெளியநீறு' என் பதனை, கரி அம்மேனி மிசை வெளிய நீறு எனப் பிரிக்குமிடத்தும் வெளிய என்பது பொருந்த, தால எனும் பொருள் தரவுமாட்டாது. அஞ்சனம் நீறு என்பது விபூதி யல்லாத வேறெப்பொருளையும் நீற் றுவதாயு மிற்கின்றது. இவ்விஷக்கு சைவபூஷணசந்திரிகையினு முணர்க. அறிக.

"பஸ்மதிக்தாங்காருத்ராக்ஷாபரணாக்ஷஸ்யாத்திவிஷ்ணு", என்று அதர்வணவேத பஸ்மஜாபாலோபநிஷத்தும்,

"பாபஹா மேபஸ்தந் விஷ்ணுர்பஸ்மதிக்தநாலதஃ|
த்ரிபுண்ட்ராங்கிதஸர்வாங்கோ ஜடாமகுடமண்டிதஃ||"

என்று பிரமாண்டபுராணத்தும்,

"நாராயணஸ்தபஸ்தேபே ஜடாமுண்டஸமேகலீ|
பஸ்மோத்தூளிதஸர்வாங்கஸ்த்ரிபுண்ட்ராங்கிதமஸ்தகஃ||"

என்று காளிகாகண்டத்தும்,

"மாமங்கைகளர்மார்பன் * * * * காமன்கைத்துளிருநீராடி நிலணிந்து கண்டிபூண்டு " என்று குசகந்தை திருமாலகம்பாவ நிதியாகந்தகடக் கரிசித்த தேந்தியாயத்தும் வருவசனங்கள் விஷ்ணுமூர்த்தி விபூதியணிந்தமையை விளக்கலாகும்;

"ராமஸ்த்ரிபு [illegible] தக்ஷோமார்தாரிணம்ருஷிம்பரம்|
பஸ்மோத்தூ [illegible] ளிதஸர்வாங்கம்பர்த்திருமுயாஸ்யஹே||"

என்று அதர்வண வே [illegible] ராமரஹஸ்யோபநிஷத்திலும்,

"த்யாத்வை [illegible] [illegible] ஸங்கா லாசுஷமிராபரம்|
பீதக்ருஷ்ணஜிநதரம்பஸ் [illegible] த்தூளிதவிக்ரஹம்||"

என்று இராமாயணத்திலும்,

"ஸவர்ணவர்ணஜடாமாபாரிபாரைக்ஷாத்ருத்ரமிவாபுரம்|
பஸ்மோத்தூளிதஸர்வாங்கம்தேருஷ்டவாகாமமஹம்ஸதா||"

என்று அத்யாத்மராமாயணத்திலும் வருவசனங்கள் தசரதராமமூர்த்தி விபூதியணிந்தமையை விளக்கலாகும்;

அதர்வணவேத பிருகஜ்ஜாபாலோபநிஷத்தில் (ஸ்ரீமன்னத விரூபாக்ஷ கொழமுத்து தாஸவென்ற ஸேவாதி காரா தாரா காமஹதோ தது தாரா) "ஸ்ரீ கௌதம விவாகர மே தரமஹல்யாம்த்ருஷ்டவாஸர்வே தேவாஃ காமாதுரா அபவந்த சரோஷ்டஞ்ஜாதா" என்று தொடங்கிச் செல்லும் வசனங்களால் கௌதமருக்கும் அகலிகைக்கும் நடந்த விவாகத்திற் குழுமியிருந்த சர்வதேவர்க்கும் அந்த அகலிகையின் பேரழகினால் மோஹமுதிகரித் தத் தாதுஸ்கலிதமான பாவபரிகாரத்திற்கு அவர்கள் துர்வாசமுனிவர் கூறியபடி திருநீறணிந்தபோது அவ்விதஞ்செய்துகொண்டும் வாசு தேவராகிய விஷ்ணுமூர்த்தியும் (ஐஸ்வர்யாத ஸ்ரீ) "பஸ்ம பக்ஷயதஸ்யுதஃ" எனும் அந்தச்சுருதிப்படி மருந்துபோல உட்கொண் டதும் வெளியாயின்றபடியாலும்;

"தத்தாத்ரேயம்ஶிவம்ஶாந்தமிந்த்ரநீலநிபப்ரபம்|
ஆத்மாயாரதம்தேவமவதூதந்திகம்பரம்|
பஸ்மோத்தூளிதஸர்வாங்கம்ஜடாஜூடதரம்விபும்||"

எனும் அதர்வணவேத - சாண்டில்யோபநிஷத்து வாக்கியமும்,

"க்ருஷ்ணத்வைபாயனம் வ்யாஸம் ஜடாமகுடதாரிணம்|
பஸ்மோத்தூளிதஸர்வாங்கம் பஸ்மத்ரிபுண்ட்ரகம்||

எனும் ஸ்காந்தபுராணவாக்கியமும் விஷ்ணு அவதார புருஷர்களாகிய தத்தாத்திரேயரும் வியாஸமுனிவரும் விபூதி யணிந்தமையைத் தெரிவித்தலுடன், இன்னும் ஸ்காந்தம் சைவம் பாத்மம் கூர்ம முதலிய புராணங்களிலும் இராமாயணம் பாரதம் முதலிய இதிகாசங்களிலும் விஷ்ணுமூர்த்தியும் அவதாரமூர்த்திகளும் விபூதியணிந்து சிவபூஜை செய்தவிஷயம் அநேக சரிதங்களாக வெளிப்படுத்தலானும், ஸ்ரீ ஞானசம்பந்தசுவாமிகள் தேவாரத்தில் "வானவர்மேலது நீறு" என்றருளிச்செய்ததும் அச்செய்தி யாதலானும் மேல் விளக்கிய நியாயவாயிலாக (வேத அங்கீகாரமான) வெண்டிருநீற்றையே 'வெளிய நீறு' என ஆழ்வார் கூறினாரென்றறிக. விஷ்ணுமூர்த்தியும் வானவரிலொருவரே யென்பது பின்வரு பிரமாணங்களால் விளங்கும்.

பெரியாழ்வார் 'காப்பிடவாராய்' என்றதில் காப்பென்பது திருமண்காப்பெனக் கூறலாமையாதோவெனின், மஞ்சட்புண்டரத்தை யிகழ்ந்து சிவப்புப்புண்டரத்தைப் புகழும் வைணவரொருவர் "உடையவர் ஞானவிளக்கம்" எனும் புத்தகத்தின் ௨௧ - வது பக்கத்தில் ௨௧ - வது வரிதொடக்கி "ஸ்ரீபெரும்பூதூரில் இவ்வருஷத்திற்கு ௮௯0 - வருஷமான கலி ௪௧0௮ - க்குமேல் * * * திருவவதரித்தருளிய ஸ்ரீபாஷியக்காரர் காலத்திற்கு முன்பு, இப்போதுள்ள வைணவர்கள் பஸ்மாதி தாரணராய் ஸ்மார்த்த சித்தாந்த பரராய் மந்த்ராந்தர பரராயிருந்தார்கள். பின் ஞானோதய வெளியிட்டு அவைகளைத் திக்விஜயஞ்செய்து தாபித்தாரிடாய்" என்றெழுதிக் காட்டினமையானும், இந்நூல் முதலதிகாரத்திற் காட்டிய குருபரம்பராப் பிரபாவம் இளையாழ்வார் வைபவத்தில் இராமாநுஜருடைய சிறிய தாயகுமிக் காளஹஸ்தியிலிருந்த கோவிந்தப்பட்டரை சைவ

மதத்திற் திருப்பச்செய்த நம்பிக்கும் அப்பட்டருக்கு முண்டான தர்க்கங்களெழுதப்பட்ட விடத்தில் "அவனுக் குறுக்கு நெடுக்காகில் பேதமென்னென்ன, அவருஞ் செவ்வையிருக்கத் திரியக்குஆகையே பேதமென்ன, அவனும் ... துவார்த்தைக்கட்டுதோ வென்ன, இவரும் பழையவார்த்தைக் கட்டுக்கு மிப்படியேயென்ன, அவனும் இதிலே பூர்வவிசாரம் வேண்டாவோ வென்ன, நம்பியும் பரந்தவர்த்திலேகாண் விசாரமிருப்பதென்ன" என்றன்ன வசனங்கள்—அவனும் என்பதைக் கோவிந்தப்பட்டரெனவும் இவரும் என்பதை வைணவ நம்பியெனவும் திரியக்கான பஸ்மத்திரிபுண்டரத்திற்குப் பின்பு நெடுக்கான மண்புண்டரம் புதுவதாக ஏற்பட்டதெனவும் காட்டுகின்றமையானும், இராமாநுஜராலே சக வருஷம் ௪000 - க்கு மேலே ௩௨ - சென்ற பகுதானிய வருஷ திருநாராயணபுரத்திலே திருமண்கண்டெடுக்கப்பட்டதாக அவரது வைபவத்தில் வெளியாகின்றமையானும், நாலாயிரப் பிரபந்தத்துள் அந்நெடுக்குப் புண்டரம் யாண்டுஞ் சொல்லப் படாமையானும், அப்படியே அது வேதத்திற் சொல்லப்படாமையானும் வெள்ளை மண்ணும் மஞ்சட் பொடியுங் கொண்டிடுகின்ற அந்நெடுக்கான ஊர்த்துவ புண்டரமானது நாதமென்றே அசையாமலே யடித்து விடலாம். இப்புண்டரமும் இத்தென்னாட்டார்க்கன்றி வடநாட்டார்க்குப் போடப்படவில்லை யென்பதை அங்குளார் முகத்திலே யறியலாம். "மண்போட்டானா?" "நாமம் போட்டானா?" எனுஞ்சொற்கள் இருந்தனவாயிருத்தலையுஞ் சற்று யோசித்திடுக. இன்னனவாதலானே அந்தக்காப்பென்பது திருமண் காப்பெனலமையாது. வெள் மண்ணுக்குக் காப்பெனும் பெயரும் வழக்கிலில்லை. விபூதிக்கே அப்பெயருண்டென்பது 'திருநீறே பற்பம்—பொடியொடு விபூதிகாப்பாம்" எனுஞ் சூடாமணிநிகண்டாலுமறியக்கிடக்கின்றது. காப்பென்பதே வடநூல்களில் "ரக்ஷா" எனநிற்கின்றது. ஸ்ரீ பாலகிருஷ்ணனுக்குப் பூதப்பிரேதாதிகளாற் பயமுண்டாகாமற் காக்கும்பொருட்டு அசோதாதேவி திரு

நீறணிபர்க்கு அக்கிநோத்தி லமைத்து அணிந்தானென்பதே யப்ப நிகத்தின் கருத்து. இக்கருத்துக்கொண்டே யாழ்வார்கூறுவதற்கு:—

"உடனே தந்த சோபரும் வந்து, அத்திருந்தையை யெடுத்துக்
கொண்டு சோயை சூர்ணத்தை அந்தச் சிரசிற் காப்பாகவைத்து"

என்று வைணவர்க்குச் சிறப்பு நூலாயுள்ள விஷ்ணுபுராணத்தின் ௫-வது அமிசம் ௬-வது அத்தியாயத்தில் பூதனையெனும் இராக்ஷசியின் மூலப்பாலுண்ட ஸ்ரீகண்ணன் விஷயமாகச் சொல்லப்பட்ட செய்தியே ஏதுவாயிருக்க வென்க. "கோமயசூர்ணம் = விபூதி" என்று மேற்படி புராணம் ௩௦௭-வது பக்கக்குறிப்பிலும் விளக்கப்பட்டுளது. "பழைய வார்த்தைக் கட்டுகளு மிப்படியே" என்ற வைணவர் வாசகம் திருநீற்றுத் திரிபுண்டரத்தைக் கூறும் வேதத்தைக்குறித்த தாகும். அங்ஙனந் தமது புதுக்கட்டுசன் போல் வதாம் அவ்வேதவிஷயமு மென்பது அவர் கருத்துப் போலும்.

"உணர்ந்தாய் மறைநான்கு மோதினாய் நீதி
மணந்தாய் மலர்மகடோண் மாலே"

எனும் பூதத்தாழ்வார் கூற்றுவழியே வேதங்களுணர்ந்து நீதியோதிய திருமால் கருத்துக்கும் அவர் கருத்து விரோதமாமே! அந்தோ! எந்நூனுக்கும் முன்னூலாய் இறைவ னூலாயுள்ள வேதத்தை இப்படிக்கட்டுப் பாடென இகழ்த லெவர்செய்கையென்பேம். இதுபாதகமாகுமென்று அவரறியாத அறியாமை கணித்து வைதாமிமானிகள் பெரிதும் வியசனிப்பரன்றோ. நிற்க.

திருவாய்மொழி – தீர்ப்பாரை என்றெழும்பத்தின் ௫-ல் "தவளப் பொடிகொண்டு நீரிட்டிடுமின்" என்பது வெள்ளைமண் புண்டரத்தை விளக்காதோ. எவ்வெனின், மண்ணுக்குப் பொடியென்னும்பெய ரெந்நூற்கண்ணுமில்லை. திருநீற்றுக்கே அப்பெயருண்டென்பதை மேலேகாட்டிய நீறுண்டு வாக்கியத்தா லறிகதோடு, திருமங்கையாழ்வார் பெரியதிருமடலில் "கொன்னவிலு மூவிலை

வேற் கூத்தன் பொடியாடி" என்பது சிவபெருமானது திருநீற்றை விளக்கியவழி அது நாலாயிரப்பிரபந்தச் செய்யுள்வழக்காதலுமறிக. அன்றியும் புதுவதாகக்கொண்டான வெள்ளைமண் விஷயம் பழையதான நாலாயிரப்பிரபந்தத்திலவர எதுவில்லையென்றும், அம்மண்ணைக் குறிப்பிடப்படுகிற மஞ்சட்பொடியும் இவ்விவரமும் அச்சப்பிரபந்தத்திலேயங்கேனும் சொல்லப்படவில்லையென்றுந் தெரியுமோர்க்கு அப்பொடி திருமண்புண்டரத்தை விளக்காது திருநீற்றையே விளக்குமென்றல் தெளிவிற்புலப்படும்.

இனி, கண்டிகையென்பது கண்டத்திற்றரிக்கப்படுமியாதொரு மணியையுங் குறிக்குமாதலால் "கண்டிகையன்" என்பதற்கும் துளசிமணி அல்லது உருத்திராக்கமல்லாத வேறொரு மணியைத் தரித்தவனெனப் பொருள் கொள்ளாவென்னையெனின், வேதத்திற் பிரதிபாதிக்கப்பட்ட சிவசின்னமாகிய விபூதியையணியும் விஷ்ணுமூர்த்திக்கு அஃதோடமையும் உருத்திராக்கமாலையும் பவித்தலே சிறப்பாம். அவ்வாறவர் அணிதற்கு மேலே காட்டப்பட்ட பன்மணு [illegible] கசங்கிலையும், "நாராயணஸ்தபஸ்தேஞ" என்றுதொடங்கித் தெய்திட்டதில் "ருத்ராக்ஷ மாலாபரணோ நாராயணபராயண:" எனும் கானிகாகண்டமும், இன்னும் பலவைதிக நூல்களும் பிரமாணமாகுமாகலின் அக்கண்டிகையை உருத்திராக்கமாலையெனவே யமைவுடைத்து. வைதிகசியத்தப் பத்மமைதிக்ஞகத்தில் "தன்னடி சூழ்ந்திப் பூதி கண்டிகை நயந்தணிந்தே" என்பதில், உருத்திராக்கமாலையே கண்டிகையென வருதல்போலப் பன்னூற்பாட்டுக்களினும் பெருவரவாய் வருதலால் அம்மாலை கண்டிகையென்பது செய்யுள் வழக்குமாயிற்று.

நம்மாழ்வார் திருவாய்மொழி மண்ணையென்றெழும்பத்தின் ௭-ல், "[illegible] கண்டிகை [illegible] யாரென்றேடும்"

என்பது ஸ்ரீநாராயணப்பெருமாளுடைய திருநீறணிபவ ரென்பதைக் காட்டுகிறது. அதனால் ஆழ்வார்களும் அத்தியைனித்தா ரென்பது ஐயமற்ற தீர்மானமாம். இப்பாட்டிலே "நீறு" என்றசொல் ஆறாயிரப்படி, ஒன்பதினாயிரப்படி, பன்னீராயிரப்படி, இருபத்துநா லாயிரப்படி, முப்பத்தாறாயிரப்படி முதலிய வியாக்கியானங்களி னும் விபூதியென்றே அருத்தம் பண்ணப்பட்டிருக்கின்றது. அதற்கும் "பஸ்மத்தின்மேல் சயனஞ் செய்பவனும் பஸ்மஸ்நானஞ்செய்பவ னும் உருத்திராக்ஷ பாராயணஞ் செய்பவனும், மஹாபாதக - உபபாதகங்களினின்றும் விடுபட்டவனாவான் - [illegible] பாதகங்களைச் செய்திருப்பினும், சர்வபாவங்களினின்றும் விடுபடு வானாகின்" என்னும்பொருளைத் தருகின்ற—

"மத்யம்பீதவாருத்ராக்ஷ்ப்ரஸ்நாநஜ்ஞானர்ணம்ஸ்நேயம் ப்ரஹ்மஹத்
யாஜுஷக்ருத்வா | பஸ்மச்சக்கோபஸ்யமய்யா மயாகோருத்ராத்
யாமிருச்யதேஸர்வபாபை:||"

[illegible] பஸ்மிருதிவாக்கியங்களுங் காட்டப்பட்டன வெனவும், நீறென்பதற்கு விபூதியைவிட்டு வேறொன்று கொள் வொண்ணுதென மேலே விளக்குற்ற நியாயஞ்சாலு மெனவுந் தெரி விற்பதற்குக் கண்டுதே பொருளை விளக்குமன்றோ. இங் கே நீறணிவிஷயமே ஒருமொழியாகின்றதாக அருத்தப்பண்ணத் திலர் ஆசைப்படுகின்றனர். அதுமாத்திரமே நீறணிபவராயிருந்தவ ரா, நாகனைத்திருமணை புண்டரம் அவர்க்கின்மையாலும் சத்தர்ப்ப விரோதமும் வியாக்கியான விரோதமுஞ் சம்பவிக்கின்றமையாலும் அவ்வாறதை யலவமா யொழியுமென்பேராக.

"பரிவன்யாவிக்நோர்வதோகாய்ப்ரஹ்மணஸ்த்ருப்திகாரணம்|
பார்வதீயாஸ்மதோமஸ்யாத்யாத பாதம்ஸ்த்ருப்திகாரணம்|
பஸ்மகோவேதமத்ரேணத்ரிபுண்ட்ரஸ்யதாரணம்"

என்னும் பராசரஸ்மிருதி வசனங்கள் "வேதவிதிப்படி பஸ்மாவி னால் திரிபுண்டரதாரணஞ் செய்வதால் பிரமாவும் விஷ்ணுவும் தி பிரமதேவர் [illegible]தேவர் இலக்ஷ்மிதேவி ருத்திரதேவி யென்பார்கட்குந் திருப்தியுண்டாகும்" என்னும்பொருளையும்,

"த்ரிபுண்ட்ரந்தேவம்ரவந்தித்ராமயமஹேச்வராய |
ஸ்த்ரீபார்சவம்ஹ்ருத்ம்ருத்விஷ்ணுபரிஷாப்ஸமயார் ||"

என்னும் கூர்மபுராணவசனங்கள் "பஸ்மமணியாக நெற்றியைத் தொழுது, மேலாடையில்லாத ருத்ராக்ஷத்தைத்தரித்து, சிவார்ச்சனை செய் யாதவனை ஆன்மத்தின் நிலையை விடியையாக்ஷிப்ரயிக்கராக்ஷ் திரத்தை வெளித்தவிர்" என்னும்பொருளைத் தருதலாலும் விஷ்ணு பக்தர்கட்கும் ஏனையோர்க்குந் திருநீறணிதல் உரியதாயின்றே. இத் திருநீற்றின் பிரபலவிஷயம் அனேக பிரமாணநூல்களில் விளக்கப் பட்டிருப்பினும் அதனை விருத்தமாயும் அதனையணியாதாரைடையுந் தோஷங்களையுஞ் சருங்கக்கூறி நிரூபிதமுறுதலின் காலம் - நூல் களானும் விளக்குவதுபோல அடைவார்கள் மன்னவர்களின்கா லாய், அதற்குதவியன்றோ "வேதத்திலுள்ளது நீறு வெந்துயர் தீர்ப்பது நீறு" என்றுதிருஞானசம்பந்தசுவாமிகள் தேவாரமும் முழங்கு கின்றது.

பிரபலகருதியாகிய ௪௦ - உபநிஷத்துக்களில் உருத்திராக்ஷ மகிமையை ஆக்காதிருக்கும் நற் திரிபுரதாபம் - நரிபுரம் - நசிகேத மூர்த்தி - ஜாபாலுமுதலிய பரிஷத்துக்களிலே நூற்று இருபாசு வரைக்கும் சாயமேவருத்ராக்ஷோபசயம் இருக்கிறதே அதுபோலவே. யெனு முதலிருத்தாங்க ளிருக்குமாறு விபூதி மகிமையையும் ஆக் காலுக் கூறுக் காலக்கிருத்திராம் - பஸ்மப்பிரமம் - சாண்டில் யம் - ஜாபாலம் - பிருஹஜ்ஜாபாலம் - கைவல்யம் - ஜாபாலி - அதர்வசிகை - ஸ்கந்தம் - இராம ரகஸியம் - ஸத்தியோஜாதி உப

சீத்துக்களிருப்பினும், சிறப்பாகவுரைக்க அதர்வணவேத பஸ்ம ஜாபாலோபநிஷத்தும் இருக்கின்றது. இப்படித் துளசிமணிக்கும் (மண் [illegible] பொடியும் கொண்டிடும்) ஸ்ரீ தத்ப்ரோக்த புண்ட ரத்திற்கும் உபநிஷத்துக்களில்லை. அதனால் ருத்ராக்ஷ தாரணமும் பஸ்மதாரணமும் வேதசம்மதமெனும் வைதிகமாம். துளசி மணிமணிகையும், ஊர்த்வபுண்டர தாரணமும் அச்சம்பந்த மின்றெனும் அவைதிகமாம். வேதமார்க்கத்திற்குப் புறம்பான தெனினுமென விஷ்ணுபுராணம் [illegible] கூறுகின்றது. இதனையே புதிதமெனவும், பாஷண்டமெனவும் பகர்வர். இவ்விதக் கொள்கையிருள்ள [illegible] வைதிகசைவசமயத்தைப் பாஷண்டமதமெனக் [illegible] வாய்கூசாமற் சொல்லித் திரிகின்றனர். [illegible] சிலவைணவர் ஆழ்வா [illegible] "பாஷண்டமதச் சேடிகை" என்று ஒரு புத்தகம் பிரசுரித்துள்ளார்; இதனை யேவர்செய்கையென்பேம்; [illegible] சேடிகையேயாகும். அப்புத்தகத்தில் [illegible] சைவசமயிகள்" எனவும், "இச்சைவச் [illegible] முறைகளையல்லாத [illegible] முறைகளைக் காட்டிய [illegible] மை [illegible] எனவு மெழுதப்பட்டிருக்கின்றன. [illegible] இவ்விதம் [illegible] மெல்லாம் [illegible] விளக்கியவாறு [illegible] [illegible] செய்த நாராயண மூர்த்தியாதி பலரையும் பற்றி [illegible] பின்னோர்க்கும் [illegible] அன்றியும், [illegible] பட்டதெல்லாம் வைணவர் [illegible] [illegible] [illegible] குருபரம்பரைக்குச் [illegible] உபநிடதத்தைக் [illegible] பெயருக் [illegible] [illegible] கோபிட்டதிலுள்ள [illegible] [illegible] இராமனை [illegible] [illegible] ! [illegible] கொடுமை !! [illegible] அச்சேபத்தை [illegible] ஸ்ரீ ஞானசம்பந்தர் முதலிய

சைவத் திருமுறையாளரையுஞ் சைவரையுங் குறித்து "அவர்கள் பாட்டைக் கள்ளைக்குடித்துக் கள்ளையிற்புரளும் பண்டாரப்பயல்கள் கொண்டாடுவர்" எனவு மெழுதியுள்ளது. இது, பண்டார மென்பதன் பொருளறியாதார் கூற்றுவதோடு, பெரியாழ்வார் திருமொழி செய்குடத்தை யென்றெழும் பதிகம் [illegible] ல் "மாணிக்கப் பண்டாரங் கண்டீர் வலிவல்" என்றபடி, பண்டாரமாயிருக்கிற நாராயணமூர்த்தியையும் அவரைப்பாடியுள்ள பண்டாரப் பாட்டுகளையும் பழிப்பதுமாயிற்று. அன்றியும், வைணவர்பாகவதம் [illegible] ஸ்கந்தங்களும் பாரதமுங் கூறுமாறு (சைவர் [illegible]) கள்ளைக்குடித்துக் கலாழுங்கிளைத்த பலராமர் பிறர்யுங் கள்சாம்பர் அநிருத்தாதியராகிய வைணவமூர்த்திகளை நிந்தித்ததுமாயிற்று. அப்பாஷண்டசேடிகையின் மற்றொருகாரில் "அதி [illegible] ளான கம்மாளராலே காட்டப்பட்டதொரு குழவிக்கல்" என்றெழுதியுள்ளது. இது சிற்பநூலாளரையுஞ் சிவலிங்கத்தையும் இழித்துரைத்ததாகும். இவ்விழிப்புரை, வைணவர்கும்பிடும் அர்ச்சாவதாரவிக்கிரகம் ஆழ்வார் விக்கிரகமென்பவற்றை யண்டுசெய்யுஞ் சிற்பிகளையுங் கல் - மரம் - களிமண் முதலியவற்றுற் செய்துள்ள அவ்விக்கிரகங்களையும் பற்றுமேயென்றும், தங்கூற்றுவழியே கன்சாக்கிராயத்தை மற்றவர் செய்புக்கல் லென்றேசொன்று, மென்றுகாமெழுதியது அப்பழிமொழியென்றும். இப்புத்தியினுன்றே காளத்தியில் கோவிந்தப்பட்டர் உருத்திராக்ஷத்தை "இலக்கைத்தக் கொட்டை" எனச் சொன்னுரென்று மேலைக் குருபரம்பரைக்காரருங் கூறுவாராயினுர். வைதிகருத்திராக்ஷம் இலக்கைக்கொட்டையாகுமென்பார் துளசிமணி விறகுக்கட்டையாகாதோ வென்பார்க்கு என்சொல்வரோ வென்பதுடம் விவேகிகளேயுணர்த்தக்கது. அங்ஙனமிருந்தும் நிந்தையாய்ச் சாம்பலென்றுஞ்சொல் லெழுந்தாங்கு அச்சேடிகையிலும் "பஸ்மோத்தூளநமும், தேகடியாருடைய குரும்பத்தேசங்களிலே ஸ்ராமோகிகுக்தனுர்த்தமாக்ச் செய்யப்பட்ட

புஸ்மோத் தூளந்தவேஷத்தாலே யர்வேமறைந்துகொண்டது" என்று ஆபாசவசனங் கிளப்புகின்றனர். சிலசைவர் அந்நீறன்றைச் சுக்கிரகாட்டு சாம்பலென்றுஞ் சொல்லித் திரிவர். இங்ஙனம் சைவத்திற் குப் பெயர் மாகுபருண்டதும் வைணவர் நெற்றியிலிடுந் திருமண்ணும் ஒன்றே யல்லவோ? இருநீறும் மறைந்துச் சாம்பலுமொன்றாகும், அவ்வாறாகவ யாது, இவ்விருநீற்றிற் பலவகையுள அவற்றுட் ... [illegible] காரணனாம் சாம்பவிற்கவத்திருக்கு பிகு ... [illegible] பலில் வீழ்ந்து புரண்டதுமான விரதத்தைக் [illegible] டுமென்றும் அறிவுள்ள வைணவர் "ஈண்டுபிறப்புருதும் பண்ட ரப்பயல்கள்" என்றும், இருநீறுதல் சுக்கிரட்டுச் சாம்பலென்று சொல்லுவரோ? சொல்லார். ... அச்சபேயயாகயார் இலக்கு தேவியைக் குறித்துப் "பிட்டிக்கும்" என்னெழுதியதற்கு ... உமாதேவியைக் குறித்தும் "காளிக்கும்" என்றெழுதினாரு தார். பரியமேனியுண்மையின் அத்தேவியைக் காளியென்னலாமே ... அவர் கருத்துப்போதும். அங்ஙனமாயின், அதுசெல்வே ... பெயரக்கையாக்கார் "கார்மேனி" என்றபடியாக ... நாராயணனைக் கருப்பனென்னல் என்பது செவ்வே பொருந்துமென்று முறுபவர் ... இவர்க்குயி அபிசாரமே ... ஸ்ரீ விருஷ்ணைப் புருஷைச் ... உடையதிமித்தம் ஐம ... சுவாமிப்புஜிந்தவேர் ... ௬௦ — வது ... ருவது அத்தியாயத்தில் ... பெயரையும் அவரென்று நாமினர். பெயர்த்தும், அச்சித்தைத் தேசைசெய்ஸ் ஸ்ரீ அப்பைய தீக்ஷி தராகிய பெரியவரும் அப்பாரிக்கைசெப்பின்ற விடத்தில் "விஷ்ணு த்வேஷிகள் சண்டாள ... பிறந்தவர்களே தான்" என்று ஆதற்குப் புராணவசனம் முன்பட்டன்றும் பொறிக்கப்பட்டுள் ளது. ஒருவாறு அவ்விஷ்ணிக்குரியும் அது — சிவாலயங்களில் பரிவாரதேவதைகளுள் விஷ்ணுவிம்பங்களிருத்தலாலும், அவை களைத் தொழுவரையும், அவர் சிவனடியாராகிய திருநாவுக்

கரசு சுவாமிகள் முதலியோர் திருப்பெயர்களைத் தம்மவர்க்கு வைத் தலருதல்போலச் சிவனடியாராகிய நாராயணர் பெயர்களையும் அவர்க ளுக்கிட்டுவரும் வழக்கித்தனாலும் சைவர்களைத் தொடர்ந்தது. இவ் வாறு சைவத்தைப் பரசித்த சொற்கை வேதமில்லாத அவ்வைண வரையே "வர்த்தமானத்தனுக்குப் பிட்டிக்கு... திரிபுண்டரோ த்தாளனகாரியத்தும் தவேதமுண்டாகிறதோ, அன்றன்ய ... தியில் (கலப்பு) சாங்கர்யமுண்டாயிருக்கிறதோ என்று பண்டி தரால் வசிக்கத்தகுந்த ... பிரதிபாதிதனை மேச்செருனிடத்தி லும் திரிபுண்டரோத்தானது சிகளிடமும் மஹாபாவிகளாயமனிதர்க் குமாத்திரம் தவேதமுண்டாகும்" என்னும் அருத்தத்தாத்தக்க—

(யஸ்ய) ஸ்யா ... [illegible]
உத்தூளன ... [illegible]
... [illegible]
... [illegible] ||)

"யஸ்யஸ்யாதப்யமதித்வேஷஸ் த்ரிபுண்ட்ரோத்தூளனாதிஷு|
உத்பத்தௌ தஸ்யஸாங்கர்ய மித்யூஹ்யம் பண்டிதை:||
மஹாபாபவதாம் க்ருணாம் வேதவித்தம் ஸம்பவேத்|
த்ரிபுண்ட்ரோத்தூளனோ ... ப்ரஸங்கேஜாயதே||"

என்ற பராசரவாக்கியத் தடையின்றித் தொடர்வதாயிற்று. பஸ்ம தாரியைத் திந்திப்பவர் உற்பத்தியானது ஜாதிசாங்கர்யந்தமா யிருக்க வேண்டுமென்று வசிஷ்டலிங்கரும் "பஸ்மதாரிணம்" எனும் தொடக்கத்து வசனத்தால் வெளியிடலாயிற்று. இவ்விதிக்கு யா ரென்செய்யலாம். ஒன்றுவிட்டப் பூதம்புறப்பட்டதுபோலாயிற் றே. பரிதாபம்! பரிதாபம்!! இங்ஙனம் வைணவரே சண்டாளர்க்கு ளுக்குப் பிறந்தவரென வேண்டுமென்ற அபோக்கிய ஆசை அவ் வைணவர்க்கிருந்தால் அது,— விவாகமுன்னே ... வைணவர்

இப் பெண்ணைச் சாதவீட்டிச்சுக் கொடுத்திருத்தலும் இவ்வகையிலுண்டாயிருக்கின்றது. அப்பெண் வயிற்றிற் பிறப்போரும் நாராயணைக் கேவலிகளெனப்பட்டு அவர்ஜன்மமும் அச்சபோடாஜன்மமேயெனத் தீர்மானிக்குமல்லவா? உய்த்துணர்க. இன்னை காரணங்களாலேயே அத்தத்திகிதமூர்த்தியை சித்திக்குமாறே முறியவனைத்தும் அவ்வமெனத்தித்தீவருபூயிவர். இனிநாம் அந்நிக்கைத் சபோடிகையில் கெருமருவருக்கதக்க நிக்ஷை பெண்ணிலவுள. அவையற்றை யிங்குக் காட்டமனமில்லாதுவிட்டனம். அப்புராணத்தின்றப்பொ, இவர் இதிகையாத்தவனியன் இரண்டாம்பாகமாயுளது.

சிவனும் காராயணர் தண்டிக்கப்பட்டாரென்பதும் நாரணர் தங்கண்ணைப் பிடுங்கிச் சி... சாரென்பதுங் கூறும்ஸைப் பவாத கருதியையும், அவ...காசமாகிச் சிவனடியைத் தேடியித்தூறும் அத்தச்சருதின் ...ற்றக்கருதியையும் மருசக்குமிலை யேதுமின்றி அச்சபேடிண்டீச்சர் "கண்ணைப்பிடுங்கி நாராயணன் சிவனையர்ச்சனை செய்ததும், பன்றியாய்ப் பூமியைக் கிழித்துச்சென்றதும் ஆகியவெல்லாம் மாயாஜாலத்தைப்போல மாயாநாராயணன் கதை" எனவும், சிவன் "தானேவிஷ்ணுவாக வந்து தன் கண்ணைக்கொண்டு தன்னையே பூஜித்து, பின் தன்னைத்தானே சூலத்தாற்குத்தியேற்றிக்கொண்டு" எனவும் இரண்டிடத்தில் எழுதிவைத்தார். பிரமாணமில்லா இவ்விபரீதார்த்தம் அவர்மதத்திற்கே ஹானியாகுமென்பது தெள்ளிது. இம்மட்டோ, "சக்கரநெறிநில்" என்று ஔவையாரருளிச்செய்த ஆத்திசூடி வாக்கியத்திற்கு 'அரசனோடிணைந்து வழிநில்' என்றவிசுவாச் கொன்றும் அருத்தத்தை மறைத்து வைஷ்ணவருடம்பிற் பொறிக்கிற சக்கரக்குறி யெனத் தாபிக்கும் வழி, "சக்ராங்கநத்தையே சொல்லுகிறது" எனத் தேற்றமாகப் பொருத்தும் ஓரிடத்தெழுதிவைத்தார். இவ்விப்படிச் செய்தக்கால், சைவர்,—சக்கு=கண். அசாவது நெற்றிக் கண்ணையுடைய, அரநெறி நில்=அரனது மார்க்கத்திலேயே நில் என்றருத்தஞ்செய்துமாமே

அக்கேவ் 'நெற்றிச்சக்கு' என அமைவிருக்கவேண்டுமே யெனின், பிறிதாத்திரத்திற்குச் 'சக்கரசங்க' எனவும் அமைந்திருக்கவேண்டுமே. இரண்டிலுமுதலில்லையென்க. பிருஹந் நாரதீயத்தில் "யஸ்து ஸந்தப்தசங்காதி - லிங்காங்கித தநுர்நர: ஸ ஸர்வயாதநாபோகீ - சண்டால: கோடிஜந்மஸு" எனவும், "யோத்விஜஸ்தப்த சங்காதி - லிங்காங்கித தநுர்நர: ஸம்பாஷ்ய: ஸ ரௌரவம் யாதி - யாவதாசந்த்ர தாரகம்" எனவும், "ஜடிபஞ்ச பெண்ணுடைமை இச்சை - ம்த்யசா பிராமண ராஜ்யத்" எனவும் வருவதனால் சக்ராங்கநம் சண்டாளப் பிராப்தத்தைப் பயக்கும், சக்ரசக்ரதாரணங்களையுடையவரோடு சம்பாஷித்தலும் நரகம் சக்ராங்கம் பெற்றதை சிவனைத் தீண்டினோர்க்கண்டேக்க. நீராடி ... ஜபமும் புருஷகுத்ஜபமுஞ் செய்யவேண்டும் செய்யாவிடில் யேழ்ராவகரம் படைவது வித்தம் எனும்பொருள்களைத் தரும், இன்னும் பலவுள: விரிவஞ்சி விட்டோம். இப்படிப்பட்ட சக்ராங்கதூஷணம் அரநெறியோதும் ஔவையார் அங்கீகரிக்கக்கூறுவர். கூறுரென்பது நின்னாய். ஆயின், "திருமாலுக்கடிமைசெய்" என்று அவர் கூறியதென்னை யெனின், கடவுட்செல்வப்பெருமையுடையார்க்கு அடிமைசெய்யென்றதென்க. திருவென்பது மோக்ஷகொண்ட விக்ஷுமூர்த்திக்கு மோகப்பொருளில். மாலென்பது ஒருபெயராயவர்க்கே அது பெருமைப்பொருளில் அஃதுடையார்க்கு மாயிற்று. "அறஞ்செயவிரும்பு" என்பதை முதற்கட்கொண்டுள்ள நீதிநூல் அவ்வௌவையின் ஒருமதக்கடவுள் வழிபாட்டினை யிடையிற் கூறிற்றென்னின் வழுவாகும். திருமாலும் கடவுளாயவாகலிற் பொதுவியியான் அமைக்கும் அஃதெய்யு மென்றதுமாம். அந்நூற் கடவுள்வணக்கம் ஆத்திசூடி சிவனார் பெயரினிருத்தலும், எவ்வழியில் "நேரிலாநெற்றியாழ்" என வருதலும் அத்தவௌவை மூதாட்டியைச் சைவமங்கை யெனக் காட்டுமென்பதுணரும் நன்கு கருதிக்கொள்க. இதுநிற்க. இரத்தினகேடபதீக்ஷிதர் முதலிய வைதிக சிவர்க்கெல்லாம் அநுக்கிரஹம் புரிந்து விதண்டாவாதசன்

டபாதந்ண்ட சண்டமாருதமாகி அநேக பிரமாணங்களைக் கொண்டு அநேக நூல்களியற்றி அவைகளில் வைஷ்ணவமதக் கண்டனமும் சைவமதஸ்தாபனமுஞ் செய்த அந்த அப்பய தீக்ஷிதரென்னும் பெரியவரைப் பொறாமையால் நிந்தித்துத் திரியுமவைஷ்ணவாளிலொருவராய அச்சபேபிள்ளையார், "(அப்பய தீக்ஷிதர் அந்தியகாலத்தில்) சிவனே பரதத்துவ மென்னைக்குக் காராயணசப்தத்திலே 'ணத்வம்' பாதியாதிருந்ததாலாகையால் நாராயணனே தான்பரதத்துவமென்று சொல்லிப்போனானென்றுமிடம் சாலேனக்ப் பிரசித்தமல்லவா?" என்றெழுதினார் கண்டீர். இச்செய்தி — தன்மகனை அரசனுக்கு அவாக்கொண்டு அவனை யரசனென்று சொல்லித் திரிந்த குற்றத்திற்குப் பதிவிரத சேவகனென அரசியால் தண்டிக்கப்பட்ட ஒரு குடியானவன்; "யான் அரசனுக்குமனைவியாகி யளிக்கிற புத்திரன் இன்னான்" "குடியானவனுக்கெப்படி புத்திரனாவன் அதனால் அந்தப் புத்திரனே" "இவ்வரசுக்கு யோக்கியனுதான். அக்குடியானவனுடைய மனைவி" "யின்றமகனை கேட்டாக்கெல்லோருக்கும் என்னரசனுக்கு உற்பத்தி" "யானவன் அவனே யிவ்வரசுக்கு யோக்கியனுவன்" என்று இவ்வுரசி அந்தியகாலத்தில் கூறியச் சொல்லிப் போனாளல்லவா அதனால் என்மனைவி பெற்றபிள்ளையே அரசனுகவேண்டு மென்பதுப்போ லொப்பிடத்தக்கது. சிவசத்தியாகிய நாராயணி கொண்ட புருஷகோலத்திற்கே 'நாராயணன்' என்னும் பெயர் சிறந்தா திருப்பதால், சிவனே பரத்துவ மென்னைக்கு 'ணத்வம்' பாதிக்கு மென்பது பயனில் கூற்றும். நாராயண சப்தம் சிவபரமாமாறு உஅ - வது பாகமல்லிகைக்ச்ககாத்தியர் சிவபாதசேகரஸ்ரீநாமசிவகம் என்னு நூலில் அர்த்தஞ்செய்துள்ளாரே, இக்கைகளை அம்மஹா பண்டிதராகிய தீக்ஷிதரோ அறியாதவரா? இப்படியே யப்பத்சாத செய்திகளுக்கு, சிறு பிரசங்களும் புரட்டுத்தங்களும் அச்சேச்சபேபிள்ளையில்லிரைருக்கின்றன. இவ்விதவேளைவணவிழுதிய புத்தகமெல்லாமெனத்துக்கண்டு ஸ்தானீபலாக வியாழமாக இன்னுஞ் சிலவெத்தக்

காட்டி யுரிய நியாயமு முரைப்பாம்.

கடவுளிறும்பத்திக் இராவணன் உருத்திரன்மீதுவைத்த அபிமானத்தால் வேதத்திற்குமை சம்ஸ்கிருதச் செய்தனன்: அவைகொண்டு ருத்திரனுக்குப் பரத்துவம் பகரொன்றென்ப தெழுதப்பட்டது. அந்நூல் நாராயண விசேடம் விளம்புஞ் சுருதிகளை நாராயண அதிகாரிகள் செய்தனர்: அவை பிரமாணமாகாவென்ன மற்றையருங் கூறுதற்குமாகலின் அவ்விஷய மெழுத்து. ஸ்மிருதிக்கு அபரிய வெதுர்த்தியாம், போலும் அந்த சமசமகர்கள் கடவுளருளிச்செய்த புராணவேதங்களில் மத்தியில் நாலை யதார்வேதத்து ஞானகாண்ட தினைவில் பிரபலமாய்ப் பிரகாசித்துள்ளனவாகலின், அவற்றை அப்பிரமாணப்படுத்தும் ஸைனைவரோ, அஃது அறிவீனக் கொக்கட்டாக்கத் தீர்ப்பதுபோலிருக்கிறது. அவ்விஷயம் திரிபுராசம் ஹாரகட்டுமிவிஸ் "ஸ்ரீராமாயணத்தில் சிவன் அனுமானாக அவதரித்தாரென்றதில் அணுவே கொள்ளது" என்ப தெழுதப்பட்டது. இச்செய்தி "வான்மீகஞ் சொல்லும்" என்று தனவதாகக் கட்டியிறு மெழுதப்பட்டுள்ளது. இவ்விடயம் வான்மீகராமாயணத்திலில்லை: அனுமானை வாயு அம்சமென்றே அது கூறுமென அவ்விலாசித்த அவை வழமறீனர். இங்ஙனம், "வாயுமற்றெனது கூறு மாருதியெனதும் ஏற்ற [illegible] ரியானே வாத சேயெனப் புகன்றான்" எனக் கம்பராமாயணங் கூறுமே யென்னின், வான்மீகத்திற்குப் பலதிறவித்தியாக்குமது அவ்விராமாயணமாகலின் அது பிரமாணமாக மாட்டாது. வேறுவடநூல் கூறுமென்னின், இராமசரிதத்திற்கு அவ்வான்மீகமொன்றே முதனூல்: அதன்வழிவரு மெந்நூலும் அதற்கு விரோதங் கூறுதல் பொருந்தாது. அந்நூலார் அனுமாது வீர சோஷ் இவனர் புருத்திராமிச மென்னலாமோவெனல் அது கற்பித்துக் கூறினுனென்பதேயன்றி மறைவுடைத்து. ஹனுமானைச் சிவனென்று செய்தி, அந்தகோராமமைவ வமிசம், எனுமொரு நூலிற் பலவாறாகவு மறைக்கப்பட்டதொன்றும். அவ்விஷயம் மன்மதநகைட்சி

யில், துரோணர் பத்தினிக்கு கர்ப்பப் பிரதேசம் அழகா யிருக்கு மென்று கேள்விப்பட்ட சிவன் அதனைப்பார்க்கவந்த காலத்திற் ஸ்கலிதமான சிவவீரியம் அசுவ ஊணவில் விழுந்ததனாலே, அசுவத்தாமா பிறந்தானென்று பாரதஞ்சொல்லு மெனுமவிட மெழுதப்பட்டது. வியாசபாரதத்தி லிப்படியில்லை. சிவானுக்கிரகத்தால் துரோணர் பத்தினிகர்ப்பத்திற் பிறந்தபின்னை அசுவம்போலக் கனைத்ததனால் அந்த அசுவத்தாமாவென்னும் பெயர்பெற்றானென்பதே யிதிலுள்ளது. அக்கட்சியைத் தழுவித் தமிழ்ப்பாரதங் கூறுமெனின், அது பிரமாணமாகாது. அவ்விஷயம் சோழன் திக்குவிஜயத்தில் "என்றாக்கனம்" என்றத் தொடக்கத்துச் செய்யுளில் சோழனழைப்புக்கு அஞ்சி யூர்விட்டோடின இராமாநுஜர் மேனாட்டெழுச் செல்லும்போது அவரைத் தொடர்ந்த சோழன் ஆட்களை அங்ஙனம் ஸ்ரீரங்கநாயகர் பாணப் பிரயோகஞ்செய்து கொன்றார்: அச்செய்தியைச் சோழன்கேட்டு மனந்தளர்ந்திறந்தானென்பது வெளியாகின்றது. பாணப்பிரயோகச்செய்தி குருபரம்பராப்பிரபாவத்தி லில்லை. அதனால் இது மகிமைதாபிக்கவுரைத்த வன்பொய்யாகும். கூரத்தாழ்வார்க்கும் பெரியநம்பிக்கும் அச்சோழ பூபதியாற் கண்கள் பறிக்கப்பட்டமையும் பறித்தவேதனை பொறாமல் பெரியநம்பி மரணமடைந்ததும் அக்குருபரம்பரை கூறும். இவ்விஷயத் [illegible] கூரத்தாழ்வார் வைபவத்திலோ அவைகள் மறைக்கப்பட்டன, அதர்வண சரபோபநிஷத்தில் "யோலீலயைவத்ரிபுரந்ததாஹகாமம்காலம்லோம ஸௌர்யாக்நிநேத்ர:" "விலிக்ஷ்யம் பீடமாதம் ஜகாரபஸ்மீசகார மன்மதம்" என்றுரைத்தாற், வைணவர் பாகவதம் தசமஸ்கந்தம் ருக-வது அத்தியாயத்தில் சிவனது நெற்றிவிழி நெருப்பால் மன்மதனெரிந்தான் அவனே ருக்மிணிதேவி வயிற்றிற் பிரத்யும்நனாய்ப் பிறந்தானென்பதற்கும், (திருமால் மகனெனப்பன்மதன்) உடம்பிலவாதவனென்னும் பொருள் பயக்கும் "அனங்கன்" எனும்பெயரைத் திருமழிசையாழ்வார் தமது இயற்பாவில் வருவித்து "அனங்க

னோடாவதற்கு" என்று பாடினதற்கும், பலபுராணேதிகாசங்களுக்கும் கூரத்தாழ்வார் அவதாரசரித்திரத்தையொப்புமையெழுதிய காலக் கட்சி விரோதமிருக்கும் வேதவிரோதமான இக்கட்சியை அந்தக் குருபரம்பரை திருமழிசையாழ்வார் வைபவத்தில் "இவரை யநங்கனைப்போலே யாக்கக்கடவேனென்று" சிவனார் வெகுண்டெழ நெற்றிக் கொண்டதும் மறுக்கும். அவ்வாறே வில்லிபுத்தூராழ்வார் பாரதம் கூ-ம் போர்ச்சருக்கத்தில் "கண்ணுதற்காயனை யெரித்த பேரழற் கண்ணுடைக் கடவுளே" என்று கண்ணபிரான் செய்துதியுரையாக வருவதும் மறுக்கும். பெலைய சரபோபநிஷத்தில் "யோகோரம் வேஷமாஸ்தாய சரபாக்யம்மஹேச்வர:| ந்ருஸிம்ஹம் லோகஹந்தாரம் ஸஞ்ஜகான மஹாபல:||" என்னும் வசனத்தால் பயங்கரமான சரபவேஷந்தரித்து, லோகபீடகனாயிருந்த நரசிங்கத்தை அடித்தவர் எனச் சிவபெருமான் துதிக்கப் படுகின்றார். இந்தப் பிரபலசுருதிக்கும் இலிங்கத்தழிஇவரு புராணங்களுக்கும் விரோதமாகச் சரபர் நரசிங்கரை வென்றதில்லை யென்றும் அதற்குச் சிலபுராணவசனங்களுண்டென்றும் அவ்விஷயத்துச் சரபர் நரசிங்கர் கட்சியின் முடிவுசெய்ததும் நரசிங்கந்தான் சரபத்தைக் கிழித்தெறிந்ததென்று கருடபுராணஞ் சொல்லுவதாக யமசம்ஹார கடை [illegible] ழுதியதும் தகாதகாரியமாம். "யோமத்ஸ்ய கூர்மவராஹ ந்ருஸிம்ஹாந் விஷ்ணுமாக்ரமந் வாமமாதிதேவ:| விவிக்ஷ்யம் பீடமாதம்" என்னும் அவ்வுபநிஷத்வசனத்தால் விஷ்ணுமூர்த்தியையும், அவருடைய அவதாரங்களான மத்ஸ்யகூர்மவராஹ நரஸிம்ஹாதிகளையும் வாட்டிப் பிடித்து இரக்ஷிப்பவர் சிவனேயென வியக்தமாகின்றதற்கும் அம்முடிவு முரணும். நரசிங்கஞ் சரபத்தைக் கிழித்தெறிந்தது உண்மையானால் அவ்விவரம் வைணவர் பஞ்சதயாக மெனக் கொண்டாடும் உபநிஷத்துக்களுள் ஒன்றாய் நரசிங்கத்தின் பெருமை[illegible]யாயுள்ள நரசிம்ஹதாபிநியிலன்றோ இருக்க வேண்டும். அப்படியில்லாமையால் புராணவசனம் பொய்யாமொழியன்றோ.

...றே, திருமால் கண்டபேரண்டமாக அவதரித்துச் சரபத்தைக் கிழித்தெறிந்தாரென்று நாரதீய முதலிய புராணங்களும், சிவனார் சருவதோமுகமெனு முகங்கொண்டு அக்கண்டபேரண்டத்தை யழித்தார்; மேல் திருமால் சருவதோபத்திரமாக அவதரித்து அச்சருவதோமுகத்தை யழித்தாரென்று பிரயத்சசாரமெனு மந்திரசாஸ்திர முதலியனவும் பேசுமெனவலவர் கூறுவர். அங்ஙனமாயின், நரசிங்கமூர்த்திக்குச் சரபமூர்த்திக்குந் தனித்தனி யுபநிஷத்துக்களிருத்தல்போல் அக்கண்டபேரண்டத்திற்கு முபநிஷத்துக்க ளிருக்கலாமே. அப்படி யில்லாமையாலும், சுருதி கூறுமென்றபடி சிவனார் மத்ஸ்ய கூர்ம வராகாதிகளின் நிருபாட்டை யடக்கிய காலத்தில் அவற்றொன்றுஞ் சிவனை இகழ்ந்தில்லாதடக்கினமையாலும், கண்டபேரண்டாதி அவதாரங்கள் கூறுதல் நரசிங்கத்தோடொப்பதவதாரமெனவெக்கடத்து அதிகமாகின்றமையாலும் அக்கண்டபேரண்டாதி விடயங்கூறும் புராணாதி வசனங்க ளுண்மையாகமாட்டா. சுருதிவசனத்தைப் புராணவசனங்கொண்டு வெல்லத்துணிவார் செய்கை இரும்பை எறும்பரிக்க முயல்வதேயொக்கும். சுருதியிலில்லாத யாதானுமொரு புதுமையைப் புராணங் கூறுமாயின் அங்ஙனமதுபிரமாணமாகும். சுருதியிலிருக்கு மஹிமையை மறுக்கும் புராணவசனங்கள் பிரமாணமாகா; அஃதன்று வியாசமாமுனிவர் [illegible]மெனக்கோடலும் வேதபாஹ்யர் செய்கையேயாகும். ஆதலின் அவை மத்ஸியநாமைப்பு மாச்சரிய விஜிம்பிதங்களாம். ஸாத்விகத்தில் "ஹரிம் ஹரந்தமநுயாந்திதேவாஃ | விப்ரவத்ஸேஸ்வரப்ரூபம் மஹீசம்" என்று வருதற்குச் சரபமாய் வந்தசிவனைக் கோறல்புரிந்த ஹரியைத் தேவர்கள் பின்றொடர்ந்தாரென்று கூறுதலுடைத்தாம் பொருள் கூறுவர். அது வெருசுருதி விரோதமென்றும், "ஹரியெனு நரசிங்கத்தை ஹரித்தவரும் விக்கினமே ஸ்வரூபமாக் கொண்ட விருஷபதேவரும் சரணருமாய் விளங்கு சரபேசுரனைத் தேவர்கள் ன்றொடர்ந்தார்கள்" எனவே மேற்சுருதியிற் புகழப்பட்டதாக

ளைக் குறைவுபடுத்தாது கொன்று மேம்பாடுடைப்பொருளென்று முன்னோர்வருமோர்ந்தோர். சரபத்தைச் செல்லக் கண்டபேரண்டம் வந்ததென்னும் அவ்வைணவர் கூற்றுவழியேயும் அச்சரபத்தை நரசிங்கம் வெல்லமாட்டாதென்பதுடம் விபக்ஷமாயிற்று. அக்கூரேசவிஜயம் பூமியிலசோகர் பூஜிக்கிறதட்டுப்பேல் கண்ணமூர்த்தி கைலாசம் புக்கபோது அவரைச் சிவன் சிம்மாசனத்தி லிருத்தி அவரீரடியுந் தன்தலையில் வைக்கும்படி பிரார்த்தித்ததைப் பாகவதங்கூறுமெனுஞ்செய்தியெழுதப்பட்டுளது. பாரதவீரருத்திரியாதிகளும், அப்பாரதப்போர் மூட்டுவித்து முடிக்கவந்த கண்ணமூர்த்தி யுற்பத்திமுதலிய பலவுங் கூறுந் திவ்யநூல் பாரதமொன்றேயாம். அந்நூல் துரோணபர்வத்தில் " தத்தாங்வயச்யத்விச்வேயவாதோ ஸ்வாத்மாநமவ்யக்தமநந்தரூபம் | ஸ்தாணுஸ்தமீசம் பகுபிர்யசோபிஃ ஸம்ப்ரவுகாலி சக்ரார்பித சக்ரதூதங் தம்" என்றெழும் வசனத்தால் பரமசிவனார் ஸ்ரீகண்ணர்செய்தவங் கண்டெழுந்தருளிய அவதாரம் அச்சிவனை திடப்பத்தில் சங்கசக்ரதரராய் அநேகதிவ்ய ஸ்தோத்திரங்களால் துதிசெய்து கொண்டிருந்த நாராயணரை அத்தகைய நர் கண்டுகளிகூர்ந்தாரென்று பெறப்படுதற்கும், திருக்கைலையில் ஸ்ரீகண்ணரும் அருச்சுனரும் எண்ணிறந்த [illegible]த்திர மஹஸ்கரங்களாற் சிவனை வழிபட்டனரென்று வந்தத் துரோணபர்வத்தினை ஷிரர்க்குக்கும் அப்பாரதக் கூற்று விரோதமாகும். மேலும், அக்கிருஷ்ணர் ஸ்ரீ உபமந்யு முனிவரிடம் பாசுபதத்தைதீக்ஷையில் திருவடி துட்டெதீக்ஷை பெற்றுக் கிருதார்த்தரானதைப் பல்புராணங்கள் பகர்தலானும் அப்பாரதம் பகர்தலானும் அக்கூற்றுமாறும். இங்கே உமாபதியார் நாராயணரை நோக்குபு நீர் முதலித்தகைக் கண்ணே யாராதித்துச்சர்வதேவதேவர்களுடப்பண்ணி நீருமென்னிடம் வரம்பெறுவீரென்றோதுகின்ற கேட்டபடி நாமெடுக்கும் [illegible]வதாரங்களில் அப்படிச்செய்குதுமென நாராயணர்சவின்றதா [illegible]வராகபுராணம் முதலிய சொல்லும்; அவ்வரசானபாலனாகக் கண்ணமூர்த்தி சிவனைப் பூஜித்து வரமும் பெற்றிருப்பாரெ

ன் சமாதானங் கூறலாமெனின், அவதாரமூர்த்தி வழிபட்டகாலத்திற்றானே மூலவிஷ்ணுவுஞ் சிவனை வழிபட்டதிவிஷயம் அத்தரோணபர்வத்திற் சொல்லப்படுதலால் அது பொருந்தாது. அரசனாயிருப்பானொருவனை அவனிஷ்டப்படி யவனது நாட்டுக் கிராமதேவதைக்குரிய பறைகொட்டும் பறையனொருவன் வணங்கி, அரசரேறே! நீர் என்னை வணங்கி என்வீட்டு இருளப்பசாமிக்கு ஒருநாள் உரிய பறைகொட்டி யென்னை பிராதுசிரேஷ்டம் பண்ணவேண்டுமென்று கேட்டால் அதற்கவ் வரசனிணங்கி யக்காரியஞ் செய்வானோ? சுவபாவ விருத்தமான விஷயம் நடப்பதில்லை யாதலால் அவ் வரதானபாவனை சனமுங் கற்பனையே யாம். இங்குச் சிவனை விஷ்ணுபூஜிப்பது நாடகமென்னுமிடத்தும் அத்தானபாவனை மழிவதோடு வேதத் தேவர் முனிவர் மனுடர் செய்கையும் அவ்வாறு கூறநேரிடுமாகலின் அது சால்பாகாது. ஆகலின் அப்பாவிச் சமாதான வழியேயுஞ் சிவனுக்குச் சர்வதேவசிரேஷ்டம் இயற்கை யென்பதே சித்தித்தது. பரிக்ஷித்து மன்னனுடைய மகனாய் இராஜ்யபாரம் பண்ணிக்கொண்டிருந்த ஜனமேஜயனுக்கு வைசம்பாயனராற் கூறப்பட்டுப் பின்பு நைமிசாரண்ய முனிவர்கட்குச் சூதமுனிவராற் சொல்லப்பட்ட வியாசபாரதத்திற் பரிக்ஷித்து முதலியனவும் விளக்கப்பட்டன. இப்பாரதத்தையும் எளியமொழிச் செய்த மற்றைப் புராணங்களையும் அருளிச்செய்த பின்னே ஒவாவுண்மை யுணர்ந்து விஷ்ணுபரமாகச் செவ்வனே செய்யப்பட்டது இப்பாகவத மெனவும், இஃதைப் பரிக்ஷித்து மன்னனுக்குச் சுகமுனிவராற் சொல்லப்பட்டதெனவும் அவ்வடமொழிப்பாகவதங் கூறுவதாயிருக்கின்றது. அக்கூற்றே பழைய சரிதங்களோடு பலபல பொய்களும் புனையப்பட்டுள்ளது இப்பாகவதமென்பதை நிலைபெறச்செய்யும் பாரதத்தின் பின்னர்த்தான் பாகவதமுண்டாயிற் றென்பதை (ஜிஜ்ஞாஸிதம் [illegible] | [illegible]

[illegible] ||) "ஜிஜ்ஞாஸிதம் ஸுஸம்பந்நமபிதே மஹதத்புதம் | க்ருதவாந் பாரதம் யஸ்த்வம் ஸர்வார்த்தபரிப்ரும்ஹிதம் ||" எனும் அப்பாகவத ஆரம்ப ௧-ம் அத்தியாயம் ௩-ம் சுலோகத்தினறிக. அருத்தம்:— "உதகற்புதமுஞ் சம்பந்நமுமான பரமாத்துமாவை நன்குவிசாரித்து அர்த்தபுஷ்டியோடு பாரதம் உம்மாற்செய்யப்பட்டது" என்றும், இது வியாசரை நோக்கி நாரதர் கூறியதாயுள்ளது. சண்டிப் பாரதம்பசருமாறு மரணமாகிவிட்ட பரிக்ஷித்து மன்னனைப் பாகவதம்பசருமாறு பாகவதங் கேட்போனாக்கிக் கொண்டதும், பாகவதத்திற்கு முன்னே பாரதமுண்டெனக் கொண்டதும் பொருந்தாது. இந்நான்கு மொன்றும் பொய் பொய்யே. இவ்வொன்றினாலேயே பாகவதரென்பார்க்கு இனிப் பாகவதமில்லை யென்பது தெள்ளிதன்றோ. பாரதத்திற்கு முரணாகு மொழிதருமிப் பாகவதம் வியாசப்ரோக்தமன்று. ௧௨௦௦௦ - கிரந்தமுள்ள தேவிபாகவதமே வியாசப்ரோக்தம். இச் சுகர்பாகவதமெனும் வைஷ்ணவ கிரந்தம் போப்பதேவரெனும் ஒரு வடமொழிப் பண்டிதராற் செய்யப்பட்டதாமெனத் தேவிபாகவதத்து இயம்புமது, வேதத்தைக் குறித்த ௬-வது வியாசம் [illegible] ஆங்குப்பார்க்கக் காண்க. இப்பாகவதத்தில் அரனை யிழித்துரைக்கு மிலக்கைகளை யுண்மை யெனவெண்ணிப் [illegible] பாடல்களிலும் மற்றைப் புராணங்களிலுமில்லாத பஸ்மாசுரனெனும் விருகாசுரன்கதை யொன்றுளது. ஈதுள்ள அத்தியாயத்திற்கேற்ற அ௮-வது அத்தியாயத்தில் மும்மூர்த்திகளிற் சத்துவகுணமுடையான் இன்னானெனப் பரீக்ஷை பண்ணியச்சென்ற பிருகுமுனிவர் ஏழுநாள்வரைவும் அரனுமுமையும் புணர்ந்து கொண்டிருத்தலைப் பின்பு ஞானக்கண்ணாலறிந்து அவ்விருவர்க்கும் பசுவிங்கசகளுரும்படி சாபங்கொடுத்துப் பிரமலோகம்புக்குப் பிரமனைநிந்திருக்கக் கண்டிகழ்ந்து வைகுண்டம் போந்து தங்காலால் ஹரிதனை உதைத்தபோதுங் கோபியாது புகழ்ந்துநின்ற அந்த ஹரியைச் சாந்தகுண சர்வேசுரனென அவர் பிரகடனப்படுத்தாரென்று கூறுகதையொன்

ளாது. இவ்விரண்டு செவதாஷணைக் கதைகளும் கோபிகைகளாகிய ப்ரதாரங்களை விச்சித்து மானுடர்க்குச் செய்துதிரிந்த கிருஷ்ணமூர்த் திசரித்திரக்கூறும் ௪௦-வது வகத்தத்தில் அவர்க்குச் சம்பந்தமில்லா தனவாகவானும், ஞானக்கண்ணுள்ள முனிவர் அக்கண்ணுடையோமே பரீக்ஷயன்னி யறியச் செல்லுமென்றல் இயைபின்மையாகவர னும் அவை அவ்விடைவந்த சுவடியி விடைநுழைப்பாமென விவே கிகள் ஊகிக்கக் கிடக்கின்றன. மாயையின் குணமான சாத்வீகத் தால் ஹரிக்குக் கட்வுட்டன்மை சாயிக்கைக்கு புனிவாது காலுணத் யைத் தேடினமை — என்றுலேவி விபசாரியாகுது யாகட்டும் விடே வழுனை புள்ளை பிறக்கட்டும் எப்பான் செய்கைக்கே யெப்பிடத் தக்கது. [illegible] அக்கதைகளை யெழுதினோர் "பொய்யைச்சொல் லினும் பொருந்தச் சொல்லவேண்டும்" என்பதையும் முணராராயி னோர். மற்ற, அக்கூரேசவிஜயத்தார் இடமாய்த் தாக்கினகட்சியில் ஹரி இடபமாகி ஹரனைச் சுமந்ததாய்ப் பொப்புக்கொண்டு அங்கனம் ஹரிக்கே மேன்மை கூறுவாராயினும் அவர்கூற்று — குதிரைமேலி ருக்கும் பிரபுவை யிழித்துரைத்துக் குதிரைக்கு மேன்மை கூறுவார் கூற்றோ டொப்பிடத்தக்கது. அவ்விஜயத்து இராமலிங்கபூஜைக் கட்சியில் இராமர் அரக்கனாகிய இராவணனைக் கொன்றது பிரமஹத் தியாகுமென வெழுதப்பட்டுளது. அது பதார்த்தானநூல்கள் பசு குமாறு வைணவர் பாகவதத்தும் ௬-வது [illegible] ௮-௯-௧௩-ம் அத்தியாயங்களில் பிராமணனான த்வஷ்டாவுக்கும் தைத்தியனு டைய தங்கையான இரசனைக்கும் பிறந்த மூன்றுதலை விசுவரூபனை இந்திரன் கொன்று பிரமஹத்தியாற் பீடிக்கப்பட்டானென்பதை யும், பின்னை அத்த்வஷ்டா செய்த வேள்வியிற் றோன்றிய விருத்தி ராசுரனை அவ்விந்திரன் கொன்று பிரமஹத்தியாற் பிடிக்கப்பட்டா னென்பதையும், அவ்விராவணன்மகரிஷியாகிய விசிரவசு வீரியத்திற் கேகசியின் வயிற்றிற் பிறந்தவனென்பதையும் அந்தப்பாகவதம்நவமஸ்கந் தம் ௧௦-ம் அத்தியாயத்தில் "பிரசன்னமாக எதிர்நிற்கின்ற பிரஹ்ம

ஹத்தி" என்பது காட்டியிடத்தில் பலராமர் ருத்திரஜாதியில் வந்த சூதமுனிவரைக் கொன்றதனால் பிரஹ்மஹத்தி நிவாரணமாக ஒருவருடன் தீர்த்த யாத்திரை செய்தன ரென்பதையும் அறியா தெழுதிய தென்றும். அவ்விஜயத்து வியாசர் புயத்தம்பக்கட்சியில் "அனுமாரானவர் நந்தியைக் கோபித்துத் தம்முடைய இடது திரு வடியாலே அவனுடைய முகத்தின்பேரில் உதைக்க அதனாலே மேல்வாய்ப் பல்லுகளெல்லாம் உதிர்ந்து போய்விட்டது" "இதற் குப் பிரமாணம் தேடவேண்டாமல் உலகத்தின்கண் பிரத்தியக்ஷ மாய்க் காணலாயிருக்கும்" என்றெழுதியதும் [illegible] பொன்னது. இப்படியே, காணேபிரஹ்மமென் றங்கீகரித்த விஷ்ணு அவதார புருஷனான குதிரைமுக அயக்கிரீவனுடைய தலையின்மீது அர்ச்சித் கட்டவனுதைத்துக் கொம்புகளிற் பிடுங்கியது காரணமாகக் குதிரை யெல்லாங் கொம்பிழந்து திரிதல் கண்கூடல்லவோ? அதனாலன்றோ "குதிரைக்குணமறிந்து தானே கொம்பு கொடுத்தாரில்லை" என்னும் பழமொழியு முண்டாயிருக்கின்றதெனனும் பொருந்துமே யென் பதை [illegible]யார் உணராராயினர். இப்படிப் பல்லகையானும் [illegible]ழிய விப்புத்தகத்தைச் சமயிற்றிய கூரத்தாழ்வார் கன் [illegible] சோழபுரத்தி [illegible] திருநீற்றுச்சோழபூபதியின் சம [illegible] ருடன் மதவிவாதஞ்செய்து தோல்வியடைந்து விழிபிழந்த வரென்றல் பிரசித்தமாயிருக்க அவர் புத்தகத்திற்குக் கூரேசவிஜய மெனும் பெயரிட்டது வெள்ளரிப்பழத்திற்கு வெண்கலப்பூண் கட் டியதொக்கும். இதன் மறுப்பாகக் கூரேசவிஜயபங்க மெனுநூ லொன்றுளது. இதுசமயவிளக்கமெனும் சைவதூஷணைக் கண்டிக்கு இருசமயவிளக்கத்திகளில் இருசமயவிளக்கநறவனி முதலிய கண்டன நூல்களுமுள.

முடிச்சுக்குப்பாவுமுதலியார் [illegible] சைவர் சிவலிங் கம் ஆண்குறியும் பெண்குறியுமாமெனக்குப் புராணசென முன

டென்றும் இதனைத் தெய்வமாகக் கொண்டமதம் லிங்கமத மென்றும் எண்ணி, லிங்கமதகண்டன மென்னுமொருபுத்தகமெழுதி வெளியிட்டார். இவ்விசதித்தை கூரேசவிஜயத்திலு முண்டு. இந்நிந்தகர் ருக்வேத சிவஜ்யோதியில் ([illegible] ஸர்வ்ய பரப்பசமம்ஸ்ரியம் | ஓங்ஸத்யாக்ஷரிக்ஷம் ஓர்ஸத்யம் | ஓம்வேதஸிஷ்டம் | ஸச்சிதாநந்தமயந்தானுரூபம் | அசிகரூபம் பூதோபவத்யாஸ்பதம் | தனை[illegible]ரம்ஜக தாதாரயித்வேவம் வேதா" என்வரு வசனங்கள் "ஆதிபந்தமில்லாத நிச்சயப்பொருளானபரமொன்றிருக்கது. அதற்கினை அதுவன்றி வேறில்லை. அந்த ஆதியந்தமத்திய ரகிதமாம் பரவெளியானசக்தியென்றும், யாதொருபற்றுக்கோடு மில்லாத வஸ்துவினிடத்தில் ஆகாசந் தோன்றினதுபோல் அசைவிருஸ்பதமானதற்கு இருப்பிடம் அந்தச் சக்தியந்திலுண்டான சதசியமென்றானுருபமென்றும், அந்த ரூபம் ஆதியந்தத்திற சத்தியுளதென்றும், அதுவே ஒருருவென்றும், பூதக்களுக்கு மாதருஸ்தானமாயும் இலிங்காகாரமான சச்சிதாநந்தமயமாயும், ஜகதாகார பூசமாயுமிருக்கிற தென்றும் பொருளாகு மென்பதையும், இப்படிப் பலபிரமாணங்களுண்டென்பதையும், காதலித்து வடிவான ஓங்காரப்பிரகிருதியும் வானமும் பூமியுமாயுள்ள அண்டமும் அதுபோலமைந்த பிண்டமும் இசயசாமமையில் அங்குஷ்ட அளவாயுள்ள அடேஸ்தமும் அந்தச் சிவலிங்காகாரமென்பதையும், வேதவசனங்களைப் புராணவசன மென்னாறு மறுக்கு மென்பதையும், அப்புராணத்துள் சிவலிங்கார்ச்சைச் சிறந்த சிவத்துவேஷிகள் இருக்கியாமென்பதையும், ([illegible]

[illegible])" தவ்ஸ்மிந் ருத்ரே சோமர்ஜயந்தே ருத்ரயத்தேஜஸிமசாருசித்ரம்| மதம்யத் விஷ்ணோ ரூபமந்யதாயிதேசபாலிகுஞ்சம் காமசோகாம்" எனும் அந்த ருக்வேதமந்திரவசனப்படி இலிங்கமிசமேதராகிய விஷ்ணுவென்டார் சிவலிங்க பூஜைசெய்து பரமபதமென்னும் வைகுண்டம் பெற்றனாரென்பதையும், ([illegible]) "தவரேதஸ்யமிந்; யாத்மா அஜயோ விஷ்ணு ரவ்யய: ஸர்வரூபம்பவந்ஞாத்வா லிங்கேசர்யஸ்திதப்ரபு|" எனும் அநுசாஸனபர்வ வசனப்படி தேவர்களுக்குத் தெய்வமாய்ச் சிந்தனைக் கெட்டாதஆத்மபாவராய்உயர்வுடையராய்விளங்கும் விஷ்ணுவானவர் சிவனைச் சர்வரூபி யெனத்தெரிந்து மகாப்பிரபுவாகிய அவரை இலிங்கத்தின்கட் பூஜிக்கின்றனரென்பதையும், அப்படியே காசல் ஸ்காந்தாதி புராணங்களுஞ் சகலச்சாஸ்திரங்களும் சிவலிங்கார்ச்சனைத் விஷ்ணுவிர்சையுமாம், அதனைப்பூஜித்துப் பேறுபெற்ற மற்றைத் தேவர் முனிவர் முதலினோர்களையுமென்பதையுஞ் சிந்தியாதவரானார். இந்நிந்தகர் கோபுரமாகிய தூலலிங்கத்தையும், பலிபீடமாகிய பத்திர லிங்கத்தையும், தைத்திரீயாருணசாகையில் "சிவலிங்காயநம:" என்றதன்பின் "ஆத்மாயநம: ஆத்மலிங்காயநம:" என்றதையும் எந்த ஆண்குறி பெண்குறியென்பாரோ வென்பது தெள்ளியோரே சிந்திக்கத்தக்கது. இவரது லிங்கமதகண்டனமறுப்பே பாஞ்சராத்திரமத சிரப்பமைக்கையாகிய சைவதூஷணி யெனுமொருபெருநூலாயுலகில் உலாவித்திரிகின்றது. எம்முடைய திருப்பா, காசியாத்திரை யெனுஞ் செய்யுணூல்களினுஞ் சிவலிங்கவுண்மை சிவாநந்தாநுபூதியாமென விளக்கப்பட்டுளது. பேர்காட்டிய

படி ஆபாசவாக்கியங்கொண்டு லிங்க நிந்தை செய்து திரியும் வைணவர் சிதம்பர விடயமாக, "சித்திரகூடத்திருப்பச் சிறு காக்கை முலைதீண்ட" என்று பெரியாழ்வார் தெரிந்த கருங்குழற் பத்திற் பகர்ந்ததை யாதாமென்பதையும், "வரிவிற்றடக்கைய வேடன்—தொய்யில் முலைமேற் புகுவதற்குத் தொடரத் துஞ்சா வருக்கற்பின்—தையல் முனிந்து நோக்குதலுஞ் சாம்பராயிற் றன்றுடலே" என்றபடி தமயந்தியை யொருவேடன் மோகத்தாற்றீண்ட முயன்றபோது அவளது கற்புநோக்குத்தீயால் அவனுடம்பு சாம்பராயெரிந்தபடி அக்காக்கையுடம்பு எரிந்தொழியவில்லை யென்பதையும் யோசித்தனரா? அவர்கும்பிடு நாராயணர்க்கும் இலிங்குமிக்கும் ஆண்குறியும் பெண்குறியு மிருத்தலால் அவர்களையும் அப்படிப்பட்ட பலவாக்கியங்கொண்டு நிந்திக்குமாறு புராணக்கூட்டங்களிற் பலவிடங்களில் திட்டிவைத்தலும் புராணத்திற்கு உத்தரமாக முண்டாக்குதலுஞ் சைவர்க்கு எவாதகாரியமல்லவே. அங்ஙனம் அவர்கள் செய்யாததொன்றே அவர்களுடையபரமயோக்கியதையைக்காட்டப் போதுமென்பதுடன் நன்னிலையாற்பாற்றே. நிற்க.

இராமதந்திர தீபிகையெனும் புத்தகமெழுதிய ஒருவைணவர் அப்புத்தகத்தில் இராமேசுவரத்தை சேதுமேசுவரமென்றெழுதி அங்குள்ள இலிங்கத்தை உரிராமலிங்கமென்று மாற்றிக்கொண்டனர். அங்ஙனம் சேதுவாரமும் இலிங்கமும் மாறுமல் இராமசப்தமே உரிராமசப்தமாக மாறினமையின் யாதொருபிரமாணமுமில்லாமல் இப்படியெழுதுந் திருட்டுயாய தர்க்கத்தெட்டிக் கனைவையும் கமமவிலைக் கமழ்கின்றதைக் கருத்துள்ளார்கண்டு மகிழ்வரே. அப்புத்தக மறுப்பாகிய இராமதந்திரதீபிகையிற்று ஆபாசலிங்கமென்றும் ஒருபெருநூலில் மேலேசுட்டெழுதவிடயஞ் செவ்வனே நிவாரிக்கப்பட்டுளது. அதில் வைணவம் களைக்கப்பட்டது. திருவரங்கக் கலம்பகம் கசு-வது பாட்டில் "வெற்பாயி *** பணிப்

பாய் சுமக்கும்" எனுஞ்சொற்களுடையோசிக்கப்பட்டன. வெள்ளி (மலை) வெற்பிலிருப்பவரை நாம் வெற்பாலியென்றக்கால் மற்றவர் கைக்குண்டமெனு மோருசிருப்பவரை மன்னவீ யென்றுசொல்வதையும், வேங்கடவெற்புறை நாராயணருஞ்செற்பாலியாகவே யென்பதையும், பணியெனும் பாம்பைச் சிகைநாணிதல்கொண்டு அவைராயணர்படுக்கும் பாம்பான பாயைச் சுமக்கும் ஆலியெனும் பொருட்டுச்சொற்களை நாம் சொன்னால் மற்றவர் திருக்கணமன்னுண்டல்கொண்டு அவைச்சமைக்கத்தாத்தினது புலக்கரச் சடையில் விட்டிய மன்னனைத் தின்றும் ஆலியெனும் பொருட்டுச்சொற்களைச் சொல்லாரோ வென்பதையும், அக்கலம்பகஞ்செய்தார் உணராராயினர். இங்கே வைணவர், திருக்கணமுண்டமன் அக்கடையமன் தாக்கூ வெனக்கடாவின், சைவர், அரவணைக்கப்பாம்பு அப்பாம்பு பாம்புதானே வெனவுங்கடாவுவர். நிற்க.

பிரமாண்ட புராணத்தில் க்ஷேத்திரகாண்டத்தின் ஓர்பிரிவில் சித்திரகூடமான்மியஞ் சொலப்பட்டதாகவும், அதுவே சித்திரகூட புராணமெனப் பாடப்பட்டதாகவுஞ் சிவஞானபோதவைணவர் இருக்கின்றனர். அப்புராணத்து ஆதிப் படலத்தில் "பூமன்னுமிறையொன்று கொயதந்தது" எனவும், "முத்தாமணல..." எனவும் வருமவை இல்லையென்று முன்னாசிரியரைக் குறிக்கின்றனர். அவர்கள் பரம்பரையில் வருமவர்களுஞ் சிவனின் தானமாய்ச் சிவத்தைச்செய்யுஞ் சிவோபாசகராய்த் தில்லையிற் செறிந்துவாழ்ந்தவர்களுள் இரண்டாற்கு இத்தாண்டவருளாசிரியார் இப்படிப்பட்ட அதுவைத்திற்குஞ் சருகிட்டும் மாறுகொள்ள வேற்பட்ட யாதொரு புத்தகம் நல்லதென்றறு அங்கேயில்லை "சிறந்தநூற்றுவர் பண்டாரஞ் சேர்ந்த பன்னிரண்டார்" எனும் அப்படலத்தவருக்குக் கருசாகிகயர். இங்கே, முன் வைணவராயிருந்த அம்மூவாயிரவருமே பின் சைவராய்மாறியிருக்க வேண்டுமென்னின், அங்ஙனம் வைணவத்திற்பரைசயில்லை

பெருமை அற்றன்று; வைணவர் மூவாயிரவருக்கில்லையைவிட்டு வேற்றிடஞ் சென்றவராக வேண்டுமென்னின், அப்புராணப்படிசவேததிலிருந்து விஷ்ணுமூர்த்தியோடு வந்த அன்னோர் அவ்விஷ்ணு அர்ச்சனைத்தொழில்விட்டேகல் கூடுமென்பதனாலும், சைவமூவாயிரவர்யாவரோ வென்னுங் கேள்விக்கு விடையிறுக்கும்வகை யாண்டில்லாததனாலும், அதுவும் பொருந்தாது. சொற்ற சித்திரகூடமெனும்பெயர் சடகோபஸூக்தத்து "சித்ரகூடஹ்ருன்மத்யே" என்னும்படி இருதய சிதாகாசமெனுஞ் சிறப்புப்பெயரினின்றுஞ் சிறப்புடையதன்று. என்னை? அக்குவிழ்ந்து விழிமூடித்தயினும் ஸ்ரீ கோவிந்தராஜரது கோயில் சிறுமையடைந்திருத்தலே சான்றாகுமாகலின். சிதாகாசத்தினிமித்த கோயில் விளம்பொன்றாகலின், "சித்திரகூடம் பெரியகோயில்" என்றாது "திருவரங்கம் பெரிய கோயில்" என வைணவர் சொல்லுதலுமிவைபின்மையுற்றுச் சித்திரகூடத்தைச் சிதாகாசமென்பதூஉம் எண்ணொற்பாலதே. அரங்கமென்பது நாடகசாலையெனும் பொருள் பயக்கும். அதில்நாராயணர் நட்டமாடித் திருவாடிய இலக்குமியை ஆட்டுவித்துச் சம்புகேசவர்க்கு உவப்பித்தது காரணமாக அது திருவரங்க மெனும்பெயர் பெற்றவாறும் பழமாற்பிரசித்தமென்பது (சிவனும்காளியும்ஆடுகின்றகூத்தைக் கோவிந்தராஜர் பார்த்தார் என்று பிதற்றும்) அக்கூடப்புராணவைணவர்க்கு வயிற்றெரிவை யுண்டாக்கும்போலும். ஸ்ரீ கோவிந்தராஜர் ஸ்ரீ சிதம்பரேசுரரைக் கும்பிட்டேக் குணப்பட்ட விவரம் எந்தப்பொருளுங் கந்தபுராணத்திலெனும் பெருமைவாய்ந்த ஸ்காந்தத்துச் சூதசங்கிதையில் அத்தியாயமேழுங்காவுண்டு. ஆதிசங்கராசாரியர், தங்கருத்திற்கியைந்தவாறு வேதபாஷியஞ்செயற்கு இதுவழியமென்று ௩௮ - முறை படித்தனரு மேம்பாடு பெற்று நின்றது அர்க்கநீங்கினதேபோலாம். சிதம்பரமாஞ் சிதாகாசரகசியஞ் சிவயோகிகளுணரத்தக்க தென்பது முதலியவற்றிறெமது தகராலயரகசியச் செய்யுட்களு மினிதுவிளக்குமல்லவோ. அத்தகைய

சிதம்பரமெனுஞ் சொல்லைச் சொல்ல நினையுமவைணவர் சிதம்பரத்திற்கனுப்ப வேண்டிய யாதானுமொன்றெழுத்து முடிப்பின்மேலே சித்திரகூடமெனவெழுதி அதைத்தயாரிற்சேர்ப்பாரோ? சேர்ப்பினும் அஃதுத்தலத்தையடையுமோ? இப்படியே சிவநிலையமாகிய திருவாரூரிலையைச் சுதரிசனபுரியென்று அவ்வைணவர் சொல்லித்திரிவதுமாம். அன்னணஞ்சொல்லிச் சயமுனிபாரத முண்டெனவுஞ் சாற்றுவர் அதிலங்கானிருப்பினும் அது வியாசவசனங்களுக்குவிரோதமாகலிற் பிரமாணமாகாது வேதவிரோதமுமாம். திருவண்ணாமலையைப்பிரமனோடரிதேடியுஞ் சவிஷயம்வைணவர்க்காஞ்சப்பரதானத்திலமிழ்த்துகின்ற வைப்பலாதகருத்தில் சிவனாது பாததாமரையை விஷ்ணு வென்பார் தேடித்தலக்கியினரெனும் பொருளைத் தருஉம் ([illegible]) "யத்பாதாம்போருஹத்வந்த்வம் ம்ருக்யதே விஷ்ணுநா" எனுஞ் சனத்சாரும், ருக்வேதவிப்ஸிதையில் விஷ்ணு வென்பார் வராஹமாகிப் பூமியைக்கிழித்துச் செல்லுங்கால் ஆயிர ருடங்களாயின. சிவனாது பாதத்தைத் தேடுதல் அரைவுடமைந்திலா, நீக்கையுநீர், உடன்பிறந்தாருநீர், மூத்தாருநீர், உயர்ந்தாருநீரென்று துதித்தனர்: இம்மகிமையை யறியவல்லானைவனோ அவனே காண்கின்றவனுமின்றான், அறிந்தவனுமின்றான், கர்த்தாவாகின்றான், காரியஞ்செய்கின்றவனுமின்றான்: இவ்விதமறியவல்லானைவனோ அவன் சிவசாயுஜ்யபதத்தை யடைகின்றான் சிவசாயுஜ்யபதத்தை யடைகின்றானெனும் பொருளைத்தருஉம் ([illegible] ஸஹஸ்ர ஸம்வத்ஸராந் | [illegible] | த்வமேவ ஜ்ஞாதாஸி | த்வமேவ பிதாஸி | த்வமேவ ப்ராதாஸி | த்வமேவ ஜ்யேஷ்டோஸி | த்வமேவ ஸ்ரேஷ்டோஸி | ய ஏவம் வேத |

ஷ்டீ ஜைமினி! விஜ்ஞாதாவ்யதி ஹது ராவணி! காரயி தாவை ஸி! யஜமாநஸ்ஸேனா ஸர்வாயாஸ்ராமொஹி ஸர்வாயாயா ஸ்ரமொஹி) "விஷ்ணுர்வை வேதாஜு ஜகதாஸ்தாயூமிக விதாநயக்ஞ ஸம்மாஷ்வக, ப்ராஹ்மணைர் பரிபூஜ்யதே, தேவமோதாயலி, த்வமேவயிதாவி, மஹேசப்பராதவி, த்வமேவருத்ரோ டோவி, த்வமேவஸ்கந்தோடோவி, ... வ்யாபக ஸர்வாஸ்தமூர்த்தி, விஜ்ஞாதாபவதி, ... தாபவதியனவ, தேவ தா, ஸர்வாயுஞ்யமய மோக்ஷி, ஸர்வாஸ்வஸ்தோஷி" என்னும் வசனத்தாலும் இனிது பெறப்படுதலால் மேற்போந்த சுபேபடி க்கத்தாரும் அதனை மறுக்கும் வழியின்றி மாயாசுரார் ஆலணம் ஜைமினிக்கு வசைபுமே லினக்கிறுப். சிறக வைமின பரம்பொருளை விஷ்ணு வாவர் பூஜித்துப் புகழ்பெற்ற செய்தி யாதனந்தீர் சொல்லுதல் பேசப்பட்டுளது. அதற்குமாறாக அந்த விஷ்ணு வியந்துக்கூறும் வாதி மொத்தமெழு பொருபுத்தகம் வைணவர் வைத்திருக்கின்றனர். பத்மபாகத்தைச் செய்த வியாசமுனிவர் அதற்கு மூலமாக உத்தர பாகத்தைச் செய்தாரென்றால் அம்முனிவராலே முழுமையாக வேண்டும். அங்ஙனமாயாது. பூர்வமில்லாமல் உத்தரமென்பதொன்று உத்தியாகச் சேருவதில்லை. ஆதலால், ஸ்தூத்தரபாகத்து சிலகுறுக்கினைச்சுண்டாக்கப் பட்டதென்பதே முறைமையுடைத்து. இப்படி ப்ரத்யக்ஷத்தைச் செய்வான் சிவபுராணங்கட்கு உத்தரபாகம் ஒன்றிக்க புண்பட்டாருத் தெரிந்ததுக்கூறும் இலைக்கிறைசு கொண்ட காரத்தில் குருணைக் "ஆகிரமக்கலிச் சித்திரகூடக் குளவினைக் காத்தவுத்தரத்தும்" என்று அச்சித்திரகூடபுராணம் பாயிரத்தில் வருவித்ததே காட்டாகும்.

சாகஸ்யாதி பத்துப்பேதத்துக்கும் இராமானுஜர் செய்யும் அருத்தத்தை அப்பிடிக் [illegible]தாம்வார் எழுதிக்கொண்டுவருகையில்

ஆசிரியர் தமக்குள அருத்தம் [illegible] செய்தும் அச்சிட்டிருக்கு அப்படி காலெழுதேமென்றதோடு அனை முடித்து, தன்னிய அவ்விராமானுஜர் பின்பு சேர்க்கொண்டதோ [illegible] தேர்ந்து அவரபிப்பிராயப் படி இருவருக்கும் [illegible] குருபரம்பராப்பிரபாவம் இவை யாழ்வார் வைபவத்திலுண்டு. இவ்வாறு முடித்த பாஷியம் சிற்றறிவு கொண்டு தெரிந்துபட்டுமெழுதிய பேர்ப்படு, சிறுமையு மைமயதிலே அந்நியும் ஒழியும் [illegible] பிறர் இருக்க ஆசிரமாச்சாரியர், சரித்திரத்திலும் [illegible] சங்கராசாரியர் சரித்திரத்திலும் முன்னபடி, இச்சங்கராசாரியர் காலத்தில் ஆபோதோசீரா யிருந்த அந்நீலகண்ட சிவாசாரியர் செய்த சைவபாஷியத்திலுள்ள விசிஷ்டாத்துவிதருப்பத்தையே கலியுகம் ௩௫௩௬ - ல் பிறந்திருந்தவரெனப்படும் இந்த இராமானுஜர் விசிஷ்டாத்துவித மதப்புத்தகம் விசிஷ்டாத்துவித பாஷியமென்றுமாறெழுதிவைத்ததும், அந்நீலகண்ட பாஷியப்பொருளைப் பிரம்மசூத்திரப்பரமாக அவ்விராமானுஜ ரெழுதியிருப்பதும் இவ்விரண்டையும் படித்த பண்டிதர்களே யாகலின், அவ்விராமானுஜ பாஷியமொருக்கூறிய பஷிய மாதல்லாட்டாது. இப்படிப்பட்டதையே "ஸ்ரீபாஷியம், ஸ்ரீபாஷியம்" என்று வைணவர் கொண்டாடுகின்றார். இவ்வுண்மையுணர்ந்த சான்றோர்களை அவரும் இதனை ஒப்புதல் இருட்டறையில் மலடு தெய்வத்தாகு மென்று வைதிகசைவம் புகுந்தனரென்றால் இவ்வுலகறிந்த செய்தியே. சிறந்த கச்சி மல்லை மயிலையெனும் மூர்த்திகளின் ஜெயங்கையார் பூதர் பேயரெனும் முதல்மூவராகத் துவாபரயுகம் ௮௬௨௯௦௦ - ல் பொருந்திய சித்தார்த்தி வருடம் பிறந்தாரென்று கூரேசவிஜயத்திரமென்பதைத் "துவாபரமென்றுரைத்து முறைப்படித்தோன்றியுதித்து சித்தார்த்திசில் * * * உதித்தே" எனும் பாயிரக் கூற்று[illegible]தியலாம்; இவ்விடயம் மேல்குருபரம்பரையிலும் முண்டு. மேற்காட்டிய கூரேசவிஜயஞ் செய்யுளுரையில் "௮௬௨௯௦௧ - ல் குருபரம்பராப்பிரபாவ வசனத்தில் [illegible] காணப்படுகின்றது." என

[illegible]ழுதப்பட்டுள்ளது. இவ்வ[illegible] குருபரம்பரையை ஓராறு விலக்கிக்
கடோபநிஷத்தியேயு[illegible]ப்படுத்[illegible]வதாகும். ஆயின், அகஉ000 -
வருஷங்கொண்ட துவாபர[illegible]த்திற் பிறந்து பாரதயுத்த நடாத்தி
வெற்றியடைந்து கலி - வரு[illegible] [illegible] கலியுகாரம்
பத்தில் உத்தராயண [illegible]சென்று முத்தியடைந்த தருமபுத்தி
ரன் தம்பியான அருச்சுனனா[illegible] உத்தரக்கிரியைவிதிப்படி [illegible]
செய்யப்பட்ட சர்வபூமாதிப ஸ்ரீ கிருஷ்ணமூர்த்தி முடிவுகாலத்
திற்கு [illegible] - வருஷத்திற்குமுற்பட்ட காலத்தே அவ்வாழ்வாருள்ள
வராகின்றார் குருபரம்பரைப்படி யாயின், அவர் ச0கூஅ - வருஷத்
திற்கு முற்பட்டவராகின்றார். இப்படிப் பல்லாயிரக்கணக்கான [illegible]
டில் வைப்பதாயினும், அவ்வாழ்வார் தம்பாடல்களில் அக்கிருஷ்ண
மூர்த்தியின் செயல்களைச் செப்பித்துதிசெய்[illegible]. அறித்திருத்த
லானே அம்மூர்த்தி முடிவுக்குப் பிற்பாடுமே அவர் பிறந்தவராக
வேண்டும். அன்று, அவ்வாழ்வார் [illegible]ரியமிருந்தனார்: கிருஷ்ணர்
கால[illegible] அக்கலைவர் அவ்வாறு துதித்தாரெனின்,
அது பொருந்தாது. ஏனெனின், அவர்கூறுமாறு அவ்வம்
பாஞ்சஜன்யமெல்ல அவதாரமுன்னர்ப்பிறந்துள்ள அந்தவாழ்வார்
கள் பின்னர்ப் பிறந்துள்ள தங்களுயகரான கிருஷ்ணமூர்த்தியைக்கண்டு
பேசவும் அவரும் தமக்குமுன் அவதரித்த அவர்களைக்
கண்டு பேசவும் [illegible] பேசவுநேரிட்டு அவ்விகாரம்விட்டுச்
செழுதிய பாசுரங்களும் எங்கிருக்கவேண்டும்: அப்படியாகாதது
அவர் குருபரம்பரையன்றிச் சரித்திரங்களும், கிருஷ்ணமூர்த்தி
யைப் பின்னே திருவல்லிக்கேணியிலேற்பட்ட பார்த்தசாரதிகோவில்
குறித்து "[illegible] தாமனாயு [illegible] மார்பன் திரு
வல்லிக்கேணியான் சென்று" என அப்பேயாழ்வார் பாடியிருப்பது
வும் மெய்யாகும். இன்னும் காலக்கணக்கில் கலியுகத்தில் திருவல்
லிக்கேணி [illegible]மேற்பட்ட பின்னே பிறந்த ஆழ்வார், [illegible]
வேண்டிதிருள்ள செய்திகளைச் [illegible]ப்பாடுரு ரென்பதும், ஆழ்

யார்களைத் தேவாரதிருவாசகமுடையோராகிய ஆசிரியர்க்கு முற்பட்டவராய்த்
துவாபரயுகத்தவராய் வைக்கவேண்டு மெனும் பேராசையுள்ளவ
ரால் அப்பிறப்புவரையறை கற்பிக்கப்பட்டதென்பதும், அப்ப
டியே யப்புத்தகங்களிற் சில்வேறு சிறப்புகளு மெழுதப்பட்டன
வென்பதும் திறப்பார்க்கீர்வையாகும். இதனை, மதுரைச் செந்தமிழ்ச்
சங்கத்துச் சோபகிருது வருஷத்துப் பத்திரிகைத் தொகுதி - உ,
பகுதி - கூ - ல் "குருபரம்பராச் செய்திகளைக்கொண்டு எழுதப்
பட்ட சிலநூல்களில் ஆழ்வார்கட்குப் பின்வருமாறு காலநிர்ணயஞ்
செய்யப்பட்டுள்ளன." "இக்கோட்டிய காலவளவுகள், நவீன
முறையிற் சரிதவாராய்ச்சி செய்வார்க்கு, பின்னோர் அதிகமாகப் புனை
ந்த கற்பனைகளாகத் தோன்றுகின்றன." என்று மு. இராகவை
யங்காரென்பார வெழுதியிட்டதும் ஆதரிக்கின்றது. ஈண்டின்னு
மொரு விசேஷங் கவனிக்கத் தக்கது. அதாவது,—

"நாமேபோய் இவர்களை அரிப் பிடியாகப்பிடித்துக்கொண்டு
வரவேண்டுமென்று ராமக்ருஷ்ணாதி யவதாரமாக அவதரித்துப்பட்டா
கைப்பட்டுத் திருத்தப் பார்த்தவிடத்திலும்" என்று வருமிடத்
திலே "விஸஜாதியரான நமக்கு இது சாத்தியமன்றென்று * * *
ஸஜாதீய ஸஜாதியரான ஆழ்வார்களை" நாராயணனனுப்பினா னென்
றும், அவர்கள் நாராயணனுடைய தேவி - ஆயுதம் - வாகனம் - ஆபர
ணம் முதலியவைகளும் நித்திய சூரிகளுமே யென்றும் அக்குருபரம்
பராப்பிரபாவ அவதாரிகையி லெழுதப்பட்டுளதே. இவ்விடயம்:—
ஸ்ரீநாராயணருக்குச் சருவஞ்ஞத்துவமுஞ் சருவவல்லமையுமுண்டு
இல்லையென் காட்டுவதோடு கிருஷ்ணருக்குப் பின்னர்த்தா னெ
ல்லா ஆழ்வாரும் பிறந்தனரென்பதையு நிலைநாட்டுவதாயிற்று.
"நாமேபோய்," என்பது முதலிய இவ் வவதாரிகை விடயமும்,
திருவாய்மொழி ஒன்றேனும் பதிவில், எல்லாரும் வீடுபேற்றையடை
ந்துவிட்டால் உலகமில்லாது போமென்றே நாராயணனழிபாட்டிற்கு

வேறுள வழிபாடுகளே யுண்டுசெய்து அந்நாராயணனுடைய மரிய ந்தானெனும் பேற்றுள்ளது. "போற்றிமற் றோர்தெய்வம் பேணப் புறத்திட்டும்மையின்னே—தேற்றிவைத்த தெல்லீரும் வீடுபெற்று லுலகில்லையென்றே—சேற்றிற் செந்நெல் கமலமோங்கு திருக் குருகூரதனுள்—ஆற்றவல்லவன் மாயங்கண்டு தரித்திரோ மிலனே." எனுஞ்செய்யுளு மொன்றாற்கொண்டு கேள்வியாதமாதனுக் காண்க. இச்செய்யுளால் ஆழ்வார்க ளெல்லைத் திருத்த வல்லரா வந்தவரல்லரெனல் வியக்தம். இவை யிற்றையன்றி மற்றொருசேதும் வைஷ்ணவத்திற்கு வேண்டுமோ? இங்ஙனமாக, சன்மார்க்க சைவசமய சாஸ்திரங்களை அக்குருபரம்பரையிற் "கன்னப்பொய்க்குழி" யென்று நூற்றினாக்க இராமாநுஜநூற்றந்தாதி கக-ம் பாட்டில் "தாழ் சடையோன் சொற்கற்ற சோம்பரும்" எனுந் தூஷிதுதகசனமும் பிறசின்னதகளும் பிறக்கமை யோர்சரியமல்லவா? இப்படி ஏசவ சாஸ்திரநிந்தை - சைவசமயநிந்தை - சிவலிங்கநிந்தை - சிவாலய நிந்தை - சிவனடியார்நிந்தை - சிவாசாரியர்நிந்தை - சிவசத்திநிந்தை- சிவநிந்தை யென்பவற்றைச் செய்வனவாயும், முன்பின் முரணிக் கூறுவனவாயும், சொற்குணம் ஸ்வாசிபாமா மறுசப்பட்டவைா யும், வேதமுதலிய பிரமாணங்களை மீறுவனவாயும், உண்மையில் லாதனவாயும், சாதுக்கள் வெறுக்கத் தக்கனவாயு முள்ளனவைகளே வைஷ்ணவர் புத்தகங்களுஞ் செய்கைகளு மென்பதை யிம்மட்டில் விளக்கினோம்.

ஓ சத்திய சைவமரபிற் றோன்றிய தகையுடையீர்! இனி யேனும் அவ்வைஷ்ணவர் போதகங்களினின்று நீங்கி விலகுங்கள். இலிங்க புராண உத்தரகாண்டம் மூன்றாவதாகிய அத்தியாயத்தில் "என்றலுமிவ் வெள்ளவனைக்கி யிர்த்தடையன் னவையுமையோ டிக ழ்ந்து கூறு—மொன்றியுறை கேள்பொருள்க ளொன்றாதே, வல்வி யபூனுந்தேதின்று—மன்றவருக் கிரிபிரான் மற்றவர்த ளருளின்று

லன்றோ விசாரி—வன்றுயிக வாழ்கின்றோ மலரோனும் யானுமேயனை லவின்று போனான்." எனவருபாட்டில், வாராய் மூர்த்தவி! "நின்னை மட்டும் வணங்கிச் சிவபிரானையும் உமையவளையு "மென்றுமிகழ்ந்து திரிவோர் பொருள்களை நீ கவர்ந்தனுபவிக்கக் கடவாய்: பிரமனும் நானும் அந்தப்பிரானருளினாலன்றோ விண்ணுலகில் வாழ்கின்றோ மென்று நாராயணப்பெருமான் சலின்று சென்றார்" எனப்பொரு ளாவதையும், இவ்வுத்தரத்தைக்கொண்ட மஹோநிகாசயாகிய சிவரக ஸியம் ௬-வது அமிசம் மன்மதவதைச்சருக்கத்தில் "பரமனை நிந்தை செய்யும் பாவியைக்கண்ணுற்றோர்—நிரமுறுபாவஞ்சேரு மதநிர ந்செய்யுஞ்சாந்தி—யுரமுறமாறுபேசுஞ் செய்யினு மொழிவுறா— வீரனுறையத் திசெபற்றோ ரப்பாதல் றனைச்சேராரே." எனவருவதை யும், மார்க்கண்டேய புராணம் தருமபக்ஷிஜைமினிசம்வாதம் கக- வது அத்தியாயத்தில் "தெய்வநிந்தை" நரகத்தினின்றும் வந்தவர் களுக்கு அடையாளமாகக் கூறப்பட்டிருக்கிற தென்பதையும், மேற் படி ௨௦-வது அத்தியாயத்தில் "கெடுதியானவற்றைப் பிறருக்கு விளைத்து யோதிப்போனும் வேதத்தைப் பழுது கூறுவோனு மாகிய இவரனைவரும் மரணகாலத்தில் மயக்கத்தோ டொழிவர்." எனவரு வதையும், சிவநிந்தகர் அநேக நோய் முதலியவற்றால் வருந்துவ ரென்று சைவபுராணமாகிய நாரதீயபுராணமு நவில்வதையும், அப்படி வருந்தினவர் பல்லோருள்ளும் சிவாலயத்தைக் கண்ட போதும் சிவனடியாரைக் கண்டபோதுங் கண்களை மூடிக் கண் கெட்டவர்க்கு தமையெரண்டு இக்காலத்தும் பிரத்தியக்ஷமென் பதையு முணர்மின், வெள்ளைமரபிற் றோன்றி வைஷ்ணவரா யிருப்ப வர்கள் தம்மையறியாது ஏிருப்பிட்டுமெய்யறிந் தாகத்திற்குத் தண்ணீர் கேட்டால் அவர் நீயார் யாரென்று வினவ நேரிடும். அங்ஙனங்கான் சைவர்வனவா என்றக்கால், அவர் இவர்கள் வடுகரோ? இடை யரோ? தாசரோ? சாத்தானியரோ? செட்டிகளோ? ஏரியிறங் குந்திருமேனிகளோ? எங்குங்கண்ட திருமேனிகளோ? தீண்டாத்

திருமேனிகளோ? மற்றெவர்களோ? என்றையுற்று நீர் தெரிவிமன்றே. பின்பு அஃதுணர்ந்து நாங்கள் வேளாள ரென்னினும் பெயர்த்தும் நீவிர் புலாலுண்பவர்களோ? எனவும் வினவ வேண்டுமன்றே. அங்ஙனம் சைவரி என்றக்கால் அம்மட்டில் தொன்று தொட்டு வருவழக்குப்படி இவர்கள் வேளாளர் புலாலுணவுத் தாய் புனிதர் பரமனடியவரென அவருணர்ந்து கொள்வாரன்றே. இவ்வளவு மென்மைத்தான சைவசப்தத்தாங்கிச் சைவராயிருக்கத் தக்க நீங்கள் வைணவராக வெண்ணல் இகத்தும் இழிவா மென்பதை யுணர்ந்து, இலிங்கபுராண உத்தரகாண்டம் அ - ம் அத்தியாயத்தில் "வைதிக சைவத்தின் வழிநின்று வல்லோர்" என்றதிசைய நாங்கள் சொந்தமதமான வைதிக சைவ நெறியின் றய்யுங்கள்! இன்னு மிந்நூற்கண் விளக்குவனவற்றையுங் கவனியுங்கள்!

சிவாகமம் உ அ - இலுஞ் சோதக வேசபாலியமான ஜோமசாருள பைரவாதி யாகமங்களிற் சொல்லப்படுபவை, சபஸ்ம தாரண்தி சபாலதாரணமும், கபாலபாத்திரமும், சுராபானாதிகளுமாம். இவைதவிழுள்ள பஸ்மத்தை வைதிகர் நீங்கொண்டறு அதனை யணிபவரைக் காணினுந் தோஷமென்று தருமசாஸ்திரங்களிற் சாற்றியிருக்க, அச்சொற்களுக்கு வைதிகத் திருநீற்றையே பருத்தம் பண்ணிய சிவத்துவேஷ வைணவரையும் அவர்புத்தகங்களையும் எந்த வைதிகசிலர் நன்குமதிப்பார்? சுருதிக்கும் ஸ்மிருதிக்கும் விரோதமுண்டாகில் ஸ்மிருதியைத் தள்ளிச் சுருதியைக் கொள்ளவேண்டியதென்று மீமாம்ஸா சாஸ்திரம் விதித்ததை யவரறியாததென்னே? புண்ணியநதி பலவற்றுள்ளுஞ் சிறந்து விளங்காநின்ற கங்கையின் மூழ்கும் பாக்கிய மிழந்து 'சைடச்சாறு' என்று அதனை யிகழ்ந்து திரியும் அன்னோர், உடற்பிணியையும் மலப்பிணியையு நீற்றியருளு நீற்றை மிகழ்க் குழிதால் ஓராதிசயமன்றே. இது நிடக்க. முகம்மதியரும் கெருசிலரும் பிசாசோட்டவும் பிணி

நீக்கவும் அத் திருநீற்றினைக் கொள்வதுபோலத் திருமண்ணைக் கொள்வதுண்டா? இல்லையே. இப்படி மஹாபவித்ரமான த்ரீநாணி தல் வேதத்திலுள்ளதென வொப்புக்கொண்டு [illegible] னைவர், அது பிராயச்சித்தாங்கமென்றும், ஓமாங்கமென்றும், சிவனடியாரே யணிவதென்றும் ஒருவகையாகக் கூறுவர். அங்ஙனமாயின், உலகரெவரும் பாவப்பிராயச்சித்தஞ் செய்யவேண்டியவர்களே யாதலால் அனைவரு மணியலாமென்பதுடம், விஷ்ணு முதலியோரும் அது பற்றியே யணிந்தாரென்பதுடம், அவருஞ் சிவனடியாரென்பதுடம், ஓமம் அக்னியாமற் செய்யொண்ணு தென்பதுடம் உறுதிப்படுமன்றோ. அதனாற் பஸ்மதாரண வைணவர் வைதிக கர்மமான ஓமத்தையு மொழித்தவராவரே. இது முதலிய காரணங்களாலன்றோ வைஷ்ணவத்தைப் புறச்சமயமென்பதும் பழுதற வழக்கமிற்று. சாதாதபஸ்மிருதியில் (த்ரிபுண்ட்ரேண விநா ஸந்த்யா த்ரிபுண்ட்ரேண விநா ஜப:| த்ரிபுண்ட்ரேண விநா ப்ராத்தம் ராக்ஷஸம் பரிகீர்த்திதம்||) "திரிபுண்டர தாரணமின்றிச் செய்யும் ஸந்தியாவந்தனமும், ஜபமும், சிராத்தமும் ஆகிய இவற்றின் பலனை இராக்ஷதர்கள் அபகரிப்பார்கள்" எனவருதற்கும், (ஸத்யம் சௌசம் தபோ ஹோமஸ் தீர்த்தம் தேவாதி பூஜநம்| தஸ்ய வ்யர்த்தமிதம் ஸர்வம் யஸ் த்ரிபுண்ட்ரம் நதாரயேத்||) "எவன் திரிபுண்டர மணியவில்லையோ அவனுடைய ஆசாரம் சத்தியம் தவம் ஓமம் புண்ணிய தீர்த்தஸ்நானம் தேவபூஜையெல்லாம் நிஷ்பலமாக முடியும்" எனவருவதற்கும், காத்தியாயனஸ்மிருதியில் (த்ரிபுண்ட்ரம் யத்ய [illegible]) "திரிபுண்டரந் தரித்துக் கொள்ளாமல் கர்மத்தியையை யெவர் செய்கின்றாரோ அஃது நிஷ்டமாம்" எனவருதற்கும் அவ்விலக்குக்கூறும் வைணவ ரென்செய்வாரோ? செயற்பாலதில்லையாதலின், விபூதிதாரணம், சுரௌதஸ்மார்த்தமுஞ் சியார்த்த கர்மகளுமென்று சொல்லப்பட்ட நித்திய நைமித்திக கர்மங்களில் அநுஷ்டிக்கத் தக்கதேயாகும். இந்தப் பஸ்மதாரண

த்தை உலகைவெறுத்து மோக்ஷமே பொருளென நிற்குஞ் சன்னியாசியுந் தன்னைத்தானறிந்ததென்பதற்குப் பிரமஜாபாலோபநிஷத்தில் "யதிர் பி[illegible]ஞ் ச்யந்த்ரா ஏகதா உபோஷ்யத்வாதசஸ ஸஹஸ்ரப்ரணவம் ஜபத்வா ஸம்சத்தோபவதி" என்னுமுருவது "சன்னியாசியும் ஒருவேளை பிக்ஷை தாரணஞ்செய்துகொள்ளாத்தன்மையுடனேனும் உபவாசமிருந்து பிரணவஜபம் பன்னிராயிரத்தால் அப்பாவ நீங்கிப் பரிசுத்தனாவன்" எனுமுருத்தத் தருதல் காண்க. இத்திருமேனியுடைடைய விபூதியை மதியாத வைணவரு ளொருவர் பிள்ளையாரினை ஒருவிநாயகர், சன்னிதியில் அளித்த திருநீற்றைத் தமது கையில்வாங்கி அதை யாசனப்புறத்தில்சேர்த்து விட்டுத் தம் வீடு சென்றவுடன் அத்தேசப்புண்ட விடத்தில் எப்படிப்பட்ட வைத்தியராலுங் குணப்படாத ஒரு பெருங்கட்டி கிளம்பி அதனால் மிகவும் வருந்தும்போது இது வந்தகாரணம் நமது அபசாரம் தெய்வத்திற்யாமெனத் தெளிந்து அன்றே யவ்விநாயக மூர்த்திக்குப் பிரீதி செய்யும்படி செய்வித்து அக்கோவில் விபூதி தரிவித்தவுடன் சுகப்பட்ட விவரம் அச்செங்கோ வைத்தியநாத முதலியார் வீதியில் விஷ்ணுபக்தராயுள்ள அரங்கநாத முதலியாரிடம் இன்றுமறிந்து கேட்டறியலாமே. இவ்வாறு மாத்தர் பலருக்குண்டு முகமும் இப்பிறக்கவுங் காரணமாயுள்ளது அந்த அதியரி வைணவர் அஸ்தவித்தக்கனே யாரும் பார்த்தமட்டில் தனித்திருந் றனிமேனி தவத்தழகாகப் பிரகாசிப்பதும், பட்டைப்புண்டர மனிமேனி பயங்கரமாகத் தோன்றுவதும் அங்கியரும் மறியவுள்ளவையாம். வைணவப்பெண்களும் அப் பட்டைப்புண்டரத் தரியாமைக்குக் காரணம் அதுவன்றோ. நிற்க, சைவர்களையும்விபூதி வைணவர்மானதுபோல காபணியும் ஊர்த்வ புண்டரமும் ஆகாதிருக்கிறதேயெனத் துணிந்து இக்காலத்து வைணவர் அப்புண்டரத்துக் கூறுவன காத்யாயனோபநிஷத்து உத்தரநாராயணோபநிஷத்துக்களிலுமுண்டாகி அவற்றைக் காட்டவேலாது பொய்க்கட்ட செய்தி பலர்க்கும் மறியவுள்ளதே.

அச்சிடப்பட்ட ௧௦௮ - உபநிஷத்துக்களிற் காத்தியாயன மொன்றுண்டா? ஐந்தத்தியாயமானவராஹோபநிஷத்தில் உத்தர[illegible]ண்டா? இல்லையே. இப்படிப்பட்டவர்க்கு முன்னிருந்த[illegible] வைணவராற் பிரமாண்ட புராணத்துச் சிலபிரதிகளிலும், நவீன பாத்மோத்தரத்திலும் அம்மண்ணணிகை கற்பிக்கப்பட்டதென்பதை யறியாதசிலர் அவ்விரண்டிலுந்தான் அத்திருமண்ணணிதல்சொல்லப்பட்டதென்ப. வேறுசிலர், ஹாரீதஸ்மிருதியில் அவேதத் திலிருந்து கைகேயர் கொண்டுவந்த பெருங்கோட்டைத் திருநாராயணபுரத்து வெண்மண் சித்திரோர்த்தவபுண்டரதாரணத்திற்குச் சொல்லப்பட்டதென்ப. இந்த ஹாரீதவசனம், இத்தேய வைணவரிடமிருந்து கிடைத்த புத்தகங்களிலேயேயுண்டென்றும், காசிதேயத்தாரால் அச்சிடப்பட்ட ௨௦ - ஸ்மிருதிப் புத்தகங்களிலும் மூன்றுதேயத்திலிருந்துவந்த கை- மூலஸ்மிருதி யடங்கிய மூன்றேலப் புத்தகங்களிலு மில்லையென்றாங்கு பண்டிதர் - சொருனூர் வேலாயுதமுதலியார் மொழிபெயர்த்த [illegible]யுரையில் ஊர்த்துவபுண்டரமெனுமிடத்தி லெழுதப்பட்டுள்ளது. அதனால் அவ்வசனமும் வைணவர்றாமைப்பாம். அத்தனைப்பும் வேதத்திலில்லாத விடயத்தை வைதிகமாக்காது. வேறுசிலர், உடம்பிற் பூசிக்கொள்வதற்காக நால்கனி லெங்கேனும் வெண்மண் சொல்லியிருந்தால் அதனையும், பெரியோர்திருவடிச் சுவட்டுமண்ணைப் பகைவர் பத்திமேலிட்டாலெடுத்து நெற்றியிலிட்டுக்கொண்டது போல இராமேசுரத்து வெண்மிருத்திகைபோ லுண்டாகுமண்ணை யாத்திரையிலுள்ளோர் [illegible] சேகரிக்கும்படி யெங்கேனுஞ் சொல்லியிருந்தால் அதனையும் ஊர்த்தவ புண்டரத்திற்கு ஆதாரமென்பார்கள். [illegible]மையின் அது. இவ்வித யோசனையெல்லாம் அப்புண்டரம் [illegible]தனமென கொய்க்கொள்கின்ற உரு[illegible]யாதி வைணவர்[illegible]க்குவிரோதப்படுதலு மன்றிப் பெரியவிற்றுக் [illegible]றமாம். இதனால், [illegible] கொள்கை அவை[illegible]மையிலும் [illegible] வாசிக்கப்பட்டபடியேயெம்மானுங்

ஆசரிக்கப்படுவதாயிற் றென்பதே இவ்விடயத்தில் இராமாநுஜ
ஸ்வாமிகளார்க்கு மேன்மைத்தாகும். மற்றையர் இக்கொள்கைக் குட
ம்படல் இழிய அபிப்பிராயமேயாகும். அந்த இராமேசுர மிருத்திகை
போன்ற வெண்மிருத்திகை முதலியவற்றை விபூதிகிடையாத
போதும் அவ் விபூதிபோலத் தரிக்கொண்டு செப்ப வுணர்த்து
தற்கே விஷ்ணுமூர்த்தியாற் சொல்லப்பட்ட கருட புராணத்திலும்
"பஸ்மனைவப்ரகுர்வீதகுர்யாத் ம்ருத்திகாதிபி:" எனும் வசனமு
மெழுந்தது. இவ்விதவிதிகடந்து செயப்படுகின்ற அம்மண் புண்டர
மானதும், திருமாலினது கரியமேனிக் கிசையக் கறுப்பாயிராமல்
வெள்ளையாயிருக்கும்வழிப் பொருந்தியிலதாகின்றது. அது கரிய
புறப்பாதங் காட்டாது அகப்பாதங் காட்டுமென்னின், ஆழ்வார்
"மூவுலகளந்த சேவடியோயே" என்றபடி அகப்பாதஞ் செந்தாமரை
போல்வதாகலின் அதற்கும் பொருந்தா தன்றே. பொருந்துமாறே
துவிதவைணவரான மத்துவமதத்தினர் கறுப்புரேகையிடுகின்றார்
போலும். திருமாலடியைத் திருமால்நெற்றியிலிடுவதாங் கருதியன்று.
அப்படியிடுதல் அபிப்பிராயமென்றுணருமாறு, மணவாள முனிவர்க்கு
தென்கலை நாமத்திற்கும் வேதாந்ததேசிகரது வடகலை நாமத்திற்கு
முண்டாகு கலகங்கள் குறித்து விவேகபாநுவென்னும் பத்திரிகை கூ-
வதுவால்யூம் உ௩௪-ம் பக்கத்தில் "தாம் நெற்றியிலிடப் பெற்ற
சின்னத்தைப் பெருமாள் நெற்றியிலும் ஏற்றிவிட்டனர்." என்று
வைணவாபிமானமுள்ள எஸ். ஆர். கிருஷ்ணமாசாரியார். பி. ஏ.
எழுதியிருக்கின்றாரன்றோ. ஊர்த்துவ புண்டரம் வாசுதேவோப
நிஷத்திற் கூறப்படவில்லையோவெனின், அதில் மண்மஞ்
சள் என்பவற்றாலிடும்படி சொல்லப்படவில்லை. கோபிசந்தனத்தா
லிட்டு அதுகிழாகுமாறு மேலே திருநீறு தரித்தல் வேண்டு
மென்று வாசுதேவரே நாரதருக்கு நவின்றனர். இவ்விடயம்
அவ்வுபநிஷத்தொன்றே கூறுதலின் அதுவும் வியனிலையாகாது.
அவ்வூர்த்துவ புண்டரந் தனிப்படத் தரிக்கொண்டு தென்பது

புண்ட்ரதாரணத்தே பராசரபுராணத்தில் "அப்ரௌதம் ஊர்த்வ
புண்ட்ரந்து நைவதிர்யக்த்ரி புண்ட்ரகம்" எனும் வசன மெழுந்துள்
ளது. இதனருத்தம் "வேதத்தில் ஊர்த்துவபுண்டரஞ் சொல்ல
ப்படவில்லை. ஆகையால் குறுக்கே திரிபுண்டரமணிய வேண்டும்"
என்றும். திருவிளையாடற் புராணம் விருத்தகுமாரபாலரான படலத்
தில் "மண்மாலுடம்பு பூசும் மகவுடையார்" எனவருவதினாலுமன்
இராமாநுஜருடைய சித்திரோர்த்துவபுண்டரமன்று. இராமாநுஜ
ரின் முற்பட்டவராய்ச் சௌநகர்முதலிய முனிவர்களிட்ட சாபத்
தினகப்பட்டவரா யுள்ளவருட்சிலர் ஏற்றபடி பூசிக்கொள்ளு மண்
ணும். அப்படலக்கூற்றின் முற்பாதம் "உண்மாசகழுவுவது நீறெ
ன்றேயுபவீட்ட முறைப்பக் கேட்டும்" என்றனதும் இக்குணரற்
பாற்றே.

திருமங்கையாழ்வார் பெரியதிருமொழி நான்கமெ
ன்றொடக்கத்துப் பத்தின் க-ம் பாட்டில்,

"கன்னார் துழாயுங் கண்வளருங்கூவிளமும்—முள்ளார் முளரி
யும் அக்கண்டக்கார்—புள்ளாயோரேனமுமாய்ப்புக்கிட
ந்தான் பொன்னடிக்கென்—றுள்ளார்"

எனவருதலால் திருமாலருச்சனைக்குக் கூவிளமெனும் வில்வமும் உரிய
மென்பதை விளக்குகின்றது. இதற்கு விரோதமாக இப்போதுள்ள
வைணவர் வில்வநிந்தை செய்வதும், திருவரங்கமுதலிய விஷ்ணு
க்ஷேத்திரங்களில் இயற்கை யுற்பத்தியாயிருக்கும் வில்வவிருக்ஷங்
களை வெட்டி வெட்டி யெறிவதும், அவை மீண்டு மீண்டு முளைத்
தெழுதல் கண்டு வயிற்றெரிவு கொள்வதும் என்னே? அப்பாட்டிற்
குப் பொருட்பாலது 'கூவிளை' என்று நீண்டதெனலாமோ வெ
னின், அங்ஙனம் 'கூவிளை' என்றிருக்க வேண்டும். இல்லாமையா
லன்றாகாது. இச்சந்தேகம் பற்றிப் பழையதும் புதுவதுமான க-

பிரதிகளை யாஞ்சோதித்ததிலும் கூவிளையெனவே யிருத்தலையா லும், "கூவிளம் வில்வமா லூரக் கூவிளை" எனப் பிங்கலந்தைக் கண்ணே [illegible]ரமுங் கூறுகின்றமையாலும் அது வில்வமேயாம். கு=பூமி. கூவென்னீண்டது, கண்ணுறுது தொக்கது. "விளையுமென் பதிலுள்ள உம்மை யெச்சம் எனக் கொள்ளின் ஒளதுகொவென் னிலும், அங்ஙனம் "குவ்விளையும்" என்றேயிருக்கலாம். ஒகரயுங் கெடாததாகலின் அப்படியு மொண்ணாதெனக. திவாகரம் "பிஞ்ஞ கன்பாழி****பெருமை" என்பதாற்றானே "கண்ணுதற் கூவிளை யென்பது பெருமைமிகுந்த வில்வமெனவாம். கண்டற்கினியவென் றலுமாம். இதனால் திருநீறுகண்டிகை தரிக்கும் விஷ்ணுமூர்த்தி சிவார்ச்சனைக்காய வில்வமுந் தரிப்பவரென்பது வெளியாயிற்று.

ஆறாவது அதிகார முற்றிற்று.

(எ) விஷ்ணுமூர்த்தி திரிமூர்த்திகளி லொருவரேயென் றாழ்வா ரொப்புக்கொண்டா ரென்பது.

திருமங்கையாழ்வார் பெரியதிருமொழி - தூம்புடை யென்றத் தொடக்கத்துப்பத்தின் ௬ - வது பாட்டில்,

"மூவரி லெங்கள் மூர்த்தி யிவனென முனிவரோடு—தேவர்
வந்திறைஞ்சு நாங்கூர்த் திருமணிக்கூடத்தானே." எனவும்,

மேற்படி திதியினை யென்றத்தொடக் கத்துப்பத்தின் ௬ - வது பாட்டில்,

"மூவரி லொருவ னைய வொருவனை யுலகங் கொண்
கோவினை" எனவும்,

பொய்கையாழ்வார் இயற்பா ௫ - வது பாட்டில்,

"முதல்வார் மூவரே யம்மூவ ருள்ளு
முதல்வாவான் மூரிநீர் வண்ணன்" எனவும்,

வருபனவகளும், மேலதிகாரங்களிற் பரிசிக்கப்பட்ட பலசெய் யுள்களும் பிரமா விஷ்ணு உருத்திரனென மூவரு மொருகரயுள் ளேரே நாராயணரென்றும்—அவர் மூவரிலு மேலானவரென்றும் விளக்குவனவாயின. ஆகவே, மும்மூர்த்திகளின்மேலே யொரு தெய்வமில்லையென்றல் ஆழ்வார் கருத்தென்பதுந் சாபனமாகும். ஆயின், அப் பிரமாவும் விஷ்ணுவும் உருத்திரனும் இந்திராதிதேவர் களும் பூதங்களோடு பிறக்கின்றார்கள், அவைபோலவே அடங்கு கின்றார்கள், ஆதலால் அவர்கள் காரணராகமாட்டார்கள், சம்பு சப்த வாச்சியனே சர்வகாரணனெனும் கருத்தக் காத்தக "ப்ரஹ்ம விஷ்ணு ருத்ரேந்த்ராஸ்தே ஸம்ப்ரஸூயந்தே ஸர்வாணி சேந்த்ரி யாணி ஸஹபூதைர்ந காரணம் காரணாநாம் த்யாதா காரணந்துத்யே யஸ்ஸர்வைச்வர்ய ஸம்பந்நஸ் ஸர்வேச்வரச் சம்புராகாசமத்யே" எனும் அதர்வசிகோபநிஷத்வசனத்திற்கும், "[illegible]ரூபதேஜோமயம், சர்வதச்சிவம்" எனும் மஹோபநிஷத்தான்த 'பிரமாவும்விஷ்ணு வும் உருத்திரனும் எல்லாப் பூதங்களோடுஞ் சிவத்தாற் படைக்கப் படுகின்றனர். வடவைத்தீயால் ஜலம் நாசமாவதுபோல அப்பூதங்க ளோடு அவர்களும் லயமடைகிறார்கள்' எனும்பொருளில் "ப்ர ஹ்மாவிஷ்ணுச்ச ருத்ரச்ச ஸர்வாவா பூதஜாதய: | நாசமேவாநுதா வந்தி ஸலிலானிவபாடபம் |" என்றிதைத்தீருக்கும், முன்னதிகாரங்களிற் காட்டப்பட்ட சுருதியாதி பிரமாணங்க[illegible]கும், இனிக் காட்டப்படும் [illegible] பிரமாணங்கட்கும் அவ்வாழ்வார் கருத்து விரோதமாகும். [illegible]வர்கள் பாடல் "முடிவான திராவிடவேதம்" எனற்கியை யாது, பிரமவிஷ்ணுக்களுக்கு மேலானவரே யுருத்திரரெனற்கும், இம்மூவருக்கு மேலே பரசிவமுண்டெனற்கும் முதலதிகாரத்திற்

ளுனே சிலபிரமாணங்கள் காட்டினேம். அவற்றிற்கும் ஆழ்வார் கரு த்து விரோதமாம்.

சங்கைநிவர்த்தி.

“நாராயணபரம்ப்ரஹ்மதத்வம்நாராயண: பர:|” என்றசுருதிப்படி விஷ்ணுமூர்த்தியைப் பிரமம் என்று வேதங்கூறும்வழி ஆழ்வார்பாடல் முடிவான திராவிட வேதமாகலாமெனின், ‘பிரமம்’ என்பது ‘பெரிது’ எனும் பொருட்டு. அது குடிசைக்கு மாளிகை பிரமம்: மாளிகைக்கு அரண்மனை பிரமமென ஒழுங்குபட்டும் வழியாகத்தானே வேதத்திலு நின்று அனித்தாளாகு முடம்புக்கு அந்தப் பிரமமெனப் பாசப் பொருளைத் தீர்மானித்து அதன்மேற்பட்டுள் மானான பசுப்பொருளைப் பிரமமென்று காட்டுவான் தேவர்கட்கு இந்திரன் பிரமம், அவ்விந்திரர்க்குப் பிரமன் பிரமமென்று பேசும். இந்தப் பிரமஸ்தோத்திரங்கள் முடிவான வேதமாகுல், அப்பிரமாவுக்குப் பிரமமாகின்ற விஷ்ணுஸ்தோத்திரங்களும் முடிவான வேதமாகலாம். இவ்விஷ்ணுவானவர் பசுவர்க்கத்திலுள்ளவர் என்பதற்கு “எல்லாத்தேவரும் பசுக்கள்” எனுமசுருதிக்கு தரத்தக்க “யே வேதேவா பசுநாமபவா” என்ற ஸம்யமாதசுருதிதானே “யோவிஷ்ணு வாதிசர்வேசாரர்” எனும் வசனத்தாலே விஷ்ணுமூர்த்தியுஞ் சுரர்களிலொருவரென்று வியக்தப்படுத்தலும், நாரஸிம்ஹோப நிஷத்து “ப்ரஹ்மவிஷ்ணுவிசாநேந்த்ராதிஸர்வபசுபத்வாநாம் ஆ லோஹமித்யத் யானைசாஜ்ஜீவ:” எனும்வசனத்தால்பிரமவிஷ்ணு ருத்திரேந்திரர்கள் ஜீவர்களெனச் சாதித்தலும், ஆதித்ய புராணம் “ப்ரஹ்மவிஷ்ணு ஸுரேந்த்ராத்யா: பசவ: பரிகீர்த்திதா:|” எனும் வசனத்தால் பிரம விஷ்ணு தேவேந்திராதியர் பசுக்களென முடிவு செய்தலும், இன்னும்பலசுருதிப்ரதி வசனங்கள் விவிதமாகத் தீர்மானித்தலுஞ் சான்றாகும். இப்படிப் பசுவான விஷ்ணுமூர்த்தி அஹங்கார ஸம்ஸார பந்தமுள்ள ரென்பதற்கு, ஜாபால்யுபநிஷத்து

“அஹங்காராவிஷ்டஸ் ஸம்ஸாரிஜீவஸ்ஸஏவபசு:|” எனவருதலே தக்கபிரமாணமாம். இப்படிப்பட்ட பசுவனைத்திற்கும் பதியாயுள்ளவர் பரமசிவனுரென்பது பின்வரு சுருதிமுதலியவற்றுனுந் தாபனமாகும். அதனுல் முக்குண மூர்த்திகளி லொருவரான விஷ்ணுமூர்த்தியை வேதம் பிரமமென்றதனுலே அவர்க்குப் பரத்துவஞ் சித்தியாது. பரத்துவம் இம்மூவரையும் உண்டுசெய் தொடுக்குந்தலைமையாளர்க்கேயன்றித் தன்னுஞ் சதுர்த்த சப்தத்திற்கும் அத்வைத சப்தத்திற்கும் உரிய ஏகவஸ்துவாய்ச் சிவமெனும் பெயரால் விளங்குவதற்கே சித்திக்கும். இதனை,

“ப்ரத்யயஸாரம் ப்ரபஞ்சோபசமம்சாந்தம்சிவமத்வைதம்சதுர்த்தம்மந்யந்தே” எனத் தசோபநிஷத்து ளொன்றெனப்படு மாண்டூக்யோபநிஷத்தும்,

“ஏகாத்மப்ரத்யயஸாரம் ப்ரபஞ்சோபசமம் சிவம் சாந்தமத்வைதம்சதுர்த்தம் மந்யந்தே” என நாரதபரிவிராஜகோபநிஷத்தின் ... வது உபதேசமும்,

“சாந்தம் சிவமத்வைதம் சதுர்த்தம் மந்யந்தே” என இராம தபநோபநிஷத்தின் உத்தரதாபிநியும்,

“அத்வைதம் சதுர்த்தம் ப்ரஹ்மவிஷ்ணுருத்ராதீதமேக மாகாஸயம் பகவந்தம் சிவம்” எனப் பஸ்மஜாபாலோபநிஷத்தும், பிறவுங் கூறுமாற்று னறிக.

அந்த மாண்டூக்யோபநிஷத் வசனத்திற்கு “ஞானமாத்ரகோசரமாய், சுஷுப்தி ஜாக்ர ஸ்வப்னமென்னும் அவஸ்தைகளுக்கு லயஸ்தானமாய், சாந்தமாய், மங்களஸ்வரூபமாய், தன்னுடைய பொருளிலதாயிருக்கின்ற, ஸாக்ஷாத்தேவமூர்த்தியை, நான்காவதாகக்கொள்கின்றனர்.” என்று வடமொழி இராமாநுஜ பாஷ்யத்தில் அர்த்த மெழுதப்

* இதற்குரிய கிரந்தாக்ஷரம் ௯௨ - வது பக்கத்திலுண்டு.

பட்டுள்ளது. இவ்வர்த்த முறையாதற்குப் பாஞ்சராத்திரத்திற் சொல்லப்பட்ட சங்கர்ஷணமூர்த்தி சப்தபதி மஹாநாராயணோபநிஷத்தில் "ஓம் நாராயணாய நம: |" என்றதற்பின் "ஓம் ஸங்கர்ஷணாய நம: | ஓம் வாஸுதேவாய நம: | ஓம் ப்ரத்யும்நாய நம: | ஓம் அநிருத்தாய நம: |" என்று முறைபிறழ்ந்து வருதலால் இவை நாராயணனொருவர்க்கே யுரியனவாமன்றித் தேவர்களுக்குஞ் சிவனுக்கு முரியனவாய் நிற்கவில்லையன்றோ. சிவம் என்றதற்கு மங்களமெனப் பொருள்கொண்ட இவர் வாஸுதேவசப்தம் அங்ஙனங் கண்டாரா? இல்லையே. சிவமென்பதை மங்களமெனக் கொண்டிட்டால் அந்த (நான்காவது) சதுர்த்த சப்தத்திற்குரிய தெய்வத்தைப் பெயர் கொடு அச்சுருதி விளக்கிற்றெனலாம்? வழியில்லையாகலின் அது சிவமெனும் பெயர்கொண்டே விளக்கிற்றென்பது வச்சிரலேபமாக நாட்டப்படும். சதுர்த்த சப்தங்காட்டு மிடந்தோறும் அப்பெயரேயன்றி, வாஸுதேவ நாராயண கோபால கேசவ ஹரியாதி பெயர்களில் யாதொன்று நிகழ்வதில்லை யென்பதை மேலுதகரித்த சுருதிவாக்கியங்களாற்றெளிக. நீலகண்ட சிவாசாரியர் துரீய சிவசப்தாதிகளின் பொருள் சிவபெருமானென்றே கொண்டுள்ளார். அங்ஙனம் சங்கராசாரியர் பிரஹ்மஸ்வரூபமென்று அர்த்தஞ் செய்துள்ளார். பிரமோபநிஷத்தில் "ஜாக்ரிதே ப்ரஹ்மா ஸ்வப்நே விஷ்ணு: ஸுஷுப்தௌ ருத்ரஸ் துரீயமக்ஷரம் |" என்றபடி பிரமவிஷ்ணு ருத்திரரைக் கடந்த நான்காவது பொருள் அக்ஷரமெனும் பிரஹ்மம் எனவுரைத்தலால் அதுபொருந்தும். இதனாற் பிரஹ்மம் சிவமெனும் இரண்டும் ஒன்றுதானென்ப தேற்பட்டது. அதனினே, வேதாந்த மஹாவாக்கியத்திலுள்ள பிரஹ்மசப்தமுஞ் சிவபரமாகவே பொருள்படல் திண்ணம். இது, பஞ்சப்பிரஹ்மோபநிஷத்தானது "துரீயம் ஸத்யமிதி ஸர்வம் ப்ரஹ்ம சிவஸ்வரூபமிதி ஸோவ்யய" எனவெடுத்து சிவனே துரீயப் பிரஹ்மமென்றும், பிரமவிஷ்ணு முதலியோர் அதனைச் சேவிக்கிறவரென்றும் ஸ்தாபித்தலானும், பஞ்சப்பிரஹ்மமந்

திரம் பஞ்சப்பிரஹ்மமந்திரம் பாசுபதப்பிரஹ்மோபநிஷத்து எனும் நூல்கள் சிவபக்ஷமாயிருத்தலானும் உறுதியாகும். இந்தத்துரீயப் பிரஹ்மசப்தம் விஷ்ணுமூர்த்தி பக்ஷமாகச்செல்லாது. மேல்விளக்கியவாறு சம்புசப்தத்தாலுஞ் சிவசப்தத்தாலும் பிரஹ்மசப்தத்தாலும் நான்காவது பொருள் வெளிப்பட்டிருப்ப, அச் சப்தங்களை நோக்காது வாஸுதேவசப்தத்தை வருவித்ததும், மேலுதகரித்த பஸ்மஜாபாலோபநிஷத்து வசனத்தில் அந்நான்காவது தெய்வம் பிரமவிஷ்ணு ருத்திரர்கட்கு அதீதப்பட்ட சிவமென்று நன்கு விளக்கியிருப்பதை யறியாமல் சங்கர்ஷணாதி மூன்று சப்தங்களைக் கொண்டு வந்ததும் இராமாநுஜர் செய்ததாகலின் அவருண்மைகாணும் மதாபிமானமுடையாரென்றற் கையமில்லை. அவர் இம்மட்டோ செய்தார், கேநோபநிஷத்தில் "உமாம்ஹைமவதீ" என்பது ஹிமாசலபுத்திரியான உமையவளென்று வியக்தமான அர்த்தந் தருவதற்சேற்பச் சங்கராசாரியர் பார்வதியென் றெழுதியதையுங்கருதாமே "புருஷாகார பூஷையான உமையாய்த்தோன்றிய லக்ஷ்மி" என்றருத்தம் பண்ணி அவ்விலக்ஷ்மியால் விளக்கப்பட்ட பிரஹ்மம் யக்ஷனெய் வர்த்தாகும் அவன் இலக்ஷ்மிகாந்த னெனவு மெழுதி வைத்தார். இவ்விஷயத்தை விரிக்கின்ற சூதசங்கிதை சாமசாங்கோபநிடதாற்பரிய அத்தியாயத்தில் "நாரணன் முதலோர் நேடியுங் காணு நாயகன்" என்றெழுஞ் செய்யுளில் "காரணக் கடவுள் யாவன்மற் றெவர்க்குக் கண்ணவ னெவனாம் பிரான் யாவன்—ஆரண முணரான் யாவன்மற் றவனே யாகிய வியக்ஷனெய்வந்தான்." என்று பரமசிவனது ப்ரத்தியக்ஷத்தைப் பார்வதி இந்திரனுக்கருளிச் செய்ததாக விருக்கின்றது. இப்பொருட்கு வியாசவசனத்தையுஞ் சுருதிவாக்கியங்களையும் மீறி யெவிந்து பொருள்கொண்டதன்றோ அவ்வுரை. இப்படிப்பொருள் கொள்வதாயின் பிரமமே புல்லாயிற்று அதனுள் பிரமமிருக்கிறதென்று புல்லுக்கும் பரத்துவத் தாபித்திடல் கூடுமே. இவ்விதம் அவர்செய்ததை பலவுள. இவருரையை இவர்போன்றாரன்றி மற்றெந்த

நியாயபண்டிதரொப்புவார்! இரைக பாஷியந் சிற்றறிவுகொண் டெழுதிய தென்றற்கு ஈ-வது அதிகாரத்திற் காட்டுற்ற காரணமேதானும், இவர் மதிருபண விஷயமாகத் திருநீற்றுச் சோழபூபதி யழைத்தமைத் தெரிந்த கல்லோடே கொரடு வெள்ளாடை யுடுத்தி மெறுட்டுவழி மறைந்து சென்றுங்கால் "சோழன் கிருமிகண்டுசெய் தசிக்கும்படியாக அபிசாரம் பண்ணி" என்று இளையாழ்வார் தேவப் பியம்புகின்றபடி அந்த மெய்பு அரசற்குக் குனியகுருமற்று மெய்ப்பது மன்றி அவ்வைணவர்களுமொரு வருகட்கட்டுப்பின் அவ்வரசன் மரணச்செய்தியைத் திருநாராயணபுரத்திற் கேள்விப்பட்டு மகிழ்ந் தவருமானனரர். இச்செய்கையன் பிசாசிரிமையும் ஸ்வாமிமாரு முமில்லாத் திருவருளைக் குரியவராயா? இவரை யதிராஜரென றழைப்பதற் தகுதித்தாமா? இந்நிலையே ௧௨௦௦௦-வைணவர்க்கு ஆதி நம் பஞ்சுமுகமண்டல் முடையராயிருந்து பிரதியுத்தரஞ் சொன் னுரென்று அவ்வைபவத்திற் புகழப்பட்டிருக்கிறார். அப்புகழ்மைக் கேவுரியவ ராவதெப்படியோ? உரியவராயின், அவர், அங்ஙனே அந்த இராஜசபைக்கு நமது அதிசேஷ மகிமையைக் காட்டுவது முக்கிய காரியமென்று அவ்வாறு செய்திருப்பாரன்றோ. செய்யின், அவர் பிர தமசிஷ்யர் கூரத்தாழ்வாரும் பெரியநம்பியுங் கண்கள் பறிகொடுத்துச் செல்லவுநேரிடாதே. அச்செய்தியையவர் திருநாராயணபுரத்திற் கேள்வியுற்று "ஐயோ! கண்ணபிரான்! அந்தப்பா" என்று அவ் வைபவம் கூறுகின்றபடி சொல்லி அதிதுக்கங்கூர்ந்து விடுமுன ராகாதே. ஆயினுமாயைகள், அவ்வாயிரம் பஞ்சுமுகமண்டலச் செய்தி யெவ்வாற்றானும் நம்பத்தகாததாம். மேலும் அவ்விராமாநுஜர், திருவ ரங்கத்திற் கூரத்தாழ்வார்க்குக் கண்ணொன்றாகவேண்டுமென்று கருடப் பெருமானைப் பிரார்த்திக்கும்படி யவ்வாழ்வார்க்குக் கட்டளை யிட்டவாறு அவருஞ்செய்து "சிட்டெழுந் தெமிகதான பாட்டெ முதப்புகுந்தான்" என்பதம் இனாகிக கையசத் தெரிந்ஙோ அவர் என க்கு வைகுந்தத் தெரிந்ததென்றாக கேட்டுத் திருப்பியல்லரோ

பிழுந்தசண்களை மீயும்படி செய்கவென்று அவரோடு போந்து வெ ங்காளிப் பெரிதும் பிரார்த்தித்த விடத்தும் அக்கண்களை வாங்கித் தரவியலாரல்லர். இதனற் சித்துரோக புத்தியுடைய வைணவர் வெல்லிகேள்வித் தெய்வமாயுள்ள ஸ்ரீமந்நாராயணர் அங்கீகரித் திருளில்லையென்றானுஞ் சித்தித்தது. இவ் விராமாநுஜரையும் அவர் சீஷரையும் ஈச்வரனை ஞானகர்ம்ம வியாசர் பிரமானந்த புரா ணத்திற் பிரகாசப்படுத்தியுளதென்று வைணவர் மொழிப. இச்செய்தி களின் சித்தியோர்த்துல புண்டரீகமை யந்தப்புராணத்துச் சில பிரதிகளில் நுழைத்தவர நுழைக்கப்பட்டதென்பதே நியாயம். இன் னொருதத்தினால் அவ்விராமாநுஜரைச் சேஷாவதாரமூர்த்தியென றுரைத்தற்சேஷனுக்கே யிழிவையுண்டென்னும். இப்படிப்பட்ட அவ்விராமாநுஜரைத் திருவிற்றுஞ் செய்து வைணவந் தாபித்தவ னென்று அவ்வைபவம் விளக்கியிடி ஓறுதியாமாறும் யாங்ஙனம்? அவர் மதத்திற்கு விரோதமாக முளைத்த இராமேசுரத்து இராமலிங் கமும், நால்களுமேற இன்றுமிருந்துகொண்டிருக்கின்றன. பிற வும் அன்ன. அக்குனியக்குமஞ் சோழபூபதிக்கு அக்குரான்றே பலித் ததெனுஞ் செய்தி காணப்படாமையால் பின்னாப் பகர்ந்ததென் றல் ஆகாததாமையாதல் வேண்டும்.

இனி, அக் காக்ககைவது தெய்வத்தைப் பிரமம் சிவமெனும் பெயர்களால் வேதம் விளக்கினமையின் அவ்விரண்டிலொன்றே பிரதான தெய்வப் பெயராகக் கொடல்வேண்டும். அங்ஙனமாயின், மதம்—பிரமமதம் சிவமதம், ஆலயம்—பிரமாலயம் சிவாலய மென்றுதல் கூடுமன்றி; விஷ்ணுமதம் விஷ்ணு ஆலயமென்றுதல் கூடாது. கூடுமாறு வைணவர் மதமுங் கோவிலுமாகிவிட்டால், அவர் சிவமதஸாதனஞ் செய்யவாவது சிவ சப்தஞ் செவியிலுழைய லாகாதென்னவாவது இடமில்லையே. இத்தச் சிவசப்தம்போலவே பேற்காட்டுற்ற அசர்வசிகாவசனத்தில் மூவர் மேலாக் தெய்வமெ

யர் சம்புசப்தத்தானுஞ் சர்வேசுர சப்தத்தாலும் விளங்குகின்றது. இச்சப்தங்கள் சிவபெருமானுக்கே யுரியநாமமென்று யாவர்க்கும் பொதுவான அமரகோசாதிகளுரைப்பும். இவையிற்றை விஷ்ணுமூர்த்திக்காக்கவோ அக்கோசாதிக ளிடங்கொடா. வலிந்தாக்கினும் அந்தச் சுருதிவாக்கியப்படி அந்தச் சிவசம்புமுதலிய நாமங்கள் சிரேஷ்டமாமேயன்றி விஷ்ணு நாராயணாதி நாமங்கள் சிரேஷ்டமாகா. அந்தச் சிரேஷ்ட நாமங்களை வைணவர் ஸ்வீகரியாமலும், தரியாமலுமிருத்தலால் அவை அவர்களாதரிப்பனவுமாகா. இப்படி யாதரியாதவற்றைப் பற்றுவ விஷயத்தின்மட்டில் கையாட்சிபண்ண முயல்வது நிதானமோ? அவையற்றை பெருஞானந்தக் கையாட்சி பண்ணல் சைவநூ தூறியவொன்றாமென்றற்குச் சிவனை வழிபடுவோர் சைவர், சம்புவை வழிபடுவோர் சாம்பவர், மகேசுரனை வழிபடுவோர் மகேசுரரெனக்காண்டலும், அவர் அப்பெயர்களைத் தரித்தலும், பிரமநூயத்தெனப் பெயர்கோடலுஞ் சான்றாகும். சிவசக்தி சிவை, சம்புசக்தி சாம்பவி, ஈசுரசக்தி ஈசுரி, பிரமசக்தி பிராமி யென்று உமையவளை யுணர்ந்துகொள்ள நூல்வழக்கும், விஷ்ணுகோவிலிருக்குமிடத்திற் சிவாலயமுமிருந்தால் அவ்வாலயத்தைமட்டும் ஈசுரன் கோவிலெனக்கொள்ள அதனை ஈசுரன் கோவிலென்று வைணவருங்கூறு முலகவழக்கும், அவ்விதமே "ஈசன் இசைந்துடம்பில் ஒரு கூறுதான் கொடுத்தான்" என்று திருமங்கையார்கூறிய செய்யுள் வழக்கும் அந்தச் சிவாதிநாமங்களைச் சைவபக்ஷமாகவே தாபிக்கும், "சம்பு ரீசः பசுபதிச் சிவः" என்று அமரகோசங் கூறுதல் காண்க. இதனானே ஈசாவாஸ்யோபநிஷத்தில் எங்கும் வியாபித்துள்ள பொருள் ஈசனென்பதற்கு அருத்தஞ் சிவபெருமானே யெனக, இத்திறனறியா வொருவைணவர் தன்னையன் ஈசனென்றுரைத்தவர் லச் சிவனை ஈசனென்பது மாமென்றதை ரெனத்றிகின்றோம். அவர் சரியோடினை ஈசுரசப்தம் விசேடமொழியென அறியாமையின் அவர்கூற்று வாய்மையின்றிப் போயினதாம். இங்கே வைணவரிலும்

ஈசுரநாமந்தரித்தவருண்டென்றற்கு ஆளவந்தார்பிதா ஈசுரமுனியெனவும், அவ்வீசுரமுனி பிதாவுக்குப்பிதா ஈசுரபட்டரெனவுமிருந்தனரே யென்னின், அவரெல்லாம் இராமாநுஜர்க்கு முற்பட்டவராய் ஆழ்வார் பாடலிலுள்ள ஈசுரமொழியுணர்ந்து சைவசம்பந்தமுமுடையரா யிருந்தாராகலின் அப்பெயர் கொண்டார். அது பெருவழக்காகாது.

உடம்பில் இருதயஸ்தானம் எப்படிப்பிரதானமோ அப்படியே அந்நான்கனுள் தெய்வப் பெயரிற் பெருவரவாக வுள்ள சிவசப்தமும் வேதஇருதயமாய்ப் பிரதானமாய் நிற்கின்றது. விவரம்.—அதர்வணத்தை யுட்கொண்ட இருக்காதிமூன்றுமே புராதனவேதமென்ற மநுவும்பிருஹஸ்பதியுங் கூறுமாறு அவற்றினிடையிலுள்ளது யஜுர்வேதம். அதன் ஏழுகாண்டங்களி னடுவிலுள்ளது ச-வது காண்டம். அதனடுவிலுள்ளது ரு-வது பிரச்நமாகிய ஸ்ரீருத்ரம், அதனடுவிலுள்ளது "நமஸ்ஸோமாய ச" எனும் அநுவாகம். அதனடுவிலுள்ளது "நமச்சிவாய ச" எனும் வாக்கியம். அதனடுவிற் பதம் "சிவ" என்பதாம். இத்திறத்தானே வேதமாகிய வுடம்பிற்கு உயிர் சிவ மென்பதல்லால் நாராயணாதி நாமங்களெனுவுமன்றென்பதுஞ் சித்திக்கது. இப்படி வேதவுயிராய் வேதாந்தக்கனியாயுள்ள சிவபெருமானைச் சிந்தித்துய்யும் பாக்கியமிழந்து "சிவனுக்கு வேதமே கிடையாது" எனச் சொல்லித் திரியும் வைணவரும் குருபரம்பரை கூறுமாறு "சிவபஞ்சாக்ஷரமுதலான க்ஷுத்ரமந்திரங்கள்" என்று சொன்னவருமென்னுணர்ந்தவராவர்? இதுநிற்க. அந்தச்சிவ சப்தஞ்சேர்ந்த ஐந்தெழுத்தல்லவோ வைதிகசைவர்க்கு மோக்ஷசாதநமந்திரமாயுள்ளன. அவற்றுளிரண்டெழுத்தையேனும், "நாயோட்டு மந்திர நாதாந்த ஜோதி" என்று திருமந்திரநூல் மதமத்துக் கூறுகின்ற மஹாமநுவெனும் ஓரெழுத்தையேனும் ஜபித்து மந்திர யோகின்வழி மூலலயங்கண்டு சிவசாக்ஷாத்கார

மடைவர் பெரியோர், நாராயணசப்த முள்ள அஷ்டாக்ஷரத்தில் இத் திறமறிந்த சாணுமாறன்றோ? காளிகருப்பன் முதலிய தேவமந்திரங்களில் ஓங்கார மயிர் சேர்க்கப்பட்ட தெப்படியோ அப்படியே அஷ்டாக்ஷர மென்பதிலும் அது சேர்க்கப்பட்டுள்ளது. அவ்வுயிரில்லையாயின் அக்காளியாதி மந்திரங்க ளியக்கமின்றிச் சடமாய்க் கிடக்குமாறு நாராயண மந்திரமும் எழுமுத்தாய்க்கிடக்கும். அவ்வாறு கிடவாமல் உயிராகவேயுளது ஐந்தெழுத்து மந்திரமெனக்கு அதனில் ஓங்கார மின்மையும், மேல் விளக்குமாறு இரண்டெழுத்தொழுக்கு அநுபவமும், ஐந்தெழுத்தில் "சிவ" என மாறியுச்சரிக்கப்படுமெழுத்துகளை ஓங்காரம் வேண்டாமலே வீடுதருமெனப் பிணிதீர்க்கின்ற அறப்புமுஞ் சான்றாகும். "அஞ்செழுத்து மெட்டெழுத்து மாறெழுத்து நாலெழுத்தும்" என்றருளிச் செய்தமையே அந்த ஐந்தெழுத்தாம் ஓங்காரஞ் சேர்தல் ஐந்தெழுத்தின் மெழுத்தாம். ஓம் ஆம் அவ்வும சேர்ந்தன்று ஓதழுத்தி லெட்டெழுத்தாம்; சிவாய [illegible] ஓம் சேர்தல் ஐந்தெழுத்தில் ஆறெழுத்தாம். இவை அவ்வவ்விரரிக [illegible] மேற்பட்ட பேதமாம். அந்த ஓங்காரமான தாரகமந்திரம் பரமசிவனுக்குச் சொந்தமெனவும், அதன் [illegible]டியான ஆம் உம் மம் என்பவை அவரால் பிரமவிஷ்ணு ருத்திரர்கட்கு அவர்காரியார்த்தமாக அளிக்கப்பட்டன வெனவும், அவ்வுயிராவர்களையும் பிரணவருபமென வேதம் விளம்புமெனவும் அறிய வேண்டும். இதற்குப்பிரமாணம் மாண்டூக்யோபநிஷத்தில் "ஓங்காரஸ்ய சிவஸ்யது" எனவும் "அகாரஸ்ய சிருஷ்டி [illegible] ப்ரஹ்மவாதிபி: ||" எனவும், "விஷ்ணுச்சயகாரஸ்தே [illegible] ஈர்திதஃ ||" எனவும், "மகாரவாச்யோ ருத்ரோ [illegible] ||" எனவும், வருவனகாண்க. "ஐந்தெழுத்தால்" என்று சாமவேதஞ் சாற்றுதலுமிம்முடிபென்கட்கு இசைவுநிறைத்தலாகும் [illegible] தெய்வம் ஓங்கார வாச்சியரான சிவபெருமானென்பதே சித்திக்கின்றது.

இத்தகைய சிவனுடைய, இராமதாபினி யுபநிஷத்திற் சொல்லப்பட்ட தசரதகுமாரரது நாமமாகிய 'ராம' தாரகத்தைக் காசியிலிறப்பவர்க்கு உபதேசிக்குங் குருவென இகழுஞ் சொற்களைக் கூறினைக்கேட்போர் பன்முறை நகையாரோ? ஐந்தெழுத்தில் சி - ஆகிய சிவனும் வ - ஆகிய சிவசக்தியும் சேர்ந்து 'சிவ' என நிற்றல்போல "ரா" எனுஞ் சிவநாமத்தின் ஈற்றெழுத்தும் முன்பு பிரணவங் கொண்ட "உமா" எனுஞ் சிவசக்தி நாமத்தின் ஈற்றெழுத்தும் சேர்ந்து "ராம" என நிற்கின்றன. இப்படிச் சிவ சிவசக்திகளாயுள்ள ராமதாரகமாவது மேல்விளக்கிய பிரணவமான ஓங்காரதாரகமாவது பஞ்சாக்ஷர தாரகமாவது அதனைப் பக்குவ ஆன்மாக்களுக்கு இசைய ஸ்ரீ ருத்திரபகவானால் உபதேசிக்கப்படுமென்பதே—மேற்படி யுபநிஷத்வாக்கியத்தாலும், "பிரம்மோத்திர காண்டத்திற் காசியில் சர்வ ஜன மாக்கட்கும் தாரகமெனும் பிரணவத்தை யுபதேசிக்கின்றான் எனுமருத்தத்தைத் தருவதாய் "அந்திம [illegible] தாரகப்ராணே வைத்தமம் [illegible]" என்றெழுவதாயுள்ள [illegible] வாக்கியத்தாலும், "காசியிற் பிராணோத்கிரமண காலத்தில் [illegible] பிரணவமென்னும் [illegible] தாரகமானதும் [illegible] சிவனே அருளிச்செய்வார்" என்னும் [illegible] "தன்னைவேத்தமமாகக் [illegible]" என்றெழுவதாயுள்ள பராசரபுராண வாக்கியத்தாலும் [illegible] முன்னே பாசுரம பெருவருண்டேஷம் பிரசங்கம் கேட்கப்படுதலால் ராமதாரகம் தசரதராமர்க்கே உரியதென்னவொண்ணாது. [illegible] உபநிஷத்திலுள்ள ராம சப்தத்திற்கு அக்ஷராக்ஷராமே பெயர் [illegible] எனாமையானும், தம் பிரமாணமாருக்கு [illegible] அறியாமல் தம்மில் இகலிச் சண்டையிட்டமையானும், இக்கிருஷ்ண மூலமூர்த்தியான விஷ்ணுவென்பவர், அந்தக்காசியின் தென்பக்கல் சிவனை யுபாசித்துக்கொண்டிரு

க்கிருசென்று பஸ்மஜாபாலோபநிஷத்துப் பகர்தலின் ஐந்தெழுத்திற்கும் அவரதுசராவே ஸிம்மாசனமா யிருக்கின்றமையாலும், பாரதம் சபாபர்வம் "தஸ்யாம்ராஜர்ஷய" என்றுமிடத்தில் "யமதர்மசபையில் யமதர்மராஜனை மாந்தாதா சோமகன் இராமன் இலக்ஷ்மணன் பிரதத்தன் முதலியோர் உபாஸித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்" எனுஞ்செய்தி பெறப்படுகின்றமையாலும், ஸ்ரீவைணவர் பாகவதப்படியேயும் "தசரதராமர்க்கு உக்ஷ-ம் பாட்டனான அரிச்சந்திரன்" அந்தக்காசியடைந்து விசுவநாதரைப் பூஜித்ததும் சைவபுராணசாரர்க்கு மாரசங்கிலக்ஷ கூறுமாறு தாசரதிக்கு முற்பட்ட திரேதயுகத்தில் பிரதாப மகுடனெனு மரசனும் அவன் மூத்தகுமாரனும் அத்தக்காசியில் ஓங்கார சிவனைப் பூஜித்து முத்தியடைந்ததபோல அனேகர் தாரகோபதேசகதி யடைந்ததும் பிரசரிதப் பிரசித்தமாயினமையாலும், அந்தத் தாரகத்தானுக்கு விஷ்ணுசாரூப்ய மல்லாத சிவசாரூப்யமென்றல் வெளி[illegible]மையாலும். அங்ஙனம் முன்னர்ச்சிவகதியுற்றப்பின்னர் விஷ்ணுகதியுற மென்றற்கும் பிரமாணமில்லாமையாலும், அவ்விராமதாபிநியும் மேற்றுலக்கியவாறு நான்காவது தெய்வத்தைச் சிவனைக்கொண்டு காட்டுகின்றமையாலும் மேற்போந்த ராமசப்தம யாம்விளக்கியபடி சிவனுடைய தென்பதுறுதிப்படும். அச் சப்தம் சிவசகஸ்திர நாமத்தினுமொன்று. அதனைச் சைவர் கையாட்சி செய்தலுதற்குச் சிவராமன், சைலதுங்கராமன்; அதிவீரராமன், இராமன் என அன்னோர்புத்திரர் பெயர்விளங்குதல் சான்றாகும். அவ்விதமே அப்பெயர் தசரத குமாரர்க்கும் ஜமதக்கினி குமாரர்க்கும் பெரியோராலிடப்பட்டதென்பதே யிவ்விடயத்திலமைவுடைத்து. முக்திகோபநிஷத்தில்வரும் ராமசப்தத்திற்கும் ஈண்டுரைத்ததே பொருளென்க. அவ்விராமதாபிநி சொல்கிறபடி இராமரை வணங்கினவர் பிசைவர்க்கத்திற் படிக்கப்பட்ட க்ஷேத்திரபரிபாலருத்திர ராவர். அவர் அத்தாபிநி யுணர்த்துஞ் சிவமாகிய ஸ்ரீகண்டபரமசிவனுக்கு அடியவரான அந்த இராமர்க்குச் செய்த

வணக்கம் ஏற்குரியதன்று எனக். வேறு கூறல் பொருந்தாது. என்னை? லாவருத்திர ருவரெனும் விவரம் எமது அப்பிரமசூய வியாசத்திலறிக. இதுநிற்க.

மேலே காட்டப்பட்ட சதுர்த்த வாக்கியங்களினுள்ள 'சிவம்' என்பது நபுஞ்சகமாக விருத்தலின், அது சிவனென்று பொருள்தராதெனின்னெனின்; அந்தச்சதுர்த்தசப்தத்தை ரூபநிஷத்துக்களுள்ளொன்றான பஸ்மஜாபாலமே "கைலாஸ ஸிகராவாஸ யோகீஸ்வரசிவரூபிணம் மனஸா த்யாமி நாத்ருதம் சேசாமி" எனக்கூறிக்கொண்டு அந்தச்சிவமென்பதை வெளியிட்டால் அதனைமறுக்கவொண்ணா. இதனை "அசிந்த்யமவ்யக்தமநந்தரூபம் சிவம் * * * யுமாஸஹாயம்பரமேச வரம் ப்ரபும் த்ரிலோசனம் நீலகண்டம் ப்ரசாந்தம் || த்யாத்வாமுனிர் கச்சதிபூதயோநிம் ஸமஸ்தஸாக்ஷிம் தமஸ: பரஸ்தாத் ||" எனுங் கைவல்யோபநிஷத்து மந்திரத்தின் [illegible] என்பது உமாஸஹாயத்வாதி அடையாளங்களோடு விளக்குதலு முறைப்படுத்தும். தைத்திரீயோபநிஷத்து "ஆகாசஸரீரம் ப்ரஹ்ம" [illegible] என்றலைத்தலின் 'ஸத்யம்' என்பதுபோல், அசிவ நிலையின் திரிமூர்த்திகளோடு பட்டாங்குச் செய்யப்படுமெனப் பெருந்தகைப் பத்தியே புரிந்தப்படுத்தும். இங்ஙனமாக பலவுள. இவற்றால் 'சிவம்' 'சிவன்' எனுமிரண்டிற்கும் பொருளொன்றே. அஃதமூர்த்தமாகவும் மூர்த்தமாகவுமுள்ளதென்பதே. மேற்படுகின்றது அதனுள் மும்மூர்த்திகளையுங் கடந்து செய்தொழிற்குரிய ஸ்ரீகண்டபரமசிவனும் மும்மூர்த்தியும், மூர்த்தாமூர்த்த சிவலிங்க சதாசிவனும் அக்கான்காவது துரியவஸ்துவேயாவர். இவ்வாறும் ஐந்துமூர்த்திகளும் ஒருவரேயொருவர் உயர்வுடையரென்றற்குப் பிரமாணம் — யஜுர்வேத மோக்ஷதர்மோபநிஷத்தில் "த்யாயந்த்ரசதுர்முகாகாரம் சதுர்வக்த்ரம்" பஞ்சவீஜயமாப்யாத்" எனவருதலிற் பிரமனை விடாவிக்துப் பிறிதில்லை; ஐயி

த்தலும், "ஸமஸ்தகாரணம் தேவம்" "ததோ ஜலார்ப்பயம்காஸ்தி" என்பவற்றின் நாராயணனை யுபாஸித்து அப்புவை ஜயித்தலும், "த்ர்யக்ஷம் வரதம் ருத்ரம்" "ததோ வைச்வாநரஜயீ தே" என்பவற்றின் உருத்திரனை யுபாஸித்து அக்கினியை ஜயித்தலும், "தாதயேத்தத்ர ஸர்வஜ்ஞம் ஈச்வரம்" "வாயுவத் வ்யோமகோபவேத், மாணும் நைவ யோஸ்து" என்பவற்றின், மஹேசுவரனை யுபாஸித்து வாயுவை ஜயித்தலும், "ஆகாசே வாயுமாரோப்ய ஓங்காரோபரிசங்கரம் | பிந்த்வாக்யம் மஹாதேவம் வ்யோமாகாரம் ஸதாசிவம் |" "ஸர்வகாரணகாரணம்" "யத்ர ருத்ரஸ்திதோ நாபி[illegible] கமத்யக்ஷமக்ஷரே |" என்பவற்றிற் சதாசிவமூர்த்தியை யுபாஸித்து ஆகாயத்தில் ஒரு கேடின்றியிருத்தலும் கேட்கப்படுதல்காண்க. இக்கிரமத்தையே, அந்த யஜுர்வேத யோகசிகோபநிஷத்து முதலத்தியாயத்தில் "அர்த்தசந்த்ராக்ருதி ஜலம் விஷ்ணுஸ் தஸ்யாதிதேவதா | த்ரிகோணமண்டலம் வஹ்நீ ருத்ரஸ் தஸ்யாதிதேவதா | வாயோர்பிம்பந்து ஷட்கோணம் ஈச்வரோஸ்யாதிதேவதா | ஆகாசமண்டலம் வ்ருத்தம் தேவதாஸ்ய ஸதாசிவ: |" என்பதனாற் காட்டும். இவ்விவரம் தசகோபநிஷத்து அ-வது கண்டத்திலுமுண்டு. பிருதிவியாதி ஐம்பூதத்திற்குமுரிய ஐந்துமூர்த்திகளுக்கும் சிருஷ்டி திதி ஸம்ஹார திரோபவாநுக்கிரகமெனும் ஐந்தொழிலாற்றல் ரென்பதை மேற்படி வேதத்துப் பஞ்சப்பிரமோபநிஷத்து "பஞ்சக்ருத்யமியந்தாரம்" என்று பிரஸ்தாபித்து நன்கு விளக்கும். இவ்வைந்து தொழிலும் பரமசிவத்திற்கே யுரியனவென்பதைச் சாமவேத ஜாபாலயுபநிஷத்து "ஸர்வஜ்ஞ: பஞ்சக்ருத்யஸம்பந்ந: ஸர்வேச்வர ஈச: பசுபதி: |" எனும் வாக்கியங்களா லுணர்த்தும். இவை, பஞ்சமூர்த்தியென்பதும் பஞ்சப்பிரமமென்பதும் ஆதமபரியாயத் மொழியும், வேதத்தில் மும்மூர்த்தியும் மூன்றுவிதமாயும் சொல்லப்பட்டனவென்றும் புலப்பட அத்திசையிதவேதமுனாலிருவரே யெடுப்பதற்கு, காட்டிய பிரமாணங்களாற் சிவமும் வேதமயமே

ன்றும். தேகாதாரங்களிற் குய்யத்திற் பிரமனும், நாபியில் விஷ்ணுவும், இதயத்தில் உருத்திரனும், கண்டத்தில் மகேசுவரனும், நெற்றியிற் சதாசிவனுமென்று சிவயோக சித்தாந்தங்களும் கூறுதலின் அவர்களைக்கூம் வேதமயமாம். இவ்வி[illegible] ஆஞ்ஞாசக்கிரங்களும் தாழ்ந்தலாயிருக்கின்ற[illegible] மகாபிமானத்தா லேற்றமுடியுமாத[illegible] பரம்பதமென்பதனையும் [illegible] இசைக்கையாம்.

[illegible]மன்றி, திருமூலத்தானமாகி [illegible] சித்திரத்தில் "யாவுரு புண்டரீகம் [illegible] யுமே யுறைசெய்ச வேண்டும் [illegible] றுகொண்ட புருஷசூக்தத்தை நாராயணனுக்கு [illegible] னரே அதனைந்து நாராயணப்ர[illegible] கா[illegible] விளக்கும். அந்தச்சூக்தத்தில் "[illegible] |" என்ற திருமால் [illegible] என்பது பஞ்சருத்ரோபநிஷத்துக்களி லென்றனை: அதர்வசிரஸில் "ஸஹஸ்ரசீர்ஷம் புருஷம்" எனும் ருக்கைச் சுட்டிச் சொன்ன வருதலானும், [illegible] நாராயணரிந்நவை [illegible] புருஷசூக்தம் "ஸ்ரீபுருஷாய" என்றெழுந்த [illegible] விருத்தல்போல விஷ்ணுகாயத்திரியி லில்லையாதலும், அந்தச் சூக்தத்தில் "ஸஹஸ்ரசீர்ஷா புருஷ: | ஸஹஸ்ராக்ஷ: ஸஹஸ்ரபாத்" என்றவை பதங்களின் மேலைப் பஞ்சருத்ர[illegible] தாசுவதார்த்தில் [illegible] அந்நியமாதத்தில் சிவபரமாக வருதலானும், அது "ஆதர்ப்பரும் சிவம்" என்றும் மேலையுபநிஷத்துக்களி லென்றனை கைவல்யோபநிஷத் வாக்கியார்த்தத்தி லடங்குகின்றமையா

* ஆயிரஞ்சிரசன், ஆயிரக்கண்ணன், ஆயிரம்பாதன். விரபத்திரர்முதலிய சிவமூர்த்திகளைத்தரு பரமனென்லாம்,

ளும், "ஸஹஸ்ராக்ஷ:" என்பது சிவகாயத்திரி வாக்கியங்களோடு சேர்ந்து வருதலும் "புருஷஸ்யவித்ம ஸஹஸ்ராக்ஷஸ்ய மஹாதேவஸ்ய தீமஹி | தந்நோ ருத்ர: ப்ரசோதயாத் |" என்று தைத்திரியாருணசாகை நாராயணம் காட்டுகின்றமையாலும், அந்தச் சூக்தத்தில் "ஆதித்யவர்ணம்" என்றது சிவமேனிக்கன்றி நாராயணமேனிக்கமையாமையாலும், அந்தச் சூக்தத்தில் "நாந்ய: பந்தா அயநாயவித்யதே |" என்றபடி மேலை ஸ்வேதாஸ்வதரோபநிஷத்திலும் "நாந்ய: பந்தா விமுக்தயே" எனவெழுந்து (சிவஞானமன்றி) மோக்ஷமெய்தவழி வேறில்லையெனும்பொருளை விளக்குகின்றமையாலும், அந்தச் சூக்தத்தில் நாராயண நாமமேனும் படிக்கப் படாமையாலும், புருஷோத்தமனெனும் நாராயணநாமம் புருஷனென்பதற்கு வேறாதலாலும், அந்தச் சூக்தத்தில் "ஹ்ரீ" என்பது ஹ்ரீயெனும் மந்திர மூலப்பொருளான இலச்சையென்றும் "லக்ஷ்மீ" என்பது மஹாலக்ஷ்மியென்றும் பொருளாதலாலும், இப்பொருள் — பிரமவிஷ்ணுக்கள் செய்த சிவஸ்தோத்திரத்தில் "இலஜ்ஜாபதி நின்னை வணங்குவோம் ஸ்ரீபதி நின்னை வணங்குவோம்" என்று வழுத்தினமை கூறும் வாமனபுராணவசனங்களால் அறியப்படுதலாலும், சுருதியாதி பிரமாணங்கள் நாராயணரைப் பசுவெனத் தீர்மானிக்கின்றமையாலும் முதனூல்மொழியும் அந்தப் புருஷசூக்தம் சிவபரமாமேயல்லால் நாராயணபரமாகாதென்பது தேற்றம். இச்சூக்தப்பொருள் பிரமவிஷ்ணு ருத்திரரெனும் மூவருமன்றி: நான்காவது தெய்வமான சிவனொருவனேயாவன்: புருஷனென்பது பூரணனெனும் பொருளைத் தருமென்று ஸ்ரீ அப்பையதீக்ஷிதரும் சிவதத்வவிவேகத்திற் கூறியுள்ளார். ஸ்ரீநிவாசதீக்ஷிதீயமெனும் புருடசூக்த பாஷ்யத்தில் அந்தச் சூக்தமந்திரமனைத்தும் சிவபரமாகவே யர்த்தஞ் செய்யப்பட்டன. அதனினும் வேங்கடநாதருரையும் மறுக்கப்பட்டது. அந்தச்சூக்தத்திற்கு இருடி நாராயணரும், தேவதை புருடனாகிய சிவனுமென்பது மூதறிஞர் தீர்வை.

அந்தச்சிவபெருமானார் தமது இடப்பாகத்தினின்றும் இரக்ஷணத்தின்பொருட்டு இந்த விஷ்ணுமூர்த்தியையும், வலப்பாகத்தினின்றும் சிருஷ்டியின் பொருட்டுப் பிரமதேவனையும், சங்காரத்தின் பொருட்டு உருத்திரமூர்த்தியையு முண்டாக்கினாரென்று பாரதம் அநுசாஸநிகத்தில் "ஸோஸ்ருஜத்தக்ஷிணாதங்காத் - ப்ரம்ஹாணம் லோகஸம்பவம், வாமபார்ச்வாத்ததா விஷ்ணும் - லோகரக்ஷார்த்தமீச்வர:, யுகாந்தே சைவஸம்ப்ராப்தே - ருத்ரம்ப்ரபுரதாஸ்ருஜத்" எனவருதலும், சைவபுராணம் வாயுசங்கிதை உ௰ - வது அத்தியாயத்தில் (பிரமவிஷ்ணு ருத்திரரெனும்) "இம்மூவரும் முறையே சிவபெருமானது வலம் இடம் இதயமென்னுமிடங்களி லுதித்தனர் என வருதலும், இலிங்கபுராணம் பூர்வகாண்டம் ௯ - ம் அத்தியாயத்தில் "வில்லாகி யெங்கும் விளங்கிய லிங்கந் தன்னின் — மூவரிந்து திப்பர் மற்ற மூவரிலொருவன் றனை — காவின்றுலகமெல்லாந் தந்திடுமொருவன்காக்கு — மோவறவனைத்தை யெல்லா மொருவனின்றழிக்குமன்றே." எனவருதலும் வேதசம்மதமாகிறவாறு தெய்வம் சிவபெருமானெனத் தாபிக்கின்றன. ஸ்காந்தம் உபதேசகாண்டம் ௪௬ - ம் அத்தியாயம் ௯௭ - ௯௮ - ம் ஸ்லோகங்களில் "சத்தி! உன்றம்படைக்கப்பட்ட மூவரிலும் பிரமவிஷ்ணு ருத்திரர்களையும் சர்வஜ்ஞ இலக்குமி அம்பிகை யென்பார்களோடு முண்டாக்குபு முறைப்படி தலைவன் தலைவியாகச் சேர்த்துச் சிருஷ்டியாதி முத்தொழிலுஞ் செய்வாராக." என்று பரமசிவன் திரிபுரைக்குக் கட்டளை யிட்டதாக வருதலும், சிவரகசியம் ௬ - ம் அம்சம் உருத்திராத்தியாயவியாக்கியானச் சுருக்கம் உ௰ - ௨௩ - ம் கவிகளில் "இயல்சேரிறைவனுடனுமையாள் * * * நாரியொடு நாராயணனே நாவின்மகளோடயனிந்தன் - பாரியாளுஞ் சதியோடுஞ் சுவாமியுடனே படர்சடையோன்" என்றெழுமொழிகளில் நாராயணர் பிரமர் இந்திரர் சடையோனெனு முருத்திரரென்பார்க்கு வேறாக உமைநாதனிறைவனென வருதலும் அவ்வாறே தாபிக்கின்றன. இப்படியே

சிவபுராணமெல்லாம் பிரமவிஷ்ணு ருத்திரரென்னும் மூவரையும் விளக்கி யவரைத் தமதாணைவழி நடாத்தும் பரமசிவனையும் விளக்குதலின் அந்தப்புராணசரிதைகட்குரிய மூர்த்தி நால்வரென்பது வெளிப்படை. இம்முடிபுக்கே "ஒருவனாயுலகேத்த * * * படைத்தளித் தழிப்பதும் மூர்த்திகளாயினை" எனவரு ஸ்ரீ ஞானசம்பந்த சுவாமிகள் தேவாரமும், "தேவர்கோவறியாத தேவதேவன் செழும்பொழில்கள் பயந்துகாத் தழிக்கு மற்றை மூவர்கோனாய்நின்ற முதல்வன் மூர்த்தி" எனவும், "மூவரு முப்பத்து மூவரு மற்றொழிந்த தேவருங் காணாச் சிவபெருமான்" எனவும் வரு திருவாசகமுஞ் சம்மதிக்கின்றன. இதனால் தேவார திருவாசகங்கள் [illegible] தமாம். மேலைய தேவாரத் திருவொற்றியூர்த் திருப்பதிகத்தில் "ஆகமச் செல்வனாரை யலர் தூற்றுதல்" எனவும், திருவாசகத்தில் "ஆகம மாகிநின் றண்ணிப்பான் றாள்வாழ்க" எனவும் ஆகமம் விதந்து கூறப்படுதலின் அவ்வாகமத்தில் வேதமொழிகளான் விளக்கப்பட்ட பிரமாதிபஞ்சகர்த்தாக்களையும் அந்தத் தேவார திருவாசகங்கள் [illegible] யுள்ளனவெனற்கு ஐயமில்லை. மூவருக்குஞ் சிவபெருமானே தமது திருவடிகாரியத்திற் சத்தியைப் பதியவைத்து அதிகாரியாயினர் இருத்தல்பற்றி அவரை "மூமூர்த்திகளாயினை" என்று விதந்தெடுத்து அவர் மூவருக்குந் [illegible] யடையார் [illegible] டுப்பிலரா யின்போலிருப்பரெனக. இதனையும் விஷ்ணுபுராணங்களுட் சில பிரமருத்திரர்களை விளக்கி விஷ்ணு மூர்த்தியையும் விளக்குதலின் அந்தப்புராணசரிதைகட்குரிய மூர்த்தி மூவரென்பதும் வெளிப்படை. இம்முடிபுக்கே ஆழ்வாருஞ் சம்மதித்துள்ளார். இதனால் ஆழ்வார் பாடல் விஷ்ணுபுராண வெளிப்படை முடிபென்னும், சதுர்த்தமூர்த்தியாகிய அவ்விஷ்ணுபுராணங்களின் வெளிப்படையாகிய முடிபென்னும், விஷ்ணுமூர்த்தி அந்தமூர்த்தமுடையாரல்லரெனலும் அமைவுடைமையாம். மேலே காட்டப்பட்ட பாதம தாண்டமூர்த்திகளையும் விளக்கிச் சிவபரத்துவங் கூறுதலின் அதுவுஞ் சிவபுராணம்.

இதிகாசம். இதிற்றானே ஸ்ரீகண்ணன் சரிதையும் பகவற்கீதையு மிருத்தலால் இதனைச் சிலர், சைவர் வைணவ ரிருவருக்கும் பொதுவென நினைப்பது பொருந்தாது. அக்கண்ணன் [illegible] சிவதீக்ஷைபெற்றுச் சிவோபாசனை செய்ததை அப்பாரதமே கூறுமென்பது மேல் அதிகாரத்தில் விளக்கினேம். இப்படிப் புராணேதிகாசங்களின் உண்மையுணராதார் சிவபுராணத்திற் சிவனுக்கும் விஷ்ணு புராணத்தில் விஷ்ணுவுக்கும் வியாசர் பரத்துவங் கூறினர் ஆதலின் [illegible] என்று கூறுப. அச்சவியாசபகவான் அந்தந்த மூர்த்திகளையுபாசித்தோர் திருப்திகாரணமாக வேதமெய்ப்படிக் கூறுமோ அப்படியே. ஏழுவர்க்குக் கீழ்ப்பட்டாரை நோக்கி மேற்பட்டார்க்கும் பரத்துவங் கூறுதலாமென்பது பின்வரு நியாயங்களாலுமினிது விளங்கும். அதனால் வியாசமுனிவர்பாற் குற்றங்கூறுதல் விசாரமின்மையினாலேயாம். திருவருள்பெற்றபின்பு அம்முனிவர், "சர்வஸ்மாத் புராணேஷு – பாரதாதிஷு – சிவமேவ சாம்யம் – [illegible]" என்று ருத்திரஸம்ஹிதையில் "வேதம் புராணம் பாரதம் இதிகாசமெல்லாஞ் சிவபரத்துவ போதகமே செய்கின்றன" எனும்பொருள் பெறப்படுமாறு கூறு – புராணங்களிலும் இதிகாசங்களிலும் முடிவானது சிவபரத்துவமே விளக்கித்தரும் என்றும் மேற்கோட்டியவாறு சிவபுராணங்களும் பாரதாதி இதிகாசங்களுஞ் சிவபரமெய்ப்பொருளின் பெருமையை நன்குணர் பாகவதமெனுஞ் சேவிபாகவதம் நாராயணீபரமாய்ச் சிவபரத்துவங்காட்டுங் காரணியத்தில் சிவபரத்துவபோதகமுண்டு. மற்றைக்காருடமென்னை மெனும் [illegible] மும்மூர்த்தி பிரஸ்தாபமே கூறுவதே வேதமுடிவினதாம். – எது மூர்த்தியான பரமசிவனை யுள்ளடக்கிக்கிடப்பனவாயினும் பிறவும். அன்ன வைணவர் அந்தாண்டோடு பாதம வாகமென்னு மிரண்டையுங் கூட்டிய விஷ்ணுபுராணம் ஆறென்பர். பாதம் சிவபரத்துவம் புகறலானும், வாமனம் சிவபுராணம் பத்தினொன்றாதலானும் அவ்வாறு கூறல் பொருந்தாது. அவற்றினுத்தர

பாகம் பொருந்து மெனின் மாறுகோளாகு மென்று ௬-வது அதி காரத்திலேயே விளக்கினேம். பிரமபுராணம், அக்கினிபுராணம், சூரியபுராணம் என்பவற்றுக்கு விஷ்ணுபுராணமும் எதுப்பட்டது. அத் தப்புராணப் பெயர்கொண்டே விஷ்ணுமூர்த்திக்கு முடிவாது பரத் துவம் முதல கூறப்பெற்றுக்கொண்டாக. இத்திறமியாவற்றையுமா பண் டைக்கதிக தமெந்தவுள்விஷ்ணுபரத்துவத்தில் இல்லையென்பதே வேறுபயின்றது பரிஞுராகிய தந்திரமேயெனின், அது தேறத் திடம்பாடல்லாதது இச்செய்தி மேலே பல்லிடத்தும் பகர்ந்தாம்.

இனி, இய வியாசப்போர்த்தகங்களிற் சிவபுராணங்களை வியாச முனிவர் தாமதகுணத்தோடிருந்து சொற்ற தாமதங்களென்றும், சத்துவாத்துவிகமான விஷ்ணுபுராணங்களைப்போல் மெய்சொல்லுர் டிற் பொய்சொல்லுமென்றும் இவைகலனைச் சொல்லித் திரிவதற் கேற்பக் கூசேவிறுப்பதற்கு தங்கள்வெளிவிழித்த, சுகிறும் "சேயுமெய்மெதுமோ குணத்திற் புகல்காத்தது" என்வும், "தமோ கேஷியிற் சொல்லின்ற மத்தபுராணங்கள்" எனவும் ஏதேதப்பட் டுள்ளன. இச்சுசூப்பைகயாஸ்தா—அவர்களாற் சிவபுராணமென்றெ ப்புக்கொள்ளப்படுகிற ஸ்காந்தம், ஆக்கினேயம், சைவம், கூர்மம், மச்சம், இலிங்கமென்னும் புராணங்களிலே விஷ்ணுமூர்த்திக்குப் பரத் துவ பரியவைாவாதத்தும் சிவபரத்துவமும் சித்திக்கின்றன. வெளிப் படை மறுக்குமவழி காணமையாலேயே இப்படிச் சொல்லித்தொலை த்தாரெனப்படுதலே தேவேயுறக்கடவ. இதுவேயுமன்றி, "மூக்குண வயத்தான் முறையிற் சுக்குவ சோ" எனும், விரிப்படி அம்முனி வரை அவிவேகியாக்கி அவர் வசனங்களை தந்துயர் செய்யப்படுகிறதி அவர் மூலமூர்த்தியாய் நாராயணர்க்கும் அருளுறுபடைகளுண்டே னத் தாபிப்பதுமாயிற்று. சொற்றவாறு அம்முனிவருறுபக்தி, மேற் படிக்கலி ௯-ம் கவியில் "மாயவன் தாகிலெனும் வியாதன்" என ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டது மாயிற்று. அக்கலி ௫-ம் கவியில், "அவன்

கிலையெனவே சொல்லும் வியாதன்" என்றதற்கு "அந்தச்சிவ னது அமிசமென்றே சொல்லப்படுகிற வேதவ்யாஸபகவான்" என வுரைபண்ணப்பட்டது மேற்காட்டியதற்கு மாறுகொனாம். இதற் குப் பிரமாணங்கண்டதில்லை. இப்படியுரைக்கிறவோர் சிவபரத்துவத்தை செப்பும் பாரதத்திற் கென்சொல்வாரோ? சுருதிக்குக் கென்சொல் வாரோ? சாந்தோக்கியச் சுருதியிற் புராணமும் இதிகாசமும் ஐந் தாம் வேதமெனும்படி (இதிஹாஸ புராணம் பஞ்சமம்) "இதி ஹாஸபுராணம் ... ஞ்சமம்" என்பதற்குக் கென்சொல்வாரோ? மஹோபநிஷதமாகிய சிரோபாகத்திற் கென்சொல்வாரோ? சிவபுரா ணம் பக்திமென்றோன அல்லது அவனவர் சம்மதப்படி இராஜசபு ராணம் ஆகிவென்றுள பிரமாண்ட புராணத்தில் "அத்திரகூட மான்மியம்" சொல்லப்பட்டதாகவும், அதுதாத்தவுக்காக்க இன் னதாகவு முரைத்து அதுவன்றென்று அத்தலபுராணமேற்படுத்தி அதைஅவ்வனவர் படித்துவருவதற் கென்சொல்வாரோ? சுருதிக் கூறும் வழியேகூறும் உபப்பிரம்மணம் புராணங்கள் பொய்யாதல் யாங்ஙனம்? என்பனவும் மதியஸ்தரான விவேகிகளே ஆலிக்கவு ன்னன. இன்னும் அவ்வனவர், கரணைக்கண்டால் காலைத்திறக் கவுங் கடிவாளங் கண்டால் வாயைத்திறக்கவுமான குதிரையை யொப் பார்போலும். ஐயோ பேதைமையே! "செய்வனதிருந்தச் செய்" என்றபடி அச்சித்திரகூடமான்மியத்தை விஷ்ணு புராணங்களி லொன்றினதென்று ஏற்படுத்திவிட்டலாகாதா? அந்த இராஜசமூ விழிவடைத் தெய்வதை "விலகாவிராஜசத்தான் மிகுகாமமொடு ஆக்கம்" என்று குதசங்கிதை வேதார்த்தஅத்தியாயங் கூற்றறிய மறியலாமே.

இனி, அந்த விஷ்ணுபுராணங்களில் நாராயணபரத்துவமில்லை யாயினும் மஹோபநிஷதத்தில் "ஏகோஹவை நாராயண ஆஸீத் நப்ரஹ்மாநேசாந:" என்றவசனம் அந்தப்பரத்துவத்தை விளக்கா

தேர்வெனின், விளக்காது. என்னை? பிரமதேவர் (குணருத்திரா இய) ஈசானரெனு மிருவர்க்கும் விஷ்ணு மேலானவராகக் கூறிக்கப்பட்டிருத்தலையே அவ்வசனம் விளக்குதலும், அவர் அவர்க்குமேலானவரென்பதற்கு "நவிஷ்ணு" என்பது அறிவிலரா தொழிதலுங் காண்டலின். அன்றியும், அவ்வுபநிஷத்திற்றானே மூவருந் தீர்ப்பிலனாலுண்டாக்கப்பட்டுள்ளனரெனபது "ப்ரஹ்மா விஷ்ணுச்ச ருத்ரச்ச" என்றெழுவசனத்தா லறியப்படுதல் மேலே விளக்கினோம். மூவருஞ் சிவவிபூதிகளேயென்பதை [illegible] ர்வீதி:" எனும் அவ்வுபநிஷத்து வசனமும் அதனை விளக்குகிறது. தசோபநிஷத்திற்கேனை இம்மஹோபநிஷத்து முதலிய சிவவுபநிஷத்துக்கள் வைஷ்ணவத்திற் சாறுகூடவென்னக் கூடாரசவிஜயத்திலு முதகரிக்கப்பட்டன. ஆதலால், தசோபநிஷத்துக்களையே விரும்புகின்ற வைணவர் அவ்விஜய விரோதிகளாவதுமன்றி [illegible] தபநோபநிடதப்பலைகளும் வேதத்தைப்பழுது கூறுபாவிகளுமாவர். வடகோழி வல்லுநராய் வித்யாரண்யமாதி பாஷியஞ் செய்யப்பட்டுள்ள ௧௦அ-உபநிஷத்தும் பிரமாணமாகு விசேஷ மெழுது வேதவியாசத்தினறிக. பெரும்பிரளயகாலத்தில் ஈ-வது மூர்த்தியிலிருந்து அடங்கியிருந்த மூவரும் மேலேவிளக்கியவாறு தோன்றியபின்பு, உருத்திரமூர்த்தி இருவரையும், பிரமதேவர் மற்றிருவரையும் அந்தரங்கமாக மூர்த்தியிருவரைப் படைத்தபடியே, விஷ்ணுமூர்த்தியும் மற்றிருவரையும் படைத்திட்டவாற்றை அம்மஹோபநிஷத்து விளக்கிற்று. இவ்விஷயத்தைத் திருமழிசையில்லரு சைவபுராணத்துவாயுசங்கிதைச் செய்யுள்கள் விளக்குவனவாயின.

" மறைநான்முகத்தோனெனுமயாமுன்கேட்டேக் கேட்கவகுத்தபடி
யறைவாமழியாமகேச்சுரன் றனிடத்திலமருமூவர்களு
முறையராயுதித்தாராங்கவர்தனுள் ளொருவர் தம்மையொருவர்
ஒரியாற்படைக்கவேண்டுமென்றேகழ்த்தற்கரிதவம்புரிந்தார்.

55

புரியாவந் தமகேச்சுரன் றன்னருளாக்கடைந்து புகன்றவரு
ளாளிசேர்மேனியுருத்திரனைக்கிருவர்தமையும்படைத்தனனன்
மருவார்மலரோனிருவரையும்படைத்தானொருகான்மாயவனும்
பரிவாலனைநான்முகத்தோன்றன்னோடொருகாற்படைத்தனனால்."

இப்படியொருகாலத்தில் விஷ்ணு செய்த தவத்தைப் பூர்த்தி செய்வான் பரமேசுர ஆணைகைப்பற்றித்து அவருடைய சிருஷ்டியில் வெளிப்பட்ட குணருத்திரரும் பிரமதேவரும் அவ்விஷ்ணுவை அக்காலம் மெச்சல்கூடுமன்றோ. அம்மெச்சலும் விஷ்ணுமூர்த்தியினுயர்வு மெக்காலுமுண்டெனல் கூடாது. இத்திரணையைப் "பரத்துக்குப் பரமாவார்பிரமா, அவருக்கு மேலாவார் ஹரி, அவருக்கு மேலாவார் ஈசனெனுமுருத்திரர்" என்று பொருள்படு ([illegible]) "பராத்பரதரம்ப்ரஹ்ம தத்பராத்பரதோஹரி: | தத்பராத்பரதோஹீச:" எனுஞ் சரபோபநிஷத் வசனமும், மேலைய யோகதத்துவ யோகசிகைமுதலிய வுபநிஷத் வசனங்களு முறுதிப்படுத்தும். இந்த உருத்திரமூர்த்தியையே காலருத்திரர், பிரளயகாலாக்கினி ருத்திரர், ஸ்ரீகண்ட ருத்திரரென்று நால்கருவலும். இவருடைய தேவியார், உருத்திரி, உருத்திராணி சுவாகை முதலியபெயர்கள் பெற்றனார். இவிருக்கை சப்தபாதாளமுங்கடந்த அண்டகடாக வெளியிலுள்ள காலாக்கினி ருத்திரபுவனமாம். இவ்வுண்மையையும், திருவருணைக் கலம்பகத்திக், "ஒருருவைவித்தகரை மூவரிலொருத்தரென வோதியிடமற்பவர்" என்மறையு முணராமாட்டாதார் இவைசம்பந்தமாய் வருசெய்திகளைத் துரீயமூர்த்தியான சிவனுடையவாக வெண்ணி இடர்ப்படாது மயங்குப. அங்ஙனம் திக்குப்பாலகரிலொருவரான ஈசானமூர்த்திவிஷயத்தும் ஏகாதசருத்திரர் விஷயத்தும் அவ்வாறெண்ணி மயங்குப. அம்மயக்கங்களை ஸ்ரீசுப்பிரமணிய வியா

சத்தி லொழிந்தோம். ஈண்டுக்குயிற்றினுல், "பிட்டபேட ஸாயொயம்" ஆகுமன்றே.

இங்ஙனம், பரமசிவனைப் பிரமனுடைய புத்திரனென்றற்கு விஷ்ணுபுராணம் முதலம்சத்து அ, ௮-ஆ அத்தியாயம் ஆதாரமெனின், உரைப்பம்: அதனில், பிரமதேவன் நீலலோகிதனை உருத்திரனைப்பெற்று அவனுக்கு ருத்திரனெனும் பெயரிட்டபின்பு பவன், சர்வன், ஈசானன், பசுபதி, பீமன், உக்கிரன், மகாதேவனெனும்பெயர்களைக் கொடுத்தானென்று வருதலையும் தியோடு "இத்தாமங்களையுடைய அந்த ருத்திரமூர்த்திகளுக்கு வேறுவேறு ஸ்தானங்களையும் பத்தினிகளையும் புத்திரர்களையுங் கொடுத்தான்" என்பதும், வருதலால், அந்தவெட்டு நாமங்களையும்பெற்ற நீலலோகிதனொருவனேனென்பதும், அவனுக்குரிய அப்பெயர்கட்குரிய வடிவு உருத்திரருளரென்பதும் ஏற்படுகின்றன. பெயர்த்தும் அதனில், "இந்தப்படி அஷ்டமூர்த்தியாகிய ருத்திரன் தக்ஷப்பிரஜாபதியின் புத்திரியான சதிதேவியைப் பாணிக்கிரகணம் பண்ணினுன்" எனவருதல் அந்த எண்மர்க்கும் காரணனும் பிரமனுருவிற் றோன்றிய ஒருவனுளன் அவன் பரமருத்திரனென்று "ஸ்தூலாருந்ததிந்யாய"மாகக் காட்டுகின்றது அந்த எண்மருக்குஞ் சுவர்ச்சலை முதலியவெட்டுப்பத்தினிகள் கூறி அப்பத்தினிகட்கு வேருய் (ஒன்பதாவதாக) சதிதேவியையும் அவ்வத்தியாயங்கூறுதலால் அந்தத்தேவியின் நாயகன் பரமருத்திரனென்பதே தப்பட்டு எமது சித்தாந்த முறைப்படுவதாயிற்று. சுவர்ச்சலை யென்பாரே நீலலோகிதருத்திர பத்தினியானார். இவ்வாறு கொள்ளோம் எண்மருமொருவரே பலரென்று வேறுபரமருத்திரனில்லையெனக் கொண்டமையின், அவ்வத்தியாயக் கூற்றுகள் குழறுபடாதலோடு சுருதிகட்கும் ஏனைய புராணேதிஹாசங்கட்கும் விரோதமுமாகும். இவ்விஷ்ணுபுராணம் 'விஷ்ணுசித்தீயம்' எனும் வியாக்கியான தாற்பரியங்களையுஞ் சேர்த்துத் தமிழில்மொழிபெயர்

க்கப்பட்டதாகவுமிருக்கின்றது. மேன்மிழற்றியஸ்ரீகண்ட ருத்திரரல்லாத ஸ்ரீகண்டபரமசிவனுரேனும் சதாசிவமூர்த்தி இந்தப்பரமருத்திரராகலின் இவர், "ருத்ரா" எனவுஞ் சுருதியிற் படிக்கப்படுகோரர். அதனை, "அந்தருத்திரனுக்கு மேலான பதியுமில்லை, இரக்ஷகனுமில்லை, உற்பத்திக்காரணமுமில்லை, அவனே காரணன், அவனே காரணாதிபதிகட்கு மதிபன், அவனைப் பிறப்பிக்கின்றவனும் அதிபனுமில்லை." என்று பொருள்படு "ந தஸ்ய கச்சித் பதிரஸ்தி லோகே நசேசிதா நைவ ச தஸ்ய லிங்கம் | ஸ காரணம் கரணாதிபாதிபோ ந சாஸ்ய கச்சிஜ் ஜநிதா ந சாதிப:||" எனும் (பஞ்சருத்திரோபநிஷத்தி லொன்றான) ச்வேதாச்வதரத்தாலும் பிறவற்றாலுமறிக. இவ்வித பிரமாணங்களானே பரமசிவனுர்பிரமாவினுடையக்குப் படுவோரெனுங்கூற்று நெருப்பில் நீர்த்துளிபோலாகுமென்க. "ருத்ரன்" என்பது சமுசாரத்துன்ப மெனுஞ் சுரத்தினின்றும் ஆன்மாக்களைத் திருவருளெனுந் தெப்பத்தினுலெடுத்து முத்திக் கரை சேர்ப்பவனென்று பொருளாதலை "இன்னலங்கடலுட் பட்டோர்யாவரு மெடுக்குமாற்றா—லுன்னரும்பரமமூர்த்தி யுருத்திரனெனும்பேர் பெற்றான்" என்று கந்தபுராணங் கழறுதல் கொண்டறிக. இனி, விஷ்ணுமூர்த்தியை வேதம் அந்தரியாமி யென்று கூறுமோ? அத்தோற்றுளவர்க்குப் பாத்துவஞ்சித்தியாதோவெனின், அவ்வாறு கூறினும் அதுசித்தியாது. என்னை? ஆன்மவுடம்பினுள் பிரமருத்திரரும் பலதேவமூர்த்திகளு முள்ளமைபோல அவ்விஷ்ணுமூர்த்தியும் ஆன்ம வுடம்பிற்குள்ளே ஆன்மாவிற்கு வெளியேயுள்ளமையின். சருவாந்தரியாமித்துவம் சிவனுர்க்கே யுண்மையாகும். இதனை, அங்குஷ்டமாத்திரமாய் இருதயகமலத்தில் வசிக்கும் பரமேஸ்வரனுடைய அடையாளங்கள் இவையாக, "புத்திருஷாயாம் ஸர்வாங்கஸௌந்தரம் புருஷரூபமந்தர் லக்ஷயமித்யபரே | சிரஷாந்தரிக்த மண்டல மத்யகம் பஞ்சவக்த்ர முமாஸஹாயம் நீலகண்டம் ப்ரசாந்த மந்தர்லக்ஷ்ய மிதிகேசித் | அங்குஷ்டமாத்ரம் புருஷோ

ந்தர் லக்ஷ்யமித்யேகே ! '' என்று விளக்குகின்ற மண்டலப் பிராஹ்மணோபநிஷத் வசனங்களாலறிக. " ஈசானம் பரமம்வித்யாத்ப்ரேரகம் புத்திஸாக்ஷிணம் ! '' எனும் பஞ்சப்பிரஹ்மோபநிஷத்தாலும் பிறவற்றாலுமுணர்க. அன்றியும், பரமசிவனாரது திருநாமமான "பசுபதி" என்பதே அவரைச் சர்வாந்தரியாமியெனக் காட்டும். என்னை ? ஆன்மாக்களாகிய பசுக்கட்கெல்லாம் அவர்பரமாத்மாவெனும் பதியாகி அவற்றின் உள்ளகத்தேயிருந்து நடாத்துதலின். அற்றாகலினன்றே அந்தக் குகையிலிருக்கும் "குஹ"னென்றுந் திருநாமத்திற் குரியோராகி (குஹாயாம் நிஹிதோ [illegible] !) "தத்புருஷாய வித்மஹே மஹாஸேநாய தீமஹி — தந்நஷ்ஷண்முகப்ரசோதயாத் ! '' எனுங்காயத்திரி நாதரெனெம்மையாண்டருளுவோனாகியுள்ள சுப்பிரமணியத்துக்கும், சிறக்க மேனியுள்ள அந்தப் பரமசிவத்துக்கும் சச்சிதானந்தலக்ஷணத்திற் பேதமின்மை சாதித்தன சாமவேதமுதலிய பிரமாணங்கள். இப்பசுபதித்துவத்தாற் சிவத்திற்கு ஆன்மா வுடம்பாயிற்றென்பது, பிருதிவியாதி பூதம் ரு, சூரியன் சந்திரன் ஆன்மாவெனும் ௩, ஆக அஷ்டம் அஷ்டமூர்த்தமாமெனுஞ் சுருதியாலும் போதருமென்க. திரிமூர்த்திகளும் பிரமத்தின் சரீரமென்று மைத்திராயணியுபநிஷத்துரைத்தலும் அறிகென்க. இங்குக்காட்டிய பசுபதிநாமம் சிவனார்க்கு இயற்கையன்று: திரிபுரசம்மாரஞ் செய்திட வேண்டுமென்று தெரிவித்த தேவர்களை அவர்நோக்கி நான்பசுக்களுக்குப் பதியாக நிலைத்திருக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டபடி அவர்களுமவ்வரமளித்த பின்னை அவரால் அந்தச்சம்மாரஞ் செய்யப்பட்டமையால் அது ஆகந்துகமாம்: இச்செய்தி யஜுர்வேதத்து ௬-வது காண்டத்திலுண்டெனும் வைணவர் வாதத்தை, இவ்வளவிற் காட்டப்பட்டவையும் இனிக்காட்டப்படுவனவுமாந் நியாயங்களும் வெட்டிவீழ்த்து

தலைச்சன்மார்க்கர்கண்டு சந்தோஷிப்பாராக. அந்தத் திரிபுரச்செய்தி கூறுஞ்சுருதியிற் சிவனார் பிடித்தவில்லுக்கு விஷ்ணு அம்பாகச் சமைந்தாரென்றல் உண்மையின், அவ்விஷ்ணுவும் பிரமாதி தேவர்களான பசுக்களோடொருவராய் நின்றாரென்பது தானிபு. இன்னோர் பசுக்களென்பதைச் சுருதியாலாக மேலே விளக்கினோம். இவரோ சிவனார்க்கு அப்பெருவரமளிக்கும் ஆற்றலுடையாராவர் ! திரிபுரமெரிக்குந் திறமிலாரைச் சிவனாரை வேண்டுகிற்பது தாமே அத்தேவர்க்குச் சிறப்புடைமை !! திரிபுரத்தைச் சிரித்தெரிக்கும் பெருமையுடையரோ தமக்கொரு பெருமைவேண்டி அத்தேவரிடம் வரங்கேட்போராவர் !!! அசம்பாவிதம். பிரமவிஷ்ணுக்கள் சிவோபாசகரென்பதையும், ஸ்தோத்திரஞ்செய்து வணங்குகின்றபடி சிவனார் யக்ஷனாக வெதிர்த்த ஒருதுரும்பை இந்திராதிதேவர்கள் அசைக்கமாட்டாதவரானார்க ளென்பதையு முய்த்துணர்க. ஆயின், அந்தத் திரிபுரசம்மாரச் செய்திச் சுருதியில் "வரம்வ்ருணை" என்றன்னது சிவனார்வரங்கேட்டதைக் காட்டாதோவெனின் காட்டும். அதன் பொருள் :— சிவனைமறந்தவழி நானெனப்படு பசுத்துவத்தையும் எனதெனப்படு உடல் பொருள்களையுஞ் சிடனிடமிருந்து ஞானாசிரியர் வாங்கிக் கொடல்போலத் தங்களைப் பதியெனவெண்ணிச் சுழலாய்ந்துத் திரியும் அந்தத் தேவர்கண்மீது வைத்தபெருங் கருணையாற்றானே, சிவபிரானார் தங்களை நீங்கள்பதியெனக்கொண்டிருத்தலை எமக்கு அர்ப்பணஞ்செய்துவிடுமின் என்றார் எனவாம். ஆகவே, அந்தச்சுருதிதானே (சிவவசனமாக) "அஹமேவபசூநாமதிபதி" என்றபடி "நானேபசுபதி" பசுக்களாகிய நீங்கள் அவ்விதஞ் செய்வீர்களாயின் திரிபுரசம்மாரமும் இரக்ஷிப்புங்கிடைக்குமென்று இதமாக அருளிச்செய்தாரென்ப தேற்படும். இதனை ஸ்காந்தம் தக்ஷகாண்டம் ௧-வது அத்தியாயத்து ௨௬-௩௦-௩௩-ம் சுலோகங்களில் "பிரஹ்மயினாற் புத்திபேதாற்று விஷ்ணுமுதலிய தெய்வங்களைச் சதீசனுக்குச் சமானமாக எவனுரைக்கின்றானோ அம்மகாபாதகன்

அருகாகே யனுபவிப்பான். எங்களை யந்தப்பரமேசுரனுக் கடியவரென்றேயுரைக்கின்ற வேதியோர்பால் யாங்கள்பெருநேயமே பாராட்டுகின்றேம். மகேசுவரனான சம்புவே பதி, யாங்களே பசுக்கள்" என்றருத்தமாதலும் வலியுறுத்துகின்றது. இச்சுலோகங்கள் வேதோபப்பிருங்கணமாய் நிற்றல் காண்க. அன்றியும், மேலும் ஜாபால்யுபநிஷத்வசனத்தில் "ஸர்வேச்வரஈசः பசுபதிः" "தத்பதிர்வாத்பசுபதிः" எனவும், நாசயிர்ஜாபநிஷத்தில் "ருத்ரம்பசூநாஞ்சபதிம்தத" எனவும், பஸ்மஜாபாலத்தில் "பசுபாசவிமோசகः பசவச்சா மாவ்யாக்தம்" எனவும், அதர்வசிகையில் "தஸ்மாத்வ்ரதமேதத்பாசுபதம் | பசுபாசவிமோக்ஷாய" எனவும், ஸ்கந்தோபநிஷத்தில் "பாசபத்தஸ்ததாஜீவः பாசமுக்தஸ்ஸதாசிவः |" எனவும் வருவனவை சிவனாரது பதித்துவத்தைச் சாதிப்பனவாயின. இன்னும் பிரமாணம் பலவுள. இச்சுருதிகளானும் புராணங்களானும் பதிபசுபாசமென மூன்றும் வெளிப்பட்டனவாகலின் அம்மூன்றும் ஆகமபரிபாஷையென்பார் மாற்றம் மறுக்கப்படுதலும் அவ்வாகமம் வேதம்யமாதலுங் காண்க. சிவனாரது வில்லுக்கு விஷ்ணுமூர்த்தி அம்பாகச் சமைந்ததை ஒருபெரிதாகப்பேசும் வைணவர் "தாமத்திமரீசலேராமம் சல்யம் விஷ்ணுஸ்தேஜஸ்வி" என்றேவிடுஞ் சுருதிப்படி அந்த அம்பினடிப்புறம் அக்கினிதேவனும், பேர்ப்புறஞ் சோமதேவனும், நுனி விஷ்ணுமூர்த்தியுமாக வமைந்தமையின் அவ்விஷ்ணுமூர்த்தி முழுஅம்பாகவுமன்மை வலியிலராயினரென்பதையும், "எய்தவனிருக்க அம்பையேசுவதினென்பயன்" எனும் பழமொழியையும், [illegible] னோர் சிவனாரைச் சேவிக்கின்றவர், சிவனார் சேவியர். அருத்தம்— அவர்களாற் சேவிக்கப்படுவோரென்பது பாஞ்சராத்திரமோபநிஷத்திற் பெறப்படுதல் மேலேகாட்டினேம். அதுபற்றி சான்று சில காட்டுவாம்.

வைணவத்தை அறக்களைகின்ற அதர்வசிகையில் "த்யாதா ருத்ரः" என்பதற்கு முன்வசனமாக "த்யாநம்விஷ்ணுः" எனவருதல்போலத் தைத்திரீயாருணசாகை நாராயணத்திலும் "நாராயணபரோத்யாதா த்யாநம் நாராயணःபரः" என வருகின்றது. த்யாதா=தியானிப்போன், விவரம்—மேலானவனைத் தியானிக்கும் பிராணனவனன்றே. இவ்வசனம் வருமுன்வந்த "நாராயணபரம் ப்ரஹ்மதத்வம்" எனும்வசன விசேடமும் இதனையொழித்தது. இவ்வாம், குணருத்திரரும் விஷ்ணுமூர்த்தியும் தியானிப்பவராதல் காண்க.

அந்த அதர்வசிகையில் "காரணந்து த்யேயஸ்ஸம்புः" "த்யேயஸ்ஸர்வம்" "சிவ ஏகோ த்யேயः" என வருகின்றன. த்யேயः= தியானிக்கப் படுவோன். விவரம்—பிராணனுக்கும் தியானிக்கப்படுமேலானவனென்றாம். இதனால், சிவபெருமானார் அத்தியானத்தால் தியானிக்கப்படுந் தியேயராதல் காண்க. இவரைத் தியானித்து நிற்போரிய திரிமூர்த்திகளையும் இந்திராதி தேவர்களையும், இந்தச் சுருதி "காரணம்" எனவிலக்கிச் சம்புவாகிய சிவனாரைக் காரணராகக் கூறுதலானும், இவனாருஞ்செய்த விசாரத்தானும் சிவனார்க்குப் பசுபதித்துவம் ஆகக்கூடியவாறு இயற்கையேயென்பது சித்தித்தது. "ஸர்வாத்மா ஈசः பசுபதிः" "[illegible] பசுபதிः" முதலாம் பாசுபதப்பிரமாணங்களும் இதனைத் தெளிவுறுத்தும். பசுபதி யென்பதற்கு, நரர்களில் தன்னையொருவனைக் காட்டுகின்ற நரபதிபோல் பசுபதிபோலவாம். "ஸர்வைச்வர்யப்ரதம் ஸாக்ஷம்" எனும் சுருதியையும் இங்ஙனம்வுகொள்க. விஷ்ணுமூர்த்தியைப் பசுபதியென்றவர், திரிமூர்த்திகளும் [illegible] இங்ஙனம் நியாயங்களால் விஷ்ணுமூர்த்தி பதியாகமே பசுவென்கின்றார். அவர்க்குத் தொண்டோராயினருள்ளமையும் அவரது பசுத்துவத்தை விளக்கும். இவ்வுண்மையை "[illegible] த்திலே [illegible]" — விதாச

கிடந்தவலி யரியுந் தக்கிரன்" எனுஞ் சிவசருப்போத்தரத் திருக்கூற்றானும், புரட்டாசிதாங்களில் விஷ்ணு கோயில்களில் நடக்கும் ஆசாரத்தாலும் பெறுதும்.

ஆயின், சிவசக்திமூர்த்தம் நான்கனில் நாராயணமூர்த்தமுமொன்றென்பது எவ்வாறு கூடுமெனின், கூறுதும். உமாகாந்தனது இடப்புறமான சத்திபாகத்திலிருந்து அம்மூர்த்தி வெளிப்பட்டமையானும், சிவசக்தி பிரணவமான உகாரம் அம்மூர்த்தியிற் பதிந்து நிதி செய்கின்றமையானும் பிரகிருதிரூப நாராயணமூர்த்தஞ் சக்திமூர்த்தமாம். அதில், யாதொருஜீவன்மாட்டு இராஜச தாமதகுணங்களாற் சாத்துவிகமும், வெள்ளாருவிற் பறவை வடிவும் விலங்கு வடிவும் பேய்பிடித்தாருவிற் பேயும் பிடிபட்டுயிரும் உள்ளமைபோலச் சத்தியும் பசுவாகிய ஆன்மாவுமுண்டு. பூவைக் கண்ணேப் பூசிருள் பிடியாததுபோல அச்சத்தியை ஐவாறும் பாசநூம் பிடியாது. இவ்விரண்டு தன்மையுமுண்டென்பது கொண்டே நாராயணர்க்குடல்லோ தாமதமும், வெளியே சாத்துவிகமுமுடையவென்று மூத்தநூல்கள்மொழிகின்றன. சிவனிடமிருந்து சீதரர் வெளிப்பட்டமுறைக்குச் சித்திரிடமிருந்து மதனைடைத்து வெளிப்பட்டமையு முதாரணமாகலாம். சிவசக்தி முதல்கொண்டிட திரிமூர்த்திகளுஞ் சிவாமிசமாவரென்று கேதத்தே ...ரிக்குமென்க. இராமமூர்த்தி விபீஷணர்க்குச் சிரஞ்சீவி கொடுத்தமையும், கண்ணமூர்த்தி விசுவரூபங்கொண்டமையும் விஷ்ணுபரத்துவங்காட்டாவோவெனின், காட்டா. என்னை? இமதக்கினி முனிவரும் பராசரர்க்குச் சிரஞ்சீவியளித்தார்; வீரபாகுதேவரும் விசுவரூபங்கொண்டார்: அநுமருங் கொண்டாராகலின். இவ்வுருவுகளினு மேம்பட்டது பாரமேசுவரரூபமென்பதை ஸ்காந்தமகாஉபவகாண்டம் கூக-ம் அத்தியாயம் உய-ம் சுலோகத்தில் ... பின்பு பிரமவிஷ்ணு முதலிய சர்வதேவர்களும் திருத்பார்வதி யாதிய அந்தப் பரமாத்துமாவின் அனி

ற்றசேதனில் ஆயிரத்திகோர்ரமசமட்டு" அறிந்தனர்" என்றருத்தமாகவாற்றெனிக. இங்ஙனம் திரிவிக்கிரமாவதாரத்தில் மேலுக்கும் கண்ணமூர்த்தியினது விசுவரூபமுங் கோலமும் பாவனைத்தியானத்தினுண்டானதாகும். அஞ்ஞான்று "சர்வ மெல்லாம்" என்றெழுந்த வசனமானது யாதொருதேவதை வெளிப்பட்ட யாதொரான்மாவின் வாயிலெழும் வசனம் அந்த தேவதையுடையதாக மாதல்போலச் சிவபிரானுடையதேயாம். இவ்விதவசனம் வாமதேவமுனிவராதிபற்பலரிடத்து மெழுந்தமை பெருநூற்பிரசித்தம். இம்முடிவைப் பகவத்கீதையில் பிரமமயாது எனுமருச்சுனன் "கிம்தத் ப்ரஹ்ம" என்று அருச்சுனனுக்கேட்டு வினவிக்கு அக்கண்ணமூர்த்திகோவிதமென்றைத்தோன்ற "அக்ஷரம் ப்ரஹ்ம பரமம்" என்று விடைகொடுத்தல் அறியத்தகும். அதுவே பிரமமென்று மருத்தத்ததற்கு "அக்ஷரம்ப்ரஹ்மபரமம்" என்று (தமது ஜீவபிலைதின்று) கொள்ளுமையும், தருமருவராதி இருடிகளைப் பூசித்தமையும், கால்வாசுறின் விதித்த ஆயுதத்திற் றாற்றூ புர்ச்சித்து வீழ்ந்தமையும், அத்திராஜன் கொடுத்து வெட்டிய மாயாவகதேவர் செய்திலயச் சீரதிவிக்குசக்கரம் தற்குடையதக்கத வெட்டுண்டாரேயென அழுதிளைமையும், அந்தியகால விஷயங்களும் ஆசரிக்கின்றன. இவைவிதையாக்கவிரமறைகையை வெறுனாவர் பாகவதத்தும் உள. துவாபரயுகத்திற் ... ரியலோப்பற்றியதையும், அவர் தம் அக்கினிமுகன் சந்திரனைப்பற்றியதையும், ஜலந்தரன் பிரமாவினது தாடியைப் பெய்தைப்பற்றியதையும், அகஸ்தியமுனி கடலின் ஆழ்கையில் வாங்கி ஆசமனஞ்செய்ததையும், அவரிக்ஷகினியைப் பூமியிலழித்தியதையும், பிறவற்றையும் ஞாபகஞ்செய்வார்க்குக் கண்ணமூர்த்தி செய்கைகள் வியப்பாகத் தோன்றாமிக. (ஏராமமூர்த்தி பரமம் - பிரமம் - விஷ்ணு - பிரணவருபி - அக்ஷரியாமி யென்பனவாதிய சொற்களான் ...ம் விளக்கிறனம்) அந்நவைத்தோத்திரமுடைய சதுர்த்தசப்தத்தி ... திரிமூர்த்திகட்கு

மேலெனுந் தரிசபத்திலும் நாராயணர் நாமம்பொருந்த அல்லேதம் விளக்காமையால் அதிர்சுருதிவான பரத்துவ இல்லையே முன்னிற்பதாயிற்று. அவ்வாறாமை முன்கூறிச்செல்லுமாயின், அவர் பெயர் அக்ஷரங்களது இருபதிற்கு மேலாக ஐந்தாவதாகவும், யோகதத்துவ முதலிய உபநிடதங்கள் சொல்கின்ற ஐந்தாவது சதாசிவத்திற்குமேலாக ஆறுவதாகவும் படிக்கப்பட்டிருக்கும். அப்படி மோக்ஷ கருதிபடிக்கும் பிறதுவும்படியாது. இங்ஙனம் சரபோபநிஷத்திலைப்பலாத மனார்ஷியானவர் பிரமதேவரைப் பார்த்துத் திரிமூர்த்திபரவிபரவன்? என்று கேட்டபோது அவர்பாசுபதிலேயென்று கள்விளக்கி விருத்தனையும் கருதிக்கொள்க. எல்லாவுபநிஷத்திலுஞ் சிவனே தன்மூர்த்திருக்கின்றார். "நாராயணபரம்" என்பதாதி சொற்களுக்குரிய பொருள் [illegible] பத்தாம் அதிகாரத்து வழங்குவிக்கிறாம். இதனால் ஐந்தாய விசாரதாரோர் [illegible] பெருந்தெய்வமெனவுஞ்சிய விஷ்ணுமூர்த்தி, மூவரில் ஒருவராய்ச் சிவனுக்கு சிவத்தைத் தியானித்தப்பவராயுள்ளா ரென்றல் வெள்ளிடை மலைபோலத் தெள்ளிதிற் புலப்படுவதாயிற்று.

இனி, அந்தத்திருமங்கையாழ்வார் "அறமுதல்வனவனாகி மூர்த்திமூன்றாய் [illegible] பயனுமாயொன்றாய் விரிந்து நின்றனை" என்றுரைத்தது விஷ்ணுமூர்த்தி தாங்காவது தெய்வமெய்ப்பது விளங்காதேயென்னின், விளக்காது. என்னை? இவ்வதிகார ஆரம்பத்தில் தர்சிக்கப்பட்ட அவருடைய பாட்டுக்களில் "மூவரிலெங்கள்மூர்த்தியென" "மூவரிலொருவனை யொருவனே" என்பவைகட்கு விரோதப்படுமாகலின். ஆமாதல், அதனொருவனே செல்லுமெனின், விஷ்ணுவாகிய நீயே மற்றுமுலகாதி மூன்றான் [illegible] நின்றனை யெனவும் உருத்திரன் பிரமன் இத்திரனென்று முறைமாய்க்கொள்ளவெனலுமாம். இப்பொருளே நம்மாழ்வார் திருவாய்மொழி அறக்குமெய்யுற் தொடக்கத்துப்பத்தின். கூ-ல் "பூக்க முதலவனெ

மூவுலகாளி" எனவருதற்கும், லகரமேழுநாள் தொடக்கத்துப்பத்தின். கூ-ல் "தாமேயருமே தனிமுதனாய்த் தன்னின் மூவர் முதலாய—வானோர் பலருமுனிவரு மற்று மற்றுமமாய்—தானோர்பெருநீர் தன்னுள்ளே தோற்றியதனுட் கண்வளரும்" எனவருதற்கும், இவைபோன்ற பிறவற்றிற்கும் கொள்க.

மேற்படி திருவாய்மொழி கண்களென்றெழும்பத்தின் கக-ல் "தானுந்சிவனும் பிரமனுமாகிப் பணைத்த தனிமுதலை" என்றும், தேவிமாரெல்லாறுந் பத்தின் கக-ல் "பெரியப்பனைப் பிரமனப்பனையுருத்திரனப்பனை" என்றும் ஒருவனாற்றால் மூவரிலொருவராகவே விஷ்ணுமூர்த்தியோ ரென்பதாம்.

இவையுமென்றெழும்பத்தின் ரு-ல் "நக்கபிரானோடு அயனுமிந்திரனும் தமைக்—கொக்கமுந்தாழ்ச்சியர் மாயன்" என்றும், மேற்படி கஎ-ல் "பூக்கண்ணவிராரிலே நீதரும்பேரா—பிராரைறநயமறையவர் மாய—மற்றையமரும்" என்றும், பொலிகபொலிகவெழும் பத்தின் ௧0-ல் "தக்கபிரானோடயனுமிந்திரனு முதலாக—தொக்கவமரர் குழாங்கள்" என்றும்,

ஒருவனே தானே மூவரிலொருவராகவே விஷ்ணுமூர்த்தியோ தெய்வம் [illegible] தொகுத்திருக்கும். என்னும் மற்றுமிலையுமின் என்றதனால் இத்திருமொழி மோருப்பொருத்தியசிறியியற்கையே பிரமருத் திரரொடும் இத்திருத்திகளோடுங் கூடிய நிலைமை கொள்ளலோம் மாதம் [illegible] யாம் மேல்விரித்த பெருமையே புறநிறுப்பதாதல் காண்க. இப்பாட்டுகளில் அதனுக்கு அரியுரைக்கவேண்டுவதொரு நல்லொருத்தியார் [illegible] மேலைசுருதிமுகவியமர்தல் யாம் பெரிதும் [illegible] பொருந்தியதொன்றினோர்க. இவ்விதம் மூவரிற்றிகளிலொருவனே [illegible] விஷ்ணுவே மெய்ப்புக்கொண்ட ஆழ்வார், தன்தெய்வம் அருவமுமல மெய்ம்மையல் மிருப்ப தென்னத் திருவாய்

மொழி - சிலம்பென்றெழும்பத்தின் ௬ - ல் "என்னுடைய - ஆழ்கையுள்ளுமாவி, யுள்ளுமல்ல புறத்திலுள்ளு—நீக்கமின்றி யெங்குமாய் நின்றாய்" எனவும், அக்காம வெண்ணெழும்பத்தின் ௧0 - ல் "ஆணல்லன் பெண்ணல்ல னல்லா வலியுமல்லன்" எனவுங் கூறிய படியென்னையெனின், உலகை விண்டு மூர்த்தி விழுங்குபவரென்று நூல்கள் கூறுதல்கண்டும் அவருருவி லுள்ள சைதன்யம் ஆண்பெண் அலியெனுமடையாளமிலாதிருத்தல் கருதியும் அப்படிக் கூறினரென்க. இதனைத் திண்ணணெண்பெழும்பத்தின் ௩ - ல் "மண்ணும் விண்ணுமெல் லாமுடனுண்டநங்—கண்ணன் கண்ணல்ல தில்லை யோர்கண்ணே" என்றதுமாதரிக்கும். இப்பொருளேயுமன்றித் தெய்வம் அருமமாக எங்குமுள்ள தென்றல் பன்னூற் பிரசித்தமாகலின் அதுகண்டு மூவரிலொருவராய்த் தந்தெய்வமதுள்ள நாராயணரை அவ்வருவப்பொருளாகவுந் துதித்தனரென்றும் பொருள் கோடற்கும் அத்திருவாய்மொழி மாயாவெண்ணெழும்பத்தின் ௬ - ல் "தொல்லை நன்னூலிற் சொன்னவுருவுமருவு நீயே" என்றது ஆதாரமாய் நிற்கின்றது. நுதிவாதமான இதுபோன்ற வாக்கியங்கள் நுவாதமாய் நின்று பரத்துவந் தாபிக்கமாட்டா. தாபிக்குமெனின், மேலேகாட்டிற சுருதிகட்கும் பாட்டிகட்கும் முரணுறும். அன்றியும், கம்ப நாஸ்வதியே பெரியதெய்வமென்று சரஸ்வதியந்தாதியில்,

"தேவருந் தெய்வப் பெருமானு நான்மறை செப்புகின்ற
மூவருந் தானவ ராதியுள் ளோரு முனிவருமி
யாவரு மேனைய வெல்லா வுயிரு மிதழ்வெளுத்த
பூவரு மாதி னருள்கொண் டுஞானம் புரிகின்றதே."

என்றுரைத்ததையும் பிறதெய்வத்துதிகளையு மொப்புக்கொளவேண்டும். அங்ஙனமாயின் ஆழ்வார் தெய்வநூலிழாய்விடுமே. இப்படிப் பட்டதுதி செய்த கம்பர் இராமாயணம் பாடியதுகொண்டு அவரைக் "கம்ப நாட்டாழ்வார்" என்றுரைக்கும் பித்தர்க்கு பொருத்துமாறு யாங்ஙன

னம்? அவ்வுரை.—பொதுப்புலவரும் மதச்சார்பியபுலவரும் நாராயணை சம்பந்த சரிதைகளோடு கூறுகிறதும் பாடிலும் நம்மையும் ஆழ்வாரென்பது தொடருமென்றஞ்சி யொரு இடவே யேற்பட்டதாயிற்று. இதுநிற்க. ஆழ்வாருடைய அருமொழியை விண்டுமூர்த்திக்காக்குதலாலும் அதுவேதவிரோதமாகாது. எங்ஙனே? சுருதியில் ஆறாவது தெய்வசனங்களில் சைவசாதகமாகச் சிவம் - சதாசிவம் - சம்பு - மகேசுவரன் எனப்படு, சப்தங்கள் அருவும் அருவுருவும் உருவுஞ்சாட்டுருதல் பாவ வாசுதேவம் - விஷ்ணு - நாராயணன் ஹரி என்பதவில்லையாகலின் விண்டுவானவர் உலகை விழுங்குதல், இத்தன்மைத் தென்பதை வரும் அதிகாரத்தில் விளக்குதும். எண்டு, நாராயணன்றிருமூர்த்திகளிலொருவரென்றே பெயர்பெயுள்ள ஆழ்வார் சிவபிரானை முற்போந்த அதிகாரங்களில் விளக்கியபடி துதித்து நான்காவது செய்யுமென்னென்னில்? நாராயணரினுந்தாழ்ந்தவரென்றெண்ணியோவெனின், அவ்விடயத்திலதற்கு ஐயமுண்டெனபதற்கு [illegible] அதிகாரங்களில் துலக்கியுள்ளாம். பொச்சாந்துவிடாது கருதுக.

ஆழ்வார் திரளையிவ்வாறிருப்ப, மேலுதாரித்த சுருதிமுதலியவற்றால் விஷ்ணுமூர்த்திக்கு வின்னின்ற இழிவுகளோ கண்ணுற்ற இக்காலத்து வைணவரிற் சிலர் அதைத்தினின்றுந் தந்தெய்வத்தை விலக்கிக்கொள்ளற்கு மூவரி லொருவனான விஷ்ணு—காரியவிஷ்ணுவென்றும், அவர்க்கு மேலானவர் காரணவிஷ்ணு அவர் பரவாசுதேவரென்றுங் கூறிக் கொள்கின்றனர். மண்ணுங் குடமும் போலக் காரணமுங் காரியமுமொன்றென்று சொல்லிக் காரியமூர்த்தியின் குறையினிழிவு காரணமூர்த்திக்கு மேவுறுமெனியத்தாலும், ௬ - வது அதிகாரத்தில் விளக்கிய "தமேகாக்வசேயத்திரிசப்யதோயே" எனும் பாரதவசனப்படி காரணமூர்த்தியாகிய காரியவிஷ்ணுவும் சங்கரநாராயணகாரணவிஷ்ணுவுஞ் சிவபிரானைத் தோத்திரித்து நின்ற

சனுமும், அந்தச்சேத்திர விஷ்ணுவையுங் காரியவிஷ்ணுவெனக் கோடற்கு அக்கன்னை பேற்கிபோல முடிகின்ற அவதாரம் பத்தி னுள் அமிர்தம் படுத்திக்குமென ஸ்மாற்றுன் எலாததநும், காரண விஷ்ணுவின் இடம் வைகுண்டமும் தேவி இலக்குமியுமாயின் காரி யவிஷ்ணுவின் இடம்யாது? தேவியெவரென்னை? பத்தவதாரத்தி ற்கும் பிறப்பிடமேற்பட்டபதுமுவரிலொருவராகிய விஷ்ணுவுக்குப் பிறப்பிடம்யாது? என்று கடாவுவார்க்கு விடையிறுக்கும் வழியில் லாதசனுமும், அக்கூற்றும் பயனென்று மில்லை. அன்றியும் மனவிஷ்ணு ருத்திரனென்று மூவேழ்படுகின்ற விஷ்ணுவென விளக்கம் ஆழ்வார்பாட்டுக்ளும், வேதமுதலிய பிராமாணங் தட்டுங் அவ்வாறன்பர் மயமுதி முசனுடைய. கோபேர்க்கஷத் துவிதியகண் டப் பிரசமம்பத்தில் “பிரமருத்ராதிகளிடத்தில் அந்தப்பிரமமிருக் கிறதென்று நினைப்பாயே யானால். அதுவும் அப்படிதான்” எனும் பொருடோன்ற இராமானுஜர் பாஷியஞ் செய்திருப்பதும், கூடே சவிஷ்யம். வியாசர்புயத்தாம்பக்கதில் “பிரமருத்ரேந்திராதி தேவர்களிடமும் ஸ்ரீமந்நாராயணன் பிரிவின்றி அறியவேண்டியது” என ஒழுகியிருப்பது எழுத்தானை முவரிலொருவரென்றும், அவரே வைணவமதத்தெய்வமென்றுங் காட்டுகின்றன. இவற்றிற்கும் அப்புத்தகவைணவர் செய்யாக்குறையாகின்றது. “மறைவுவகமாகா அவுனின் மருவிபாஞ்சராத்திர நூல்” என்று அதசங்கிரைத தொல்கின்ற படி ஆகமதிகமான பாஞ்சராத்திரத்தில் விளக்கப்படும் வாசுதேவ சங்கர்ஷணப்பிரத்யும்ந அநிருத்தர்களும் விஷ்ணுமூர்த்தியாகவே முடி தலாற் காரியமென்பதிலுங் காரணமென்பதிலும் அவர்களாகும் பய னென்றுமில்லை. இப்புத்தக வைணவர் புகுஞ் சந்துபொந்தெல்லாம் இவ்விதம் அடைபடுதலாலும், வைணவபரமான புத்தகங்கள் பல வாறு கேடுறுதலானும், இனி, கூரத்தாழ்வார் விழியறியுண்டசெய்தி கடோசவிஷயத்தில் வில்லமற் செய்ததுபோல அல்லது, அம் அதிகாரத்திற் காட்டப்பட்ட சிபேபடிகையிற் கைவகுசு சோழராஜ

ளைப் பார்த்தகண்கள் ஆகாவென்று அவ்வாழ்வார் தங்கண்ணைத் தாமேபிடுங்கி யெறிந்துவிட்டாரெனும் புரட்டுச் செய்தி தோன்றக் “சிவனையுஞ் சைவனையும் புத்திபூர்வமாகக் கண்டகண்ணைப் பிடுங் கிப் பகவினை” என்றெழுதியது போல அத்திறவழுக்க வொழிய வுந் தங்கருத்துத் தாபனமாகவும் அவர் அப்புத்தகங்களைத் திருத்திக் கொள்வார் போலும். அன்னார் திருத்தினும் வேதத்தைத் திருத் துதல் கூடாததியமாதலால், வேதமுதலிய எல்லா நூல்களையும் விடுத்து வேறு புதுநூல்களுண்டாக்கிக் கேட்டலே அவர்க்கு நன்மா ர்க்கமாமென்று நடுநிலை நிற்பாரெவருந் தீர்மானிப்பர். நிற்க.

தென்மொழியிலேற்பட்ட நாலாயிரப்பிரபந்தத்தை மட்டும் பற்றுப்பவரே தென்கலை வைணவரெனப் பட்டார். இவர், தமக்கு “உபயவேதாந்தப் பிரவர்த்தகர்” எனும்பட்டம்வைத்துக்கொண்டு வையத்தாங்குத் தக்கபடி வடமொழி வேதத்திறமைதல் அமைவு டைமையாகாது. ஆகவின், வடகலையாரென்பாருந் தென் கலையாரென்பாரும் இடும் அவைதிக திருமண் புண்டரமிரண்டும் பொருந்தத் தமதுநெற்றியினடியிற் பாதிப்பாதியாக வெழுதிக்கொ ண்டு அவ்விரண்டு நூல்களையும் படைத்துச்செய்து வரல்வேண்டும். அன்னம், வேதமானது பூர்வம் உத்தரமென வேற்பட்டு உத்தரமே வேதாந்தமென விருத்தல்போல ஆழ்வார் பாட்டும் அவ்விரண்டு பாகமாயிருத்தல்வேண்டும். இல்லையெனின் உபயவேதாந்தப் பிரவர் த்தகம் உலைந்துபோம். அன்றியும், இந்நூலிற் பிரகாசப்படுத்தியபிர மாணவாயிலாக அந்நாலாயிரப்பிரபந்தம் முடிவான திராவிடவேத மாகாது நிற்றலானே அந்தப்பிரவர்த்தகப்பட்டம் பெறுப்பே தெனர் ளும், வடகலை வைணவரென்பார் காரியம் இத்துணை விபரீதத்திற் கிடங்கொடாது. அவர் வேதமொழி யுண்மையுணர்பவராயிருக் கின்றார். இதனாலும் உதகரிக்கப்பட்ட ஆழ்வார் பாடல்களானே அவ்வாழ்வார், சேவார்த்தம் - அர்த்தாவேசம் - ஸூர்த்திகிரிய

மெனுஞ் சிவமூர்த்தங்களையும் உருத்திர பிரமேந்திரர்களையுந் துதித்ததூஉம், முழுதில் "அர" சப்தஞ்சொல்லிக் கதியடைந்ததூஉம், விஷ்ணுமூர்த்தி பரசிவனை நாயகனாகக்கொண்டு பிரமாவைப்பெற்றதூஉம், விஷ்ணுமூர்த்தியு மவரடியவருஞ் சிவசின்னதாரணரென்பதூஉம், விஷ்ணுமூர்த்தி மும்மூர்த்திகளிலொருவரென்பதூஉம், பிறவும் வெளிப்பட்டன. வைஷ்ணவர் இவைகளை நோக்கியே தங்களுக்குள் "கூரத்தாழ்வார் குடியைக்கெடுத்தார்" என்பதோடு "நம்மாழ்வார் நம்மைக்கெடுத்தார்" என்று ஆழ்வாரனைவரையும் வைதனர் போலும். பாவம்! ஓ சதாசார சைவமரபு விளக்கவந்த அன்பையுடையீர்! "சிவனுக்கு வேதப்பரத்துவஞ்சொல்லாது" என்று நீயிருக்காவை எழுதிவந்து எம்மை [illegible] க்காவுக்கழைத்தும் பின்னர்வாளாவிருந்துவிட்ட தென்கலைவைஷ்ணவ ரெவரேனும் அவரது விசாரணை பெற்றென்பதை யீண்டேயோர்மின்! அடுத்த அதிகாரமும் அறையக் கேண்மின்!

ஏழாவது அதிகார முற்றிற்று.

(அ) இழிப்புரை மறுப்பு.

ஆழ்வார், உண்மையுணராது சிவபுத்தகவுரையிழித்துப் பாடும்பாடலிற் சிவபிரானையிழித்துக் கூறுஞ்செய்தி எழுவகைப்படும். அவைகளுட்சில, பலசெய்யுளாகத்தான் காணப்படினும், அவற்றுள் ஒவ்வொன்றே யீண்டெடுத்துக்காட்டி யுரிய நியாயம் விளக்குவாம்.

[க - வது] நம்மாழ்வார் திருவாய்மொழி - சன்மமெனத் தொடக்குப்பத்தின் க - ம் செய்யுளில்,

"நக்கபிரானோடயன்முதலாகவெல்லாருமெனவுந்தன்னுள்
ஒக்கவொடுங்க விழுங்க வல்லானை"

என வருவது, நக்கபிரானுடைய சிவனையும் மற்றயன் முதலிய அனைவரையும் ஏனை அசேதனப்பொருள்களையும் பிரளயகாலத்தில் விழுங்கும் பெரியோன் விஷ்ணுமூர்த்தி யெனும்பொருள் தருகின்றது. இப்படியெல்லாம் விழுங்கிக்கொண்ட விஷ்ணுவென்பார் "மஹாஜலார்ணவத்தில் மகாரவாச்சியர்த்த ஆதிசேஷதல்பருவ வடபத்திரத்திலேட்டாக அருந்தெய்வச் சிறுகுழவியைப்போலச் சயனித்து" உறைகின்றனரென்பது வைஷ்ணவர்பாஷ்ய தம சமயக்கருத்தம் அ௭ - ம் அதிகாரம். அங்ஙனமாயின், ஜலமும் ஆதிசேஷ வடபத்திரமும் வெளிப்பட்ட இரகசியனுக்கு தங்குதற்கு இடமாதல் கூடாது. ஜலமிருந்ததேனும் அதாவது அக்குழந்தையும் அங்கு வயிருக்கக்கேவேண்டும். இந்தஎதுக்களால் விஷ்ணுவானவரிதும் முதலியன வியாபகப்பொருள்களாகி அவரையே யுள்ளடக்கிக்கொண்டன வென்பதும் பெறப்படுதல்காண்க. இங்கே, சருவமுஞ் சங்காரமாகும்படி உலகினைவுகோடலே தெய்வையும் விழுங்குதலாகும்: அதைமீட்டு முண்டாகும்படி வெளிகினைவு கோடலே யுமிழ்தலாகும்: இத்திறங்கொண்டே "மூவுலகுண்டுமிழ்ந்த முதல்வன்" என்றார் தொண்டரடிப்பொடியாழ்வாருமென்று சமாதானங் கூறிக்கொள்ளலா மெனினும் வராது. என்னை? அவ்வுலகினைவுப்படி யாவுஞ் சங்காரமாகாமல் ஜலமுதலியன விருத்தலின். இங்ஙனம் திருமங்கையாழ்வார் சில்வாதமென்ற மூன்றுசெய்யுளில் "எம்பெருமானுண்டுமிழ்ந்த எச்சிற்றேவர்" என்றதூஉம், கூரேசவிஜயம் யமசம்ஹாரசட்டியில் "நாராயணனுக்குப் பிரளயகாலருத்திரன் கரியமுதலானவராய் ஸ்தானமாகிறான்" என்றெழுதியதூம், வெற்றுரையும் வெறுங்கூற்றேயாகும். இனி, அவ்விழுங்குதலின் அருத்தந்தானென்னையெனின், பிரளயகாலத்திய [illegible] யனைப் பிரளயஜலம் மூடிக்கொண்டது என்றுமெனக. இந்த அருத்தத்தையே அந்த அ௭ - ம் அத்தியாயத்தில் "மஹாஜலப்பிரளயத்தில் சர்வாண்டங்களையும்" எனுமுதலே [illegible] ஒப்புக்கொள்கின்றது. இந்த ஜலத்தைக்கிரகிப்பது அக்கினி: அதனை யடக்குவது வாயு:

அசனையொழிக்குந்து ஆகாயமெனும் விவரம் வேதப்பிரதிபாதித
மென்றுணர்ந்தோர் அந்த ஜலப்பிரளயத்தைப் பெருப்பிரளயமென்
றும். ...திவத்தைக் குறைக்குஞ்சுருதி யெக்கேனுங் கிட்டாதர்
கெனுஞ் சிந்தையுடைக் கூரேசவிஜயத்தார் "யஸ்யப்ரஹ்மசக்ஷத்
ரஞ்சோபேபவதவோதந:" எனுஞ் சுருதிகாட்டி நாராயணனுக்குப்
பிரமனுந் தாமதகுண க்ஷாத்ரம்விசித்த சிவனும் அன்னமாகின்றன
ரென்றும், "ம்ருத்யுர்யஸ்யோபஸேசநம்" எனுஞ் சுருதிகாட்டி
மிருத்யுவாகிய பிரளயகாலருத்திரன் நாராயணனுக்குக் கறிமுதலா
னதுசாயாகின்றனனென்றுங் கூறுவர், "விஷ்ணுர்வை க்ஷத்ரியஃ"
எனுஞ் சுருதிப்படி அந்த 'க்ஷத்ர' என்றதற்கு க்ஷத்ரியத்தன்
மை அல்லது க்ஷாத்ரம் விசித்த விஷ்ணு மூர்த்தியெனப் பொருள்
கொள்வழி அம்மூர்த்தியும் பிரமனும் உருத்திரனுக்கு அன்னமாகின்
றனரென்பதும், 'ம்ருத்யு' என்றது சிவனெனவாகாது சுருதிசொல்
கிறபடி மிருத்யுர்ஐயனெனும் பெயரிய சிவனே அந்தமிருத்யுவை
யுண் டேப்பரிபெவன் விஷ்ணுவை மறந்துய் மிருத்யுஞ்ஜயனென
வேதங்கூறினதில்லை யென்பதும் பொருந்துமுள்ளன. நம்மாழ்வார்
"திருவுடைமன்னரைக் காணிற் திருமாலைக் கண்டேனே யென
னும்" என்றதில் "மன்னரை" என்றுளதாம் விஷ்ணுமூர்த்தி
க்ஷத்திரியனெனல் விளக்கிற்று ... வேதாரணப்பிரசமபிரச்நத்தில்
"தஸ்யேந்த்ரோவம்ரீரூபேண ... தனுர்ஜ்யாமச்சிநத் ஸ்வயம் ||"
என்று தொடங்கிச்சொல்லும் வசனங்களை யவ்விஜயத்தார் காட்டித்
தேவர்கள்செய்த யாகத்திலுண்டான ஒரு வில்லைச் சிவன்பற்றிக்
கொண்டு தேவர்களைவென்று அதனைத் தனது மோவாய்க்கட்டை
யின்கீழூன்றுவித்துக்கொண்டு சோதித்திருந்தபோது இந்திரன் கறை
யானுரு யவ்வில்லினுரியை யறுத்தனன்: உடனே வின்னிமிர்ந்து
சிவன் சென்னியைத் துணித்துவிட்டது: அச்சென்னி யாகத்திற்
குப்பிரவர்க்கிய பாத்திரமாய்விட்டதென்பர். இச்செய்தி யேனது
அங்ஙனமுள்ள 'ருத்ர' சப்தம் யாகத்திற்குரிய அக்கினியாகும்.

அது "ஆருணகேதுகாக்ஷி" என்றும், பிரவர்க்கியத்தில் இற்றென்றும்
ஸாயணரியனும் வேதபாஷியத்தில் விளித்து விளக்கப்பட்டிருத்
தலுமுணர்க. இந்நியாயமே "சர்வகர்த்தாவான ருத்திரன் ஒருவ
வனேயுள்ளான்: இரண்டாமவனுளனென யாரும் ஒருப்படுகின்றிலர்:
அவனே நியமனசக்திகளால் உலகங்களை நடாத்துகின்: ஒவ்வொருயி
ருள்ளும் முறைநின்றவனுமிலனே: முடிவில் யாவற்றையுந் தன்னு
ள்ஒடுக்கிக்கொண்டு காப்பவனுமிவனே." எனும் பொருளைத்
தரும் "ஏகஏவருத்ரோநத்விதீயாயதஸ்துர்ய இமால்லோகாநீசத
ஈசநீபி: | ப்ரத்யங்ஜநாம்ஸ்திஷ்டதி ஸஞ்சுகோசாந்தகாலே ஸம்ஸ
ருஜ்யவிச்வாபுவநாநிகோபா: ||" என்ற சுவேதாசுவதரச் சுருதிக்கும்
ஏனையவற்றிற்கும் ஏற்புடைத்து. அந்த ஜலதத்துவதேவதையான
விஷ்ணுமூர்த்தி சர்வசங்கார கர்த்தாவாகிய சிவனாருளால் சிவனு
க்கு அஷ்டமூர்த்திகளிலொன்றாய ஜலத்தைப் பெருகும்படிசெய்து
பிருதிவிதத்துவ தேவதையாகிய பிரமதேவனையும் அவரிற்பிறப்
பட்ட ஜீவகோடிகளையும் அந்தப்பிருதிவியண்டங்களையும் அப்பெரு
வெள்ளத்தி லடங்கச்செய்து அதன்மீதமர்ந்த ஆலிலைமேற் கிடப்பர்
என்பதொன்றே ஈண்டைக் கியைபுடைத்து. அக்கினிதத்துவதேவ
தையாகிய உருத்திரமூர்த்தியையும் அக்கினியண்டங்களையும் மற்று
மேலுள்ள அண்டங்களையும் கர்த்தாக்களையும் அந்த ஜலத்திலடங்
கச் செய்வாரென்றல் இயைபுடைத்தன்று. நாராயணியருவின்,
நாரமெனுஞ் சலத்திற்கிடந்துவெளிப்படுதல்பற்றியே விஷ்ணுவான
வர்க்கு நாராயணநாம முண்டாயிற்று. அந்நாமத்தை ஜபித்தவர்
க்குண்டாகு பலனும் அச்சலத்தினளவேயன்றி மேற்படுமாகா
தென்றலு மமைவுடைமையன்றோ. இப்படிச் சலசாயியாய்ப்
பிருதிவிசம்பந்தப் பிருதிவியிலடங்கிய வெல்லாம் வியாப்பியமாக அப்
பொருள்வியாபித்திடும் விஷ்ணுவானவர் தமது வியாபகவளவிற் சமஷ்
டியிலிருத்தல் பற்றியே "நாஸ்திநாராயணஸமம்" "அந்தர்ப்ப
ஹிச்சதத்ஸர்வம்வ்யாப்ய நாராயணஸ்ஸ்தித:" எனுஞ் சுருதிவசனங்

கருமுண்டாயிருக்கின்றன. ஈது, உலகாளும்அரசனுட்சிக்குட்பட்டு ஒரூரிற் சிறப்பாயிருப்பா னொருவனைக் குறித்து அவ்வூரிலவனுக்குச் சமானமானவரில்லையென்று உலகர் பேசிக்கொள்வதொக்கும். சுபாலோபநிஷத்து முதலியவற்றிற் சொல்லப்படி நாராயண விசேடமெல்லாம் மேற்சொற்ற வியாபகங்களுள்ளே யடங்கும். பகவானுகிய சிவனே சர்வவியாபி யெங்கும்நிறைந்தவனென்பதை "ஸர்வவ்யாபீ ஸபகவாந் தஸ்மாத் ஸர்வகதச்சிவ:||" எனுஞ் சுவேதாசுவதரச் சுருதியானறிக. நாராயணமூர்த்தத்திலுள்ள ஆன்மாவும் அப்புதத்துவத்தானேயென்னின் அற்றன்று. அத்தத்துவம் விராயுமே அவரது சரீரமென்றும், பிரகிருதியாயாசரீர ஜீவகோடிகளின் சைதன்யம் தத்துவாதீதமாய்ச் சரசமயிருத்தல்போல அவரது மூர்த்தத்திலுள்ள ஆன்மாவுமிருக்கின்றதென்றும் அறியவேண்டும். மேலும் பாகவதத்தில் "மகாரவாச்யோர்த்த ருத்ரிசேதன்" என்றனது,— அவ்வாச்சியார்த்தன் உருத்திரனென்றுஞ் சுருதிக்குமுரணும்.

இப்படியருத்தங்கொள்ளார் நாராயணனே சருவசங்காரஞ்செய்து விஞ்சியிருப்பவனெனக் கொள்ளும் வைணவர் கூற்றெல்லாம், ஈண்டும் இதன்முன்னரும் பின்னரும் உதகரிக்கப்பட்ட உதகரிக்கப்படுஞ்சுருதியாதி பிரமாணங்களுக்கும் யுக்தியனுபவங்கட்கும் விரோதமாமெனமறுக்க. "விஷ்ணுஸ்ச ஸம்ஹிதே ச | ருத்ரச்ச நாசே |" என்று யோகசூடாமணியெனுஞ்சுருதி சொல்கின்றபடி நாசகிருத்திய கர்த்தனுபுள்ள உருத்திரமூர்த்தியே நாசத்தொழிலுடைய தமோதேவதையெனச் சித்திக்க, நாராயணரை இரக்ஷகத்தொழிலுடைய சத்துவதேவதையென்று புகழ்ந்துவந் திருக்கு வைணவர்,—நாராயணர்க்குப் பரத்துவம் பகருங்கிலத்தால் அவருக்குச் சருவசாத் தொழிலுண்டெனவொப்புவது என்னமதியோ! என்செய்வார்பாவம் வேறு வழியில்லை!! அவ்வொப்புமாறு அக்கினிதத்துவ சங்காரமூர்த்தியேயுயர்ந்தவனெனவநும், தண்ணீர்த்தத்துவ இரக்ஷகமூர்த்தியே தாழ்ந்

தவனெனவுமேற்பட்டன. இவையுண்மையே. நாராயணர் கோவில்களில் தண்ணீர்தெளிக்கும் வழக்கமும் காரணர் தண்ணீர்க்கடவுளென்பதைக்காட்டும். விஷ்ணுபுராணம் முதலமிசம் உ-வது அத்தியாயத்தில் "பிரளயகாலத்தில் தாமசகுணப் பிரதானனுன ருத்ரரூபியாயிருந்து அகிலயுகமாகுறுய்ச் சராசரங்களான அகில பூதங்களையும் விழுங்கி" என்றும், வைணவபாகவதம் உ-வது ஸ்கந்தம் ௩௦-வது அத்தியாயத்தில் (நாராயணன்) "காலாக்கினி ருத்ரரூபத்தாற் பிரளயகாலத்திலே மேகமண்டலத்தைப் பெருங்காற்றடித்தது போலச் சங்காரஞ்செய்கிறான்" என்றபடிருபணை வினைச் சுருதிமுதிலுள்ள நிர்மாணிக்குமாறு சங்காரகிருத்தியம் உருத்திரனுக்கேசொந்தமென்றும், அவரது சத்திகொண்டே நாராயணர் ஜலமாய்ப்பெருகித்தம்முட்பட்டனவெல்லாம் விழுங்குவரென்றும் கனி நிர்மாணிக்கின்றன. இந்நாராயணர் தமிழ பிரளயம் உண்டாகும் இடையில் அடையும் யாதொரு விசேடமேற்றிப்பாடும் உருத்திரசத்தியினதேயாகும். இதனை, சிவமகாபுராணம் ௬-ம் அமிச முதற்காண்டத்தின் ௪௨-ம் சருக்கத்தில் நாராயணர் உக்கிரமாக "என்னிதன் னருளால் வென்றேன் சயிடனை மதுவைக் கன்மம்" எனவருதலானுமறிக. வான்மீகராமாயணத்தில் "நாராணா உருத்திராமிசந் தாங்கி இராவணனைச் சங்கரித்தார்" எனவருவது இதனை வலியுறுத்தி நிற்கும். அமிசம் அநுக்கிரகமென்றாம். இப்படிப்பட்ட நாராயணர்க்கு நாசஞ்செய்பவனெனும் பொருளுடைத்தாக "ஹரி" எனும் பெயரேற்பட்டதென்கொல்லெனின், விஷ்ணுபுராணம் ரு-ம் அமிசம் ௧௨-வது அத்தியாயத்தில் "தாமசமுடையதிருக்கில் ஹரியை என்கிறவன் கருப்பத்திலே ஹரிகள் என்கிற தேவர்களுடன் ஹரியென்கிற திருநாமமுடையவராய் அவதரித்தார்" என்றிருக்கிறபடி அத்தருணத்தேற்பட்டதாகும். ஹரியெனப்படுவது எமன், சூரியன், சந்திரன், இந்திரன், மாயன் என்பார்க்கும், கிரணம், வாயு, சிங்கம், குதிரை, குரங்கு, கிளி, தவளை, சர்ப்பமென்பவற்றிற்கும் பெயராகுமென்று

அமரிக்கண்வெளி; ஜலம், வர்ஷபேதமாமென்று விசுவப்பிரகாசரும் விளக்குதலின், அது நாராயணர்க்கே சிறந்த நிரப தொன்றாம். அவரது நாசகிருத்தியமும் இவ்வளவிற்றென மேலே விளக்கினோம். இங்ஙனம் பிரம விஷ்ணுக்களை ஹரிப்பவ னெனும் அர்த்தத்தில் "ஹரன்" எனும் பெயரே சிறந்ததெனத் தோன்றும். புராணேதிகாசங்களில் யாதோர் யுத்தகளத்தினிகழ்ந்தாங்கும் மகாவீரன் பிரளயகாலருத்திரன்போ லானனென வருவழக்கன்றிப் பிரளயகால விஷ்ணுபோ லானனென வருவழக்கின்மையானும் உருத்திரனது சங்காரமே சிறந்ததென்றறியலாம். பிரமதேவர் நித்திரைசெய் பிரளயம், நாராயணர் நித்திரைசெய் பிரளயம், குணருத்திரர்செய் பிரளயம், பரமருத்திரர்செய் பிரளயமென்பவை ஒன்றற்கொன்றுயர்வுடைமையாகும். பிரளயமென்பது பெரிய லயமென்றாம். இப்பெரியலயஞ் செய்பவன்றானே பெயர்த்துஞ் சிருஷ்டிசெய்யத்தக்கோனாகலின் அவனே பஞ்சகிருத்திய கருத்தா வென்பது பசுமரத்தாணியறைந்தாற்போலாம். இம்முடிவே பைப்பலாத சுருதியினு முண்டு. இவ்வுண்மை சாமானியமாயுறங்கி விழிப்பாரிடத்தும், விசேடமாய்த் தத்துவமொடுங்கத் தூங்கி அவையேதோன்ற விழிக்கும் யோகிகளிடத்துங்காணலாம். தத்துவலயபோதஞானோதய சுகபூரணமாக நிற்றலால் அந்தப்பூரணமே விழைவாரெவரும் அந்த லயாதிகார பரமருத்திரராகிய சிவபெருமானையே சிந்திக்கவேண்டுமென்று முதன்மைநூலெல்லாங் கண்டாகோஷமாக முழங்குகின்றன. சிவனுலகைச் செய்யாது வேதவுடம்பூடாகப் பிரமதேவரை வழிபடுவோரும் நாராயணரைவழிபடுவோரும் குணருத்திரரை வழிபடுவோரும் முறையே அவ்வவர்களின் சாலோக சாமீப சாரூபமெனும் பதவிகளைப் பெறுவார்கள். அக்கடவுளர் புண்ணியத்தீர்ந்தபின்பு பூமியின் மீண்டும் பிறப்பரென அம்மூர்த்திகளின் மேலொரு சதாசிவசாரூப பதவியும் ஞானத்தானுறுஞ் சிவசாயுஜ்யமும் உண்டென்றாம். இச்சாயுஜ்யம் பிறப்பிறப்பிலாப் பரகதியென்றஞ் சூதசங்கிதை முத்தி

நிலையுரைத்த அத்தியாயம் இனிதுவிளக்குகின்றது. இம்முறைபன்றே. ஆழ்வார்களின் திரு "விசிஷ்டை" "சிவஞானம்," "சிவானுபவம்" எனும் பிரயோகங்கள் முழுவது நூல்களில் மலிந்து கிடக்கக் காண்கின்றோம். விஷ்ணு நிஷ்டை, விஷ்ணு ஞானம், விஷ்ணு அநுபவம் எனும் பிரயோகங்கள் கண்டிலம். ௩௬௧.

பரமசிவனே சர்வசங்கார கர்த்தாவென்பதைச் சரபோபநிஷத்து "யோக்ஷ்யோகே ஸர்வலோகாநாம் ஜநநாநாம் ஸம்ஹாரகஶ்ச ஸர்வ" எனவெடுத்து ஸ்தாபிக்கின்றது. மாபெருரைஞர் "யன்லே வோபஹமகாலே ஸர்வாநத் மக்யபஞ்ஜரஸ்ய ஸ்வாதயாநந்தே ஸ்தோமோத்ரே ப்ரகாசஸேரவாரஸேதே: |" எனவெடுத்து எவர் பரமகாலத்திலே யாவையுந் தம்மிடத்திலேயே உபசங்காரம் பண்ணித்தமதுதன்மாத்திர சுகத்திற் சர்வோபகூதித்துக்கொண் டிருக்கிறாரோ அவர் தமக்குத் தாமே பிரகாசித்துக் கொண்டிருக்கிறாரோ அவரே தேவரென்று தைத்திரீயோபநிஷதர்த்தமாகிய சிவயாஞ் சோதிஸை விளக்குகின்றது. இவ்விஷயத்தைப் பஞ்சப்பிரஹ்மோபநிஷத்து முதலியவைகளும் வலியுறுத்தும். பிரமவிஷ்ணுக்கள் சிவனாராற்படைக்கப்பட்டவரென்ற சுருதிகள்சொல்லுமாற்றேபோல் வாயுசம்ஹிதை ருத்திரோற்பத்தியத்தியாயத்தில் "முன்னைப்பிரமன் பிரமன்றலைகள் நூறாயிரங்கோடி" என்றும், திருநாவுக்கரசனார் தேவாரத்தில் "நூறுகோடி பிரமர்கணொந்தினார்—ஆறுகோடி நாராயணரங்ஙனே—ஏறுகங்கைமணல் எண்ணிலிந்திரர்—ஈறிலாதவனீசனொருவனே." என்றும் முழங்குவனகாண்க. ஆயின், அழியாதவனெனும் பொருட்டாகக "அரன்" எனும் பெயர் காரணீகமாகக் கொள்ளப்பட்டதென்னையெனின், அது பிரளயத்திலக்கணமாகுந்தேவர்க்கு மரணமிலாரெனும் பொருட்டாக "அமரர்" எனும் பெயரேற்பட்டாங்கு ஏற்பட்டதென்க. ஸ்ரீகண்டருத்திரர்விஷயம் இறறென்பதைச் சைவபுராணஞானசங்கிதை ௩௯ - ௩௭ அத்தியாயத்

தில் "சங்காரகாலத்தே அரிபிரமர்போல உருத்திரன் மரணமடை யாமல் சதாசிவனுடன் சேர்வன்" எனவருதல் கொண்டறிக. இவ் வுண்மையை அந் நாராயணரே யுணராமல் தமதுந்தியிலுதித்த ஒரு பிரமதேவன் காலஞ்சென்றபோது விசுவரூபந்தாங்கிக்கடலின்மேற்கி டந்து எல்லாம்நாமேயெனுஞ் செருக்குக்கொண்டு உறங்கினரென்ப தும், அச்செருக்கை முருக்கியருள்வான் சிவனார் திருவுள்ளத்தெ ண்ணி யெல்லா அண்டங்களுந்தமது திருமேனிக்கண் திருவாபரணங் களாத் தேகரோமந்தோறு நின்றிலசப் பாரமேச்சுவரரூபத்தைக் கொண்டனரென்பதும், "முண்டக வொருவன் றஞ்சமுராரிபெருரு வாய் நேமிக் — கண்டுயிலகந்தை நீக்கத் தன்னுருதற்பகவனைத்தோர் — அண்டமு மணிப்பூணாமாகவே யாங்கோர் மேனி — கொண்டனை னென்னுந் தன்மை குமரனின் வடிவிற்கண்டேம்." என்னுங் கந்த புராணச் செய்யுளாலும் பிறவற்றாலும் பெறப்படுமாயின் அவரது இருக்கையை விழையும் ஆழ்வார்க்கு அவரது பிரளயஞ் சிவஞான யும் விழுங்கத்தக்க பிரளயமாகப் பாடுமியக்கமுண்டாதல் அரியதா மோ? இம்மயக்கத்திற்கு மேலோட்டிய பாகவதக்கூற்றுங் காரண மாம்.

விஷ்ணு, சிவனைவிழுங்குவதென்றல், பிரளயஜலஞ் சிவாலயங் களைப்பற்றிக் கோடலென்று கூறுவரென்னின், அவ்வித பிரளயத் துஞ் சிவஸ்தலமாகிய சீகாழிப்பதியழியாது தோணிபோல மிதந்த துகாரணமாகத் "தோணிபுரம்" எனும்பெயர் பெற்றதென்றும், காஞ்சிமுதலியசிவக்ஷேத்திரங்களும் அங்ஙனமழியாதிருந்தன: அந் நாளில் காஞ்சியில் நாராயணர் குமாரதரிசனமுஞ் சிவதரிசனமுஞ் செய்தாரென்றும் அவ்வம் தலப்புராணங்க ளறையுமாற்றான் அவ்வாறு மாறுங் கூடாதென்க. ஆனதிச்சிவனுரை நாராயணர் உள்ளே தியா னித்தல் கூடும் அதுவே யவரை விழுங்குதலென்பதொன்று சண் டியையலாம்,

[௨-வது] திருமழிசையாழ்வார் இயற்பா கூ-ல்,

"குறைகொண்டு நான்முகன் குண்டிகைநீர் பெய்து ***
கறைகொண்ட — கண்டத்தான் சென்னிமேலேறக் கழு
வினான் — அண்டத்தான் சேவடியை யாங்கு"

எனவருவது — பிரமதேவர் கறையெனும் விஷத்தைத் தரித்த கழுத்தனாகிய சிவனாரது தலைமேலே படியும்படி வாமனாவதாரவிஷ்ணுவென்பவரது திருவடியில் தமது கமண்டலஜலத்தைப் பெய்து கழுவினரென்னும் பொருள் தருகின்றது. சிவபிரானணிந்த கங்கை திரிவிக்கிரமரது கால்கழுவிய நீரென்பது கருத்து. இவ்விஷயம் வைணவர்பாகவதம் கூ-வது ஸ்கந்தம் பிடித்துக் கூறப்பட்டது. இ-வது ஸ்கந்தத்தில் திரிவிக்கிரமரது இடக்காற் பெருவிரனகத் தாற் பிளப்புண்ட அண்டப்பித்திகைத் துவாரத்தின் வழியாகவந்த * விஷ்ணுபதியெனும் ஆகாய கங்கை பிரமவிஷ்ணுவுடைய திருத்தி விறங்கி நான்குபாகமாகிப் பலமலைகளினுச்சியில் வீழ்ந்தது : அவற் றொருபாகம் கிழக்குச் சமுத்திரத்திலும், ஒருபாகம் வடக்கு இலவ ணசமுத்திரத்திலும், ஒருபாகம் மேற்கு இலவண சமுத்திரத்திலும், ஒருபாகம் தெற்குச் சமுத்திரத்திலுமாகப் பிரவேசிக்கின்றன வென் றொழிந்திருத்தலாலும், அக்கங்கைநீர்தான் சிவனார் சென்னியிலனை தென்பது கருதிக்கூறுதல் விருதியாதல் வியாசவசனமாதல் கூடாத தொன்றாதலாலும், அத்தவாமனமுதலிய விஷ்ணு அவதாரங்களை காட்டிப் பிடித்திரக்கிப்பவர் அவனென்பதை விளக்கும் "வாமனாதிதேவ, விஷ்ணுபரம் பிரமாங்கம்" எனும் பிரபல சுருதிக்கும் ஆறுவின்ப வருட்பெருஞ் சோதியாய் திரிமூர்த்தி தொழுந் தேவ னாயிருப்பான் சிவனெனுஞ் சுருதியாதி பிரபலபிரமாணங்கட்கும் விரோதமாதலாலும் அந்த கூ-வது ஸ்கந்தக் கூற்றும் ஆழ்வார்

* விஷ்ணுபதம் – ஆகாசம், விஷ்ணு – வியாபகம்.

கூற்று மவலக் கூற்றெனமறக்க. முன்னுக்குப்பின் முரணக்கூறுதீ லின், அப்டாகவதம் பாக வதமாதலேயுங் கல்விமக்கள் கருதுக. அந்த அவலத்தை மெய்யென நம்பி அவ்விதபடமெழுதி வீட்டிற் றூங்க வைத்தவரும் அன்னைஞ் சுவர்களிற் சித்திரித்தவருமானேர் இவசி த்தை வைணவர் பலவிதத் துன்புகூர்ந்தெழுதிரதமை பல்லோருமறி ந்த விடயமே. அந்தோ மயகத்துக்கோக ஙனிதொடிது! ஙனிகொ டிது!! இனி, இவனுர், தரித்த கங்கைதான்யாதென்றிறி கந்தபுரா ணங் கழறுகின்றபடி பிராஞகிய பரமசிவனுடைய கண்களைப் பிரா ட்டியாகிய உமையவள் கரங்களாற் புதைத்தபோது காவிரல்களி லுண்டான வியர்வைகள் பெருவெள்ளமாகி யுலகங்களை யழிக்கத் தொடங்குதல் கண்ட உம்பர்கள் அஞ்சி யிவ்வெள்ளத்தை யடக்கி யருள வேண்டுமென்றதற்கு இரங்கிய இறைவனது திருவுள்ளப்படி அவனது ஜடாமகுடத்தில் ஒருகவியெனவடங்கியது அக்கங்கை யென்க. திருமால்முதலிய தேவர்கள் வேண்டுகோட்படி பிரானுலே அதினின்று மளிக்கப்பட்ட இலைகளே விஷ்ணுலோகத்தில் விர ஜாநதியாயும், பிரமலோகத்தில் மானததீர்த்தமாயும், இந்திரலோகத் தில் தேவதீர்த்தமாயும் பெருகின. அம்மானத தீர்த்தமும் பகீரதன் வேண்டுகோள்பற்றி அவ்விடம்விட்டுவருங்கால் சிவனது ஜடாமகு டத்தில் அவ்வாறிடங்கிப் பூமியிலிறங்கிற்றென்க. ஙியவாறுடைய புத்திரி குடிலையும் கதிருமிமாகி மானததீர்த்தத்திற் கூடியிருத்தன ளென்க.

[௯-வது] திருமழிசையாழ்வார் இயற்பா ௬-ல்,

"நான்முகனை நாராயணன்படைத்தான் நான்முகனுந்
தான்முகமாய்ச் சங்கரனைத் தான்படைத்தான்"

எனவருவது, நாராயணர் பிரமதேவரை யுண்டாக்கினார்: அவர் சங்கரனை யுண்டாக்கினரென்னும் பொருள் தருகின்றது. இச்செய்தி யும் அவ் வைணவர்பாகவதம் ௩-ம் ஸ்கந்தம் ௧௨-வது அத்தியாய

த்தது. இது விஷ்ணு புராணத்திலும் வந்து எமது சித்தாந்தப் பொருள் பயந்து நிற்பதை ௭-வது அதிகாரத்துளுழுப் பிரகாசப்படு த்தியுள்ளாம். அத்தப்பாகவதம் ௩-ம் ஸ்கந்தம் ௧௫-ம் அத்தியாய த்தில் ஜாக்கனென்னும் பாயபின் "புருவங்களின் மத்தியிற் சங்கர்வடி வென்கிற ருத்திரனுனவர் ஏகாதசருத்திர ரூருமுடையவராய் ஜென்னு சிவைகைக் குலத்தை யுபரவெிடுத்துக்கொண்டு கிளப்பினர்" என்றுமொரு புரட்டுச் செய்தியு முளது. இப்படி முரண்படுகின்ற இச்செய்தியின் ... —வாயுசங்கிதையில் "மாயவனை—விழை வால் விழுங்கிப் பருவந் வதனி லீன்று விட்டனைல்" என்று வருமாறு பிரமதேவரது புருவமத்தியில் விஷ்ணுமூர்த்தி தோன்றி னதுபோல அந்தப்புருவமத்தியில் "நீலலோகித னென்னு மண்ணன் ஜென்றேன்—தனித்தனிலைப் புருவத்தலிருந்துக் குலவிடமுன் தோன்றி ஞனே" எனும் இலிங்கப் புராணக் கூற்றுப்படி நீல லோகித ருத்திரர் தோன்றியும் ஏகதேசவிஷயம், அது பரமசிவத்தோற் றமாகாதென்றும், இருமெய்யனில், ஆண்டுக்காட்டப்பட்ட சுருதி முதலிய வற்றறதும், பரமேசுவரனது அங்கத்திலிருந்து நானும் ஹரியும் இந்திராதி தேவர்களும் உண்டானேரும் அவனே எல்லா ருமுடையத் தக்கவனென்று பிரமதேவர் சொன்னரென்னும் பொரு ளுற, "தேவநவப்பஞ பரமேசுவராவென மஹேசதேஜாஹம் ஹரிரிந்த்ரமுக்யா:||" என்றுவரு வைப்பவஷிசகருதிக்கும், விசுவாதி களும் மஹரிஷியும் ...ர்க்கெல்லாம் உற்பத்திஸ்தானமானவ னும் ஆதியில் ஹிரண்யகர்ப்பனை ...தோற்றுவித்தவருமான உருத் திரன் நமக்கு நல்லறிவை யூட்டுவானாக வென்னும் பொருளுற, "யோ தேவாநாம்ப்ரபவச்சோத்பவச்ச விச்வாதிகோ ருத்ரோ மஹரிஷி:| ஹிரண்யகர்பம் ஜநயாமாஸ பூர்வம் ஸநோ புத்யா சுபயா ஸம்யுநக்து||" என்றுவரு ச்வேதாச்வதரச் சுருதிக்கும், முனைவுக்கும் விரோதமா மெனமறுக்க. பிரமா பிறப்பதற்குமுன்னேயே சிவனிருக்கின்றனெ ன்பதொரு விளிதுதோன்றப் "பிறைதங்கு சடையானை வலத்தே

வைத்துப் பிரமனைத் தன் நாபியிலே தோற்றுவித்து" என்று திருமங்கையாழ்வார் மொழிந்ததற்கும் அது முரணாகுமென மறுக்க. விரிபொருள் ஐந்தாம் அதிகாரத்திற் காண்க.

[௫ - வது] நம்மாழ்வார் திருவாய்மொழி ஒன்று
மெனத்தொடங்கும் பதிகம் ௪ - ல்,

"பேச நின்ற சிவனுக்கும் பிரமன் றனக்கும் பிறர்க்கும்
நாயகனவனே கபாலநன்மோக்கத்திற் கண்டுகொண்மின்"

எனவருவது, பிரமன் தலையைக் கிள்ளியெடுத்த சிவனார் பிரமஹத்தியாற் பீடிக்கப்பட்டுக் கபாலமேந்தித் திரிந்தார்; அக்கபாலத்தைக் கைவிட்டு விலகும்படி செய்தவர் நாராயணர்; அதனால் நாராயணரே நாயகனெனும் பொருள் தருகின்றது. இது வெகுவிந்தையே. பிரமன் பிராமணனே யாயினும் அநேகபிராமணரைக் கொன்று அவர் தலைகளை மாலையாக்கொண்டபோது அந்த அகோர வைரவரை யடையாத பிரமஹத்தி நான்கு தலையோடு இரியுமாறு அவனொரு தலையைப் பறித்ததனாலே பீடித்ததென்பது எங்ஙனே தலைப்படுமென்றும், கொன்றவன்றோ [illegible] யுண்டாகுமென்றும் அந்த ஹத்திக் கூற்றை மறுக்க. பிரபதப்பிராமணமெனுஞ் சாமவேதப் பிராமணமானது தேவர்களில் உருத்திரன் பிராமணன், விஷ்ணு க்ஷத்திரியன், பிரமன் வைசியன் என்னுமாறு ([illegible]) "த்வம் தேவேஷு ப்ராஹ்மணோஸி அஹம் மனுஷ்யேஷு ப்ராஹ்மணோ வை ப்ராஹ்மணமுபதாவதி உபத்வா தாவாநி" என்றும், ([illegible]) "விஷ்ணுர்வைக்ஷத்திரியோ ப்ரஜாபதிர்வைச்ய இதி" என்றுஞ் சாற்றுமாறுமே வைசியனாயுள்ள பிரமதேவனைக் கொலை புரியினும் பிரமஹத்தியாகாதே யென்றும் அக்கூற்றை மறுக்க. ஆயினே

அக்கபாலந்தானை மென்கொலென்னின் உரைப்பாம். நான்பிரமம் நான் பிரமமென்று தன்னடைய்யக் கொண்டு அரியயனென்று பிருமவிஷ்ணு ஆயனது உச்சித்தலை பரமசிவனை யிகழ்ந்தது. உடனே அத்தச்சிவனது திருவுள்ளப்படி சிவசெனப் பற்றத உக்கிர சொருபத்தோடு வைரவமூர்த்தி வெளிப்பட்டார். அவர் யிக்ராதிகன் கோக்குபு நகம்மை யிகழ்ந்த தலையைக் கொய்து கரத்திலேந்திக் காத்து, சர்வதிராகின்ற முனிவர் தேவரிருக்கைதோறும் போந்து, அன்னவர் இரத்தமெல்லாம் பிக்ஷையாக வாங்கி, இறந்தார் உயிர்கொடுத்து, அவரகங்கார மொழித்துப் பிரமாண்டமுகடுமட்டு, ஆங்குஞ் சிவகாருண்ய காரணகாவலென்றுருவாயக் கொன்று அருளிய கட்டளை கடைப்பிடித்த அம்மூர்த்தி, பிரமதேவராது பக்தித்தலையை இடக்கை நகங்கொண்டு கொய்து தெரிப்பட்ட உதிரப் பிரவாகத்தை நிறுத்தவென்னால் வராதும்படி செய்தனைத்தார். உடனே அந்தப்பிரமதேவர் நீய அதிமூர்த்தியை [illegible] பொறுத்தருள்க; நீயிந்தத் தலை ரத்தமுறவும் [illegible] மென்றே மாலையாக இந்தத் திருக்கரத்தில் வைத்தருள்க வென்று பிரார்த்தித்தார். அவ்வண்ணமே என்று சிவஞானித்த கபாலத்தோடு முனிவர் தேவரிருக்கைதோறுஞ்சென்று செய்யவேண்டிய பிக்ஷையாகத் திருவுளமுற்று, அங்ஙனம் நின்ற விஷ்ணுவைத் தனக்குத் தீங்கிழைத்த [illegible] குத்திவிட்ட ரத்தத்தைப் பெருமானார் அவரைச் சேடப்படி குத்திக் கொடுத்து இரத்தஞ் சொரிந்தார். அவ்விரத்தத்தோடு கபாலம் நிறைந்தவுடன் விஷ்ணு உயிர்சோர்ந்து வீழ்ந்தார். அது கண்ட மலர்மகளுந் தேவர்களுந் துயருற்றார்கள். உடனே அந்த வைரவமூர்த்தி அருளையினாலே நாயகனாம் விஷ்ணுவை யெழுப்பினார். அவர் வேண்டிக்கொள்ள ஆங்கவரைக் கைக்கொண்ட வைரவமூர்த்தி பிறகும் பிரமனைக் காத்தருளினார். இவ்வுண்மையை —

குரோத்தாக்னே ர்பா விஷ்வக்ஸேனோ நிகிஷ்டீரா |
தமோம்பா வஸ்ஸீக்ரம் ஸர்ஸுப்யசக போலவோ ||
பிராதவிர்ஸர்வஸாஸைக்ரே விஷ்ணோர் ப்யாஸமாயயேள |
தாலஸம்ப்ரமம்விஷ்ணோர் போகஸாயி தநாபயாத் ||

எனுந்தகூசாண்ட கூ-ம் அத்தியாயத் சுலோகங்களாலும்,

"பாதியு திறைந்தது யில்லை பாணியின்
மீதுறு பலிக்கலன் மிக்க வளைமபோயச்
சீதரன் செ... ...வு குருதியால்
காதல னிலைமையைக் கண்டிரங்கினர்."

"கண்ட கன்சொன் கபாலமெற்றிலே சானிலி
விண்ட கந்தொறும் வெம்பலிக் குற்றது
முண்ட கன்முத மேலார்ச்சையெம்பிரான்
தண்டை கற்செய் தலையனி ...ால்."

எனுங் கந்தபுராணச் செய்யுள்களாலும் ... இவ்விடயத்தைத் திரு
மழிசையாழ்வாரும் "வெறி... ...மேலி திறவிக்க புலச
ம்டக்—இறுதிக்கள் வைத்தவன் ...யான் மிலை—யூறு
செந்நதி பா ஸிறைந்த கார ணைக்கனை—யீறுசென் றடர்த்தவீச
பேசுகூசமின்றியே." எனுஞ் செய்யுளால் ஒப்புக்கொண்டனார்.
பொய்கையாழ்வார் இயற்பா சகூ-ல் "புண்புரித வாகத்தான்"
என்றதூடம் அது. "பேசுகூமின்றியே" என்றதனல் இரத்தம்
வறட்டவிஷயத்தில் விஷ்ணுமூர்த்தியை ஆழ்வார் பரிகாசஞ்செய்த
வருமாகின்றார். வன்கபால் = வலியகபாலம், "வரு சென்றடர்த்த
வீச" என்றது வருகாலத்த அரித்டாசுரனைக்கொன்ற கண்ணனே
யென்றும். அக்கபாலம் பைரவர்கரவிட்டகாற் பரிகத்தமுற்றது.
அதனைக்கப்பட்ட இடமே பிரமகபாலம்" எனுந் திவ்யதேசத்தி
ரப்ய ஸ்ரீகேசாரத்திற்கு அணித்தாயிருக்கின்றது. இத்திற நியாய
வாயிலால ... ...புத்தன்மையை "பாலபோர்க்கத்தி

கம்புகொண்மின்" என்றும் ஆழ்வார்கூற்று வாளா போயிற்றெ
ன்க. அக்கூற்றுக் கருதியாதி பிரமாணங்கட்கும் விரோதமெனக.
சிலவைணவர்கள் அக்கபாலமூர்த்தி வாக்குமிரத்தம் அவர் குடிப்ப
தற்கென்று சொல்லுமயல்கின்றார்கள். அவர்கள், மற்றைப்புராணங்
களில் வருதல்போல வைணவர்யாகவதம் எ-ம் ஸ்கந்தம் அ-வது
அத்தியாயத்திலும் "அந்த இரத்தத்தை யுரிஞ்சும் இரத்த பிசாசு
என்றேலகனைக் குருதிவாக்குப்பிருக்கிற பிட்ரமயர்களையுமுகத்தையு
முடையவராயும்" என்றுவருதலின் ...கிரணியனுடைய இர
த்தங்குடித்த நரசிங்கரும் பேய் முலைப்பாலுண்ட கிருஷ்ணரும் நந்
தெய்வமே யென்பதைச் சாற்றியேபெப்பாராயின் அவ்விதஞ்சொல்ல
முயலவீரோ? முயலார் மும்மூர்த்திகளுள். இதனைவிடக்க, சனும்பு முதலியவ
ற்றைச் சிவனார் எனணிந்துகொள்ள மருகின்றார்? அடையாளத்தைக்
கொன்றாலும் பொருக்குமோ? என்றுஞ் சிலவைணவர் வினவுகின்ற
னர். வைணவர் தெய்வம் பந்தாசுரனைக் கொன்று அவனது
எலும்பைப் பாஞ்சஜந்யம் எனுஞ் சங்காகவேத் தரித்திருப்பதையும்,
மேலைய அ-வது அத்தியாயத்தாளன்படி ஹிரணியனுடைய இரணி
யனை வதைத்து அவன் வயிற்றிலிருந்த ஆபரணப் பத்தைக்குடலை
மாலையாக அணிந்துகொண்டதையும், பிருவைதசரீரமெரிந்த கழு
காட்டுக் கழியின் முன்னுருதா நிசிந்துமழை யணிந்திருப்பதை
யும், ...ஹிரணியனைக் கொன்று மறிந்திருந்தவர் எனும்பெயர்
தாங்கியிருப்பதையும், அப்பெயர் வைஷ்ணவக்கிரியைகளில் மந்திர
மாய் நிற்பதையும் அறிந் ...ராயின் இவ்விதிருப்பார்போலும்,
பாலைக் ...லிலைம் க-வது அதிகாரத்தில் கூறியுள்ளாம். அவ்
வெலும்பு முதலியன வணிபுமூர்த்தி அநேக வெய்ராக்கிரம மூர்த்தி
களிலொருவரென வுணர்க. சிவன் "ஸர்வஸம்ஹாரஸப்யங்கள்"
என்னுங் கருதியையும் இவணம் உற்றுர்க. விகாரி மகத
வேதவியாஸத்திறகாண கோருஷ்ணுர்போற்பத்தியைக் குடிக்கொடுத்த
காய்ச்சியர் "கடலிற்பிறந்து கருத்தது பஞ்சசன்ன—டைவிலவர்த்

துபோ, சூரியன் வைத்தலைத்தாக்—கொடிந்ருடிபேசித்தியவளார் —நடலைப்படமுழங்குந் தோத்றத்தாய், நற்சவ்ச." என்று கூறியது கொண்டுமறுக்க.

[௯-வது] நம்மாழ்வார் திருவாய்மொழி அணைவ
வெனத் தொடங்கும் பத்தின் -௬- ல்

"தீர்த்த னுலகளந்த சேவடிமேற் பூந்தாமஞ்
சேர்த்தி யவையே சிவன்முடிமேற் றான்கண்டு
பார்த்தன் றெளிந்தொழிந்த பைந்துழா யான்பெருமை"

எனவருவது, அருச்சுனராஜன் கண்ணமூர்த்தியின் காலைச் சிவ லிங்கமாகப் பாவித்து அதிற் சார்த்திய பூமாலைகளைக் கைலாயத்திற் சிவனது சிரசிலிருக்கக்கண்டு சிவனினுங் கண்ணனே பெருமையுடை யனென்று முன்னமையுணர்ந்தனனென்னும் பொருள் தருகின்றது. இச் செய்தி பாகவதத்திலுண்டென்று கூறேசவிஜய சகாவதாரக்கட் டியிலெழுதப்பட்டது. பாகவதயோக்கியதையை முன்னர்ப்பல்லிடத் தும் பார்த்தாம். வியாசரது மெய்யாகிய பாரதத்தில் இச்செய்தி யில்லை. மற்றைப்புத்தகத்துண்டெனின், அது காட்டாசாதென்மறுக்க. ௬-௭-ம் அதிகாரங்களில் விவரித்தபடி அக்கண்ணமூர்த்தியும் அவர் மூலபுருஷனெனும் விஷ்ணுமூர்த்தியுஞ் சிவபூஜைசெய்திருத்தலை யும்; விஷ்ணுமூர்த்தி சிவனைத் துதித்து இடத்திருவிழிக்கமலஞ்சார்த்தி யருளப்பெற்ற சக்கராயுதம் பெற்றான னென்னச் சர ப்ரபிஷத்து (யொவாஉவொஹாவி-டுகவிஷ்ணு-ெநத்ரஸமெவெ உஹாஸக்ரூஉதீவஙஹ்ரூஷீ | தமெவ . ராகூராய [illegible] வெ ப்ர)"யோ வாமபாதார்ச்சித [illegible] நேத்ரஸ்தஸ்மை தத்வம நீஷஷ்ருஷ்டா: | தஸ்மைருத்ராய நமோஅஸ்து ||" என்றியம்புதலை யும், இவ்வாறு பாரதம் சௌப்திகபர்வம் லிங்கபுராணமுதலியவை சொல்லுதலையும், இவைச் சிவபராக்ரமப்ரகாசகருதி முதலியவற்

றையும் அறியாதாரே அந்த ஆழ்வார் கூற்றையும் அதுபோல்வனவையு மொப்புவார்.

[௮-வது] திருமழிசையாழ்வார் இயற்பா.

"ஆல நிழற்கீழ் அறநெறியை நால்வர்க்கு
மேலை யுகத்துரைத்தான் மெய்த்தவத்தோன்—ஞால
மளந்தானை யாழிக் கிடந்தானை யான்மேல்
வளர்ந்தானைத் தான்வணங்குமாறு."

என்பது, கல்லாலவிருட்சத்தினடியில் தக்ஷிணாமூர்த்தியாயெழு ந்தருளிய சிவனார் சனகாதிமுனிவர் நால்வர்க்கும் நாராயணனை வணங்குஞானமே போதித்தாரென்னும்பொருள் பயக்கின்றது. இது, அத்தக்ஷிணாமூர்த்தியே பரம்பொருளென்றும், "தத்பரமஜ்ஞேய சிவதத்வஜ்ஞானம்" என்றுமுரைத்து அப்பொருளை யறியுஞானமே சிவதத்வஞானமென்றுங் கூறுந் தக்ஷிணாமூர்த்தி யுபநிஷத்திற் கும் மற்றைய பிரபலபிரமாணங்கட்கும் விரோதமென மறுக்க.

[௯-வது] நம்மாழ்வார் திருவாய்மொழி சன்ம
மெனத்தொடங்கும்பத்தின் ௬-ல்,

"பரிவின்றி வாணனைக் காத்துமென்றன்றுபடையொடும்வந்
தெதிர்ந்த—திரிபுரஞ் செற்றவனு மகனும்பின்னு மங்கியும்
போர்தொலையப்—பொருசிறைப்புள்ளைக்கடாவியமாயனை"

என்வருவது, கிருஷ்ணர் தொடுத்த சண்டையில் வாணாசுரனைக் காக்கவென்று வந்த சிவனாரும் அவருடைய புத்திரரும் மற்றைய ரும் வலியிழந்தோடி விட்டனரெனும் பொருள் தருகின்றது. இத் தகுதியும் விஷ்ணுபுராணமும் வைணவர்பாகவதமுமாம். திருவரங் கக் கலம்பகத்தாரும் "மோடி யோட வங்கி வெப்பு மங்கி யோட வைங்கரன் முதுகி யோட [illegible] னுட முக்கணீசன் மக்களோடு -

தேடியோட" என்று மொழிந்திருக்கின்றனர். இவ்வாறு சிவனோ டோடினானென்பது:—

ஸ்காந்தத்துச் சங்கரசம்ஹிதை கூறுகின்றபடி சிவைப்பிரசாதியாய் அனேக பிரமாண்டாதிபதியாயிருந்த சூரபதுமனுடைய தம்பி தாரகாசுரனோடு சக்கரபாணியானவர் பொருது அவன் கழுத்தில் தமது சக்கராயுதம் விழுந்து ஆபரணம்போலமைய அவனிடக்க அதனைக் கவலைமாயுமிழ்ந்துவிட்டோடியது போன்றதா? இரணியாக்ஷன் மகனும் அந்தகாசுரனோடு அரியானவர் போர் தொடுத்து ஆற்றாதோடியதுபோன்றதா? சிவபெருமானது சிற்றன்னிற்சேரிய ஜலந்தராசுரனோடு விஷ்ணுமூர்த்தி போர் புரிந்து புறங்காட்டியோடியது போன்றதா? அசுரரையடக்கப்பார்த்த இந்திரன் விரும்பியபடி சத்த இருடியராக் கைக்கொண்டியற்றப்பட்ட யாககுண்டத்திற் றோன்றின இரத்தாசுரன் இரத்தபீஜாசுரன் பஞ்சராவணரென்னும் அசுரர்களுடன் வைகுண்டவாசர் சண்டைசெய்து ஐயம்பெற்று உபாலம்பனமுற்றோடியது போன்றதா? ஸ்ரீ கமலக்கண்ணர் சலந்தராசுரனோடெதிர்த்து அவனெதிர்க்கவும் வீரமில்லாமல் விலகியோடியது போன்றதா? இலிங்கபுராணங் கூறுகின்றபடி தக்ஷப்பிரஜாபதி யாகத்தில் யாகபாகத்தைப்புசித்த நாராயணனை அம்சம் அனந்திரமும் இரண்டாயிரங் கரமுள்ள அகோரவீரபத்திரமூர்த்தியால் தலையறுக்கப்பட்டுச் சாவதற்குமுன் மாயமாய் வெருண்டு ஓட்டம்பிடித்தது போன்றதா? சிவரகசியம் கூறும் அமிசம் [illegible] கண்டம் [illegible] விஷ்ணுவோடயனு மெய்யடியையின் மேவுமெவரும் [illegible] காந்றுருவ மாயினார்களாய்! என்மொழிக்கும் தாருகாசுரனுக்கு நாராயணர் பயந்து கடலின் மீண்டு ஒளிப்பதற்காக ஓடினதுபோன்றதா? சைவபுராணத்துத் தருமசங்கிதைச் சேர்ந்திருக்கின்றபடி திரிபுராசுரர்களோடு திருமாலானவர் பொருதுசண்டைபுரிந்து ஆற்றாமல் மேருகிரியிலொளித்துய்ய

ஓட்டம்பிடித்தது போன்றதா? காஞ்சிப்புராணம் இருபத்தெண்டளிப்படலமியம்புகின்றபடி பிரமதேவனிடம் வரம்பெற்ற தாருகாசுரனுக்கும் பயந்து சுரலோசனனது பாதையைக்கஞ்சிய காஞ்சிக் கமலலோசனர் கருணாநிதியாகிய சிவபெருமானைச் சரணடைந்துய்ய ஓடியது போன்றதா? பாரதம் பகருமாறு வைணவர்பாகவதமும் "(கிருஷ்ணர்) காற்றையைப்போல வாயுவேக மனோவேகமாக ஓடத்தொடங்கினார்" என்றபடி காலயவனன் மதுராபுரியைச் சேனையுடன் வளைத்துக்கொண்டபோது கிருஷ்ணர் அப்புரியிலுள்ள ஜனங்களையும் இரகசியமாகத் துவாரகைக்கனுப்பிவிட்டு முசுகுந்தச்சக்கரவர்த்தி விழித்துறங்கும் மலைக்குகையிலொளிக்கக்கொண்ட ஓட்டம்பிடித்தது போன்றதா? என்று பரியாலோசனை செய்வார்க்கு விளங்கவொளிப்படாது போமா? அன்றி, அந்தக் கிருஷ்ணர் சிவதீக்ஷை பெற்றுச் சிவதொண்டராகித் திறற்பெற்று வாணாசுர யுத்தத்திற் சிவரூபமாகவந்த ஜுரத்தினாற்றோற்று "தேவாதிதேவ! நீயே என்னையுமெதிர்த்தால் அடிமைக்கெவ்வாறு உய்தியுண்டாகும்? இவ்வாணன் நினது தயவைப்பெற்றவனேயாயினும் இவன் துஷ்டனாகலின் எளியேற்கே வெற்றிகொடுத்தருளுமாறு நீ மறைந்து விடவேண்டுமென்று சிந்தித்தளவில் அந்த மூர்த்தியும் இவ்வாணனுக்கு நல்வளிக்காக்கும்படி காலமுங் குறித்தென்றனர் [illegible] இனி இக்கிருஷ்ணனே வெற்றியடைகவென்று மறைந்தனனென்றறிக. இச்செய்தியை ஸ்காந்தசனற்குமார சங்கிதையைச் சேர்ந்த காஞ்சிப்புராண வாணீசப்படலத்திற் கிருஷ்ணவாக்கியமாக "இமையவர்க்கே யருள்சுரந்து—காத்தருளுங் கடவுளையாய் கண்டோடா வவுணர்குலத்—தீத்தொழிலோன் றனை வெல்லத் திருவருள்செய் யெனக்கென்றான்" என்றும், "வடிவாளி விடையேற மனைவியென நினக்குறப்பா—மடியேனை யெதிர்ப்பதுநின் னருட்பெருமைக் கொல்லுவதோ—குடியோடு மெனையடிமை கொண்டாயின் றெனக்கிரங்காய்—அடியாழி விடமயின்ற கண்டா

தின் னடிபோற்றி." என்றும் வருதல்கொண்டு முணர்க. மேற்படி படலத்தில் "எம்பிரான் முப்பதா முறையினென்றெடேற்—றம்ப ரார்கணத்தொடுமோடியுய்க்தனாக்—அம்பகமுனரியா ணமருக்காற் றலான்" எனும் வாணன் விருத்தப்படி அவ்வாணனோடு முப்பது முறை போர்தொடுத்தும் வெற்றிபெறாத தேவர்களோடோடியோ ளித்ததிருமாலின் அவதார கண்ணர் அவ்வீசன் வெல்லவல்லா ரல்ல ராகலின் அவரதுவெற்றி சிவகிருபையேயென்பது தெள்ளிதென்க.

இவ்வாறன்றெனுங் கூற்றுமாயின், அந்த காண்டல் கருதல் உரையெனு மூன்றற்கும் முரணுமென்றுமறுக்க. கிருஷ்ணர்க்கு மூல மான விஷ்ணுமூர்த்தியின் அங்கதையடக்கும்படி அவ்வுருச் சிவபராக்கிரம மூர்த்திகளிலொருவரான வீரபத்திரர் தக்ஷயாகசாலையிற் பாசத்தாற்கட்டியுருட்டியதென்பதைப்பலவாதம் (மொதக்ஷயஜ்ஞே வல்ல வவொ ... ... வாமெடு வீரா!) "யோதக்ஷயஜ்ஞே ஸைவநம்சாந்விஷ்ணும் பபந்தோரு பாசைவீர!" எனவெழுந்த தாயிப்பதை நோக்குநர் சிவனைக் கிருஷ்ணர்வெல்லாரென்றற்கு வேறுபிரமாணமும் வேண்டுவார்? இந்தச்சுருதிக்குவிரோதமாக அந்தப்பாகவதமானது தக்ஷயாகத்திற்கு விஷ்ணுமூர்த்தி போகாதிருந்துவிட்டதாகப் போலப் புலம்பும். அன்றியும் ஏனைய சுருதிவிரோதமாய்ச் சிவனுக்குக் கனக்கு இழித்துரைக்கும். இதனையே வைணவர் பெரும்பாக்கியமெனக் கொண்டனர். இப்புத்தகத்தையும், இதையே ஆழ்வார் பெரிதுவந்துரைப்பாருள்ள சிவநிந்தைச் செய்யுள்களையும், இவைபோன்ற பிற வற்றையும் மெய்யென விழைந்துபடிப்போரும், படிப்பிப்போரும் கேட்போரும், மறையிருக்க ஆரியன் குடியிருந்தறியா மந்தரென் வொதுக்கப்பட்டவராகி விசயாகசுமிழந்து அநுபவிக்கு நரகம் னணி பெரிதென்பதற்கு ஆசங்கையில்லை. பிரமாணம் கூறவது அதிகாரத் தில்வந்துள்ளன. அங்ஙனங் கூரத் தாழ்வாரும் பெரியநம்பியுமகன்க

ளிழந்தொழிந்தமை தக்க சரித்திரமாம். நாராயணதோத்திரம் விரும்பு வோர் சூடிக்கொடுத்த நாய்ச்சியார் பாடலைப்போன்ற பாடல்களைப் பாடலாம். அதிற் சிவனை இகழ்தலும் புகழ்தலுமில்லை. சிவனை யிழித்துரைத்த ஆழ்வார்கட்கு நாராயணர் அநுகூலராயிருந்தாரென்று குருபரம்பராப் பிரபாவங் கூறுதலென்னெனின், அப்புத்தக யோக் கியதையிற்றென இந்நூற்கட் பல்லிடத்தும் பகர்ந்தாம். ஆழ்வார்கள் பாடலிலும் அவ்வித பிரத்தியக்ஷாநுகூலங்கள் கூறப்படவில்லை. கூறினுங் கூறுவிடினும் "ஸ்ரீ விஷ்ணுபகவான் தமது திருமேனி யிலிருந்து ஒரு 'மாயாமோகனை' யுண்டாக்கி * * * இந்த மாயா மோகன் அந்தத் தைத்தியரை மோஹிக்கும்படி செய்வான் அந் தத்தையர்கள் இந்த மார்க்கத்திற்றப்புறத்தவர்களாய் உக்கனாவே கொல்லத்தக்கவர்களாவார்கள் (என்வியம்பினன்)" என்று விஷ்ணு புராணம் கூறும் அதிசய மொழிவழியேயும் அந்தன பௌத்தமத விருத்திக்குக் காரணரான ... யாதொரு யோகமோ யால் ஆழ்வார் விஷயத்திலும் இசைந்ததுவெனவிடுக. இதனை, திருவாய்மொழி திருவிருத்தத்தேனென்றெடுஞ்செய்யுளில் "கைச் சக்கரத்தண்ணல் கள்வம் பெரிதுடையன்—மெச்சப் படான்பிறர்க்கும் மெய்போலும் பொய்வல்லன்" எனவருவதும் வலியுறுத்துகின் றது. "பொருத்தமுடைய நம்பியைப் புறம்போலுள்ளுங் கரியானை" என்று சூடிக்கொடுத்த நாய்ச்சியார் சொற்றதும் அதுவாமென்க.

சிலர் பரமசிவனையும் விஷ்ணுமூர்த்தியையுஞ் சமமாகக் கொள்ளப் பார்க்கிறார். அவரெல்லாம் அலக்ஷ்ணப்பேர்களாவர். பிரமாணம்,— ஆநுசாஸநிக பர்வத்திலான அத்தியாயத்தில் "ஆற்றல்சே ருருத்தி ரப்பிராந் தனையையனை யொப் பதிகமென்று ரைப்பர்—பாற்றி தாய சௌக்கிய மதப் பற்பலன் மூழ்குவ ருண்மை" என்றும், வைராக்ய அத்தியாயத்தில் "மாலில் மக்களைத் தாசனுமென்கின் வாழ்வுண்டோ" என்றும், தக்ஷகாண்டம் கூறவது அத்தியாயத் "இவ்விஷ்ணுமுதலிய எங்களைச் சகிசனுக்குச் சமானமாக எவ

னுரைக்கின்றதே அம்மகாபாதகன் நாகரே யநுபவிப்பான்" என்றும், இரட்டையர் பாடலில் "மூவர் முதலா முதல்வனையு மூவுலகிற்—சாவீர் பிறப்பார் தங்களையுந்— தேவர்க—ளொக்க நினை வாருக் கல்லவோ வோரேழு—மிக்க நரகம் விதித்தது" என்றும் வருவனகாண்க. முற்செய்யுளிற் காட்டப்பட்ட வுருத்திரர் பதினொ ரொருவர். இவர்க்கே அரியயனென்றோரா யொப்பாகவுரைப்போர் நரகாழ்வா ரென்றக்கால் மற்றைய சிவத்தை யப்படி யுரைப் போர்கதி யெற்றென்போம். இப்படிச் சமப்படுத்தொன்றே தென் பதுகருதியே ஸ்ரீஞானசம்பந்தசுவாமிகள் பெரும்பாலும் க-ம் பாட்டுத் தோறும் அரியும் அயனுந் தேடியறியாத்தேவன் சிவபெரு மானென அருளிச்செய்தனர். சுவாமிகள் க0-ம் பாட்டுகள்தோ றும் புத்தர் சமணர் குற்றங்களை விளக்கி அவற்றோடு அந்த க-ம் பாட்டுச்செய்தியை யிணைத்துவைத்துள்ள நுட்பம் நன்னறிவுடை யாரே யறியத்தக்கது. "[illegible] சிறுதெய்வஞ் சேர்வாமல் லோஞ் சிவபெருமான் றிருவடியே சேரப் பெற்றோம்" என்று மறு மாற்றத்தாண்டகத்தில் திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் அருளிச்செய்ததுமது. 'சாவார்பிறப்பார்' என்றதற்கு இருவரைச் சரிதையே தகுசான்றா கும். தசரதராமர் தாய்வயிற்றிற் கிடந்து பிறந்தனரென்பதைச் சிவ வைணவர் யாதருவுமொருவரைக் காட்டி யறைக்கப்பல்லவதன்று. அது "மன்னுபுகழ் கௌசலைதன் மணிவயிறு வாய்த்தவனே" என்னுங் குலசேகர ஆழ்வார் கூற்றிற்கு முரணாகுமென்க. திருவாய்மொழி யில் "பிறப்பில்பல்பிறவிப் பெருமானை" என்றதாலும் பழுதே; பிறப்பெனப்படுவது கர்ப்பநரகசெனனத்திற் குரிய தொன்றேன்க. கண்டு, திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் "செத்துச்செத்துப் பிறப்பதே தேவ னென்று—பத்திசெய்மனப்பாறைகட் கேறுமோ" என்றதாலும், தாயுமா னார் "அல்லலாந் தொழிற்பட்டுத்த யடக்கடி யுருவெடுத்தே— மல்லன்மா ஞாலங் காக்கவருபவர் கடவுளென்னின்—தொல்லையாம் பிறவி வேலை தொலைத்திடா திருளிற் சூழ்—நலைது மாயையாலு

ரமெனை வந்து நிற்கும்." என்றதால் முணரத்தக்கன. அரன் அரி அயனென்பாரைச் சமமாகத் தியானிக்கவேண்டுமென்றல் சிலநூல் களில் வசேசமாகவரும். அவை, கேசவார்த்தம் பூர்த்திரிய மென் பவற்றிற் குரியனவாமன்றி எல்லாரிலும் பூர்த்தங்கட்கு மூலவஸ்துவா யுள்ள சிவபெருமாற்கும், அரி யயனார்க்கு முரியனவாகாவென்றல் அமைவுடைமையாம். சிராத்த நித்தியானைத்தில் யாண்டுஞ் சிவனொரு வனே யெனக்கேட்டல்வேண்டு மென்றலுமாம்.

மேலே, ஆழ்வார் 'மகனும்' என்றதற்கிணங்க அக்கலம்பகத் தார் 'முருகனொடு' என்றெழுதி வைத்தாரே. முருகனை, இருட்டி னார்க்கு [illegible] மாலிட்டுறுவென்பாரே நீரியல்பக் கூட்டங் காவிட்டாரக வக்கனங்களோடு ஒழிபட்டுயர்ச்சையும், அம்முருகனை யெ எம்பிரானைச் சுமக்குந் தோகையயில் திருவிட்டிறுமென்ப தால் உணர்க்கப்படும். மின்பெருந் [illegible] எமது சுப்பிரமணிய வியாசத்திற் பிரமாணபூர்வமாக அவரினைத்தவர்கண்டு உண்மையுணர் வாராக. இருட்டினார்க்குச் சிவனார் ஆற்றுதோறும் நன்மையாயின் அதோளி மாணயாகாது நின்ற மாஞருரசு வைகுண்டபதியை யன்றோ அடைதல்வேண்டும். இன்றிக் கைலாசபதியை யடைந்து குடமுழாமுழங்குதலுமி யிருப்பதனால் யாம் மேல்விளக்கியவியாயமே கூறல்புடைத்தாம். நிற்க.

குருபரம்பரை - திருமழிசையாழ்வார் வைபவத்தில் திருவல்லிக் கேணியிற் கிழிந்த துணியைத் தைத்துக்கொண்டிருந்த திருமழி சையாழ்வாரைச் சிவனும் உமாதேவியுங் கண்டகாலத்தில் தம்மை மதியாதிருந்த அவ்வாழ்வாரைச் சிவனார்முனிந்து நெற்றிக்கண்ணைத் திறந்தாரென்றும், அங்ஙனமே ஆழ்வார் தமது வலக்காற் பெருவிர லில் ஒருகண்ணைத் திறந்தாரென்றும், அக்கட்கனலே சிவனாரது நெற்றிக்கண்ணெருப்பை யடக்கி அவரையும் வெதுப்பியபோது அ

சிவனுரேவிய பிரளயகாலமேகங்களை வொழிந்தனென்றார், அம்மேக
வர்த்தங்கட்குமாழ்வார் அஞ்சாதிருந்ததைச் சிவனார் காணுடைச் சிரக்
கம்பனம்பண்ணி விருப்பிட மடைந்தாரென் றும்பொருளாயமறைவெழுதி
யிருத்தல் காண்கின்றனம். இவ்வெழுத்து உறுதியாதற்குச்சுருதியா?
ஆகமமா? ஸ்மிருதியா? புராணமா? இதிகாசமா? அப்புஸ்தகம்? அவை
த்தொன்றுமல்லாத வைணவவெழுத்தாசிரியன். ஆத்துமதியாகவே
னமறுக்க. பின்னுண்டான செய்திலேயன்னிஷ், "வே விஷ்புலிங்
கேந லவாட்டி ஐந ஸர்வம்ஜகத்பஸ்மஸாத்வக்ரோதி |" எனும்
வைப்பவாச குருதியாதி பிராமணவிரோதமென மறுக்க, இந்நூலே
புணரும் விவேகிகள் அவ்வெழுத்தை எயிலனோ? யெனும் மதிப்பரோ?
மதியார். "விராகம்ணில்லாவன்று" என்றெழுதியிருக்கும் பயிர்க்கண்
ணேயுயர்வுனதென்றெழுதித்தார்போலும். சிவனும் அரசித்தவியழ
ரும் வருமபொழுது ஆந்த ஆழ்வார் அசுத்தமுடைய சிவன் நிழல் தம்
மேற்படாதொதுங்கினரென்பதை அவ்வைபவத்தில் "ஆழ்வாரும்
அவர்களைக்கண்டு அவன்நிழல் தம்மேற்படாமல் ஒதுங்க" என்றன்ன
வெழுத்தக்கள் காட்டுகின்றன. மேற்படிபிரபாவம் நம்பிள்ளைவைப
வத்தில் "சதகுணதயக விரோதியான (உருத்திரன்) தமோகு
ணப்பிரசுரனுகையால் நித்யாநிகளைப்போல் ஆலயங்களிலும் பக
வத்ப்ரகாரபுத்தியா உபாஸிக்கலாகாது" என்று நம்பிள்ளை சொன்ன
தாக எழுதியிருப்பதும் அதனையுறுதிப்படுத்துகின்றது. அங்ஙனம்,
அக்கினி யிந்திராதி தேவதைகளை யுபாசிக்கலாமென்று அப்பிள்ளை
சொன்னதென்பதும் வெழுதப்பட்டுளது. அந்தோ! திரிமூர்த்திகளும்
ஒன்றாகும் பரமேசுவரனைப்பகவர்க்கத்திலுள்ள உருத்திரனுக வென்
னியும் பலவாறிகழ்ந்தும் உபதேசகாண்டப்சுருதி அத்தியாயமறை
யும் வணங்கு நியமசப்பிரசாதவலியற்ற பிரமதேவரை அபானத்
தினராலுமிகழ்ந்தானதும், சுருதி ஸ்மிருதிப்பாகளுஞ் சொல்லும்
வண்ணம்செனதம நாரதேவரு சாதுலிக பாவத்திற்குப் பரிகாரத்
தேடுகலுதன்னா ஆகிலே பகத்துவ அந்தஸ் தமோதேவதையான

விஷ்ணுமூர்த்தியைப் புகழ்ந்தும் உழிதரு வைணவ சடையுங்கொ
கொடியிற் கொடிதாமென்று மெய்யுணர்ந்தார் விளம்பற்பாலதொன்
றே. அதனுல் அவ்வைபவமெல்லாம் வைபவமாகாமற் கேவலை பய
மேயாகும். ஆழ்வார்பாடல்களில் சிவனுங் தாழ்ந்தவரோ னிந்திர
னென்பதுணர்த்தவான அத்தேவன் பெயரை மூவர் பெயர்க்குங்
கடையிற் பெருமையான் கூறத்தியிருத்தலையும், தற்கேற்காங்கொ
டுத்து "முதலாவார்மூவரே" என்று தெரித்திருத்தலையும், "தே
வர்க்கெல்லாம்—மூத்தவபி முக்கணப்பி யென்று முனிவர் தொழு-
தேத்து நம்பியெம்பெருமான்" என்று திருமங்கையார் கூறியதை
யுஞ் சிறிதுமென்றேனும் இந்திரன் முதலிய தேவதைகளினுஞ் சிவ
னிழிந்தவ னென்பதற்கும் அடியாரவைணவரைக் கண்டவர்க்குங்
கழுவாயில்லாக்குடமுண்டாமே. அவரிருந்த விடத்திற் குஞ்சாணி
யிடவேண்டுமே. தற்புருஷசிவனை யறிவோம், மஹாதேவனைத்தியா
னஞ்செய்யக்கடவோம்; அதனைக் ருத்திரன் நிறைவேற்றி
யருள்க. எனும்பொருள் நிரத்தக்கதும், வைணவர்பலரும் விரும்பிப்
படிக்கும் தைத்திரீயநாராயணவல்லி யிலுள்ளதுமான "தத்புரு
ஷாயவித்மஹே மஹாதேவாயதீமஹி | தந்நோருத்ர: ப்ரசோத
யாத்||" எனு மந்திரத்தையேனும், "யோதேவாநாம் ப்ரதமம்புரஸ்
தாத் விச்வாதிகோருத்ரோ மஹர்ஷி: |" என்பதையேனும்,
பிரஹ்மாபிக்ஷணாபூஜித்து "ஸர்வஸாக்ஷ்பரஹிதஸ் ஸர்வாதத்மயச்
சிவ: |" என்பதையேனு முணர்ந்தனரா? அவ்வைபவங் கூறுமாறு
அந்த நம்பிள்ளையென்பார் சேரயால் வந்திச்சிடந்தமை சிந்திக்கத
க்கவலவே யெனலாம். காயத்திரிவல்லபனுகிய சிவபிரானுக்கு
அனந்தமுறைப்பதே பேரசுத்தமெனும் ஆற இந்நூற்கட்பெரிதும்
பிரகாசப்படுத்தியுள்ளாம். மூசசையும் அசத்தையுஞ் சுசத்தையுங்
கொடுத்துக்கொண்டு இவ்வசத்த வைணவர்களைச் சிவனுயாரு
ம்றயும் கீதெரிற்சதோ நிரந்த வாய்த்ததை வாங்கியனுபவிப்பதெ
ன்னோ? விஷ்ணுஆலயங்கட்குச் சிவனடியார் செய்யப்படுகளைவற்று

உபயோகித்திருந்ததென்னை? இன்னடியார்க்கு நிழல்மேலே படவிருப்பதென்னை? இவ்வேதத்திறங்களிலே மேலிப்பதென்னை? இவைகளின் மட்டும் அவ்வசுத்தமில்லையோதான்! சுத்தரை அசுத்தம் பற்றுமென்னின், இவனிழல் மேலேபடாமல் திருமழிசையாழ்வார் தொழுகின்றாரென்பதென்னை? அவருஞ்சுத்தராகிலோ [illegible] தவேதோ தெய்வத்திறமறியும் மதலையுள்ளாரவர்? கண்டு கண்டு, இவர்தெய்வமாம் சாதாரமர் கான்மீக்குத்தகண்டுஞ் சொல்லினைப்புழு இராவணைசய ஓரா காலத்திற் சிவனடியாராகிய அகஸ்தியமாமுனிவரைக் கும்பிட்டு அவனிடம் ஆதித்யஹிருதயமெனும் மந்திரோபதேசம்பெற்றதும், பாரதமுதலியன பகர்ந்தபடி ஸ்ரீகிருஷ்ணர் யசதிருஷ்டிய தூர்வாசமுனிவரைக் கும்பிட்டிருந்ததும், உபமன்யுமுனிவரிடஞ் சிவதீக்ஷை பெற்றதும், பிறவுமிப்படிகளுஞ் சுத்தமோ? அசுத்தமோ? கூர்த்தபுத்தி கொண்டெண்ணுக. இந்நூகத்தினைவர் செய்வதேயோ ஆனேனக்கண்ட யசுத்தப்படுத்துதற்கு ஏதுவின்மை. அன்பராயுள்ளார் சிவனைவேதத்தியம் பூசிக்கொண்டுதேனும் விதியிலுள்ளதேலோரசக்தி சிவன் அசுத்தனென்றவையுக சொல்லென்னின், உரைப்பம். அக்கினி சுத்தவஸ்துவாயினும் அதனைச் சாமானியர் தீண்டுதல்கூடாது. தீண்டுதற்குடையர் தீண்டலாம். இப்படியே சிவநிர்மாலியமாவியஞ் சுவைபெறன்னும், சிவபுராணத்தில் (ஸம்ஹோர் [illegible] ஜாபாருயண வசிஸ்ட||) "ஸம்பேர்நிர்மால்யகம் ஸாத்தம் புமூஜ்யயாத்ரவெசர்விஜ || அக்லெதகன்யைதைவேத்யம் புத் வாசாந்த்ராயணம்சரேத் ||" என்னும் வசனம் "சம்புவின்நிர்மாலியம் பரிசுத்தமுள்ளது. அதனைத்தகுதியுள்ள எல்லாப் பிராமணரு முண்ணலாம். அதிதி பக்தர்களின் கைவேத்தியங்களை யுண்டக்கார் சாந்திராயண விரதமாசரிக்கச் செய்ய வேண்டும்" என்றுபொருளாதலின் யாம் மேல்விளக்கியதே நியாயமென்க.

பார்க்கவமுனிபத்தினி கர்ப்பத்திலிருந்து வெளிப்பட்டுப் பிரப்பந்தரிற்கிடந்து திருவாளன்வீட்டில் வளர்ந்தவரெனப்படும் அத்திருமழிசையாழ்வார் முன்னர்ச் சிவவாக்கியமெனும் பாடல்பாடிச் சிவவாக்கியரெனுஞ் சைவராயிருந்தார். பின்னை நன்மையுணர்ந்து வைணவராகிச் சிவபாடல்களை [illegible] நூறென்று வைணவர்களும், அவர் முன்னர் வைணவராயிருந்தார் பின்னை நன்மையுணர்ந்து சைவராகிச் சிவவாக்கியம் பாடினாரென்று சிலசைவர்களுஞ் சொல்லுகிறார்கள். இவ்விருவகைத்தபாடல்களிலுமே அவ்வித விரோதமின்மையானும் அவர் வைபவத்தில் அவர் சிவவாக்கியம் பாடினாரென்பதும் அவரது மற்றுப்பெயர் சிவவாக்கியரென்பதும் விளக்கப்படாமையானும் அச்செய்தியொருக்குமறிகிலை. ஆழ்வார் [illegible] - ம் விருத்தத்தில் "நாதனூர் **** அரங்கமே" என்றதனால் க்ஷேத்திரமூர்த்திதரிசனம் விரும்புபவராயுள்ளார். இதனை அவர் வைபவம் "சக்கிவெஃகாவில் துயிலமர்ந்த தேவைச்சேவித்தது" என்பதனாலும், குடந்தைக்கோயிலுக்குச் சென்று வழிபட்டாரெனுமற்றுமுள்ள மெய்ப்புதவிகளின்றது. சிவவாக்கியர் "தீர்த்தலிங்க மூர்த்தியென்று தேடியோடுமோர்களே— தீர்த்தலிங்கமுள்ளிருக்க நீர்நினைந்து தெரியுமோ" என்றுரைத்து, க்ஷேத்திரமூர்த்தி தரிசனங்கடந்து நின்று "மின்னைமுப்பி விண்ணகத்தின் மின்னுமாருபோல— கண்ணகத்தின் ஈசனோடு நானுமல்லதில்லையே" என்றுரைத்தபடி பலசெய்யுட்கண்ணும் தமது சிவாநுபவசமாதியை வெளிப்படுத்தியுள்ளார். இத்தனைப்பெரியார் நிழ்ந்திலையாம் அந்த க்ஷேத்திரதரிசனத்தை விரும்பாமையின் இவ்வாழ்வார் சிவவாக்கியரல்லரென்பதே பெறப்படுகின்றது. "வமனக்குத்தமிதாகே. இதனை, "என்று மறந்தறியேன்— எனஞ்சத் தே வைத்து—நின்று நிதந்த நெடுமாலே—என்றுந் திருவிருந்தமார்பிற் சிரீதரனுக் காளாய்—கருவிருந் நாள்முதலாக காப்பு." என்னும் அவ்வாழ்வார் இயற்பாவும் வலியுறுத்துகின்றது. இப்பாவில் ஆழ்வார் கருவிருந்தகாலமுதல் லெக்காலமுந் திருமாலையன்றி மறந்தறி

யென்றதனுஞ் சைவராயிருந்து வைணவ ரானதில்லை யென்க. 'என்றும் மறந்தறியேன்' என்பதை நன்குகவனிக்க. அவர், "இனியறிந்தேனீசற்கு நான்முகற்குந் தெய்வ—மினியறிந்தேனெம்பெருமா னுன்னை" என்றது சைவராயிருந்து வைணவரானதைக் காட்டியதோவென்றிற் காட்டாது. ஏனென்னின், மேலப்பா விரோதிக்குமாகலின். "மற்றுத் தொழுவா ரொருவரையும் யானின்மை—கற்றைச் சடையான் கரி" என்பதூஉம் அதனை வியக்தப்படுத்தாது. அன்றியும், அந்த 'இனியறிந்தேன்' எனும் பா முதற்பாவாயிருப்பின் ஒருவாறு அவ்விதயோசனைக் கிடங்கொடுக்கும். அஃதந்தாதிக் கடைப்பாவாயிருத்தலால் அதற்கிடங்கொடாது. ஆயின், அஃதென் கொடு சொற்றதென்னின், விஷ்ணுமதத்திலுள்ளோரான் இரணிய கர்ப்பமதம் சிவமதமென்பவற்றையும் இப்பொழுதாராய்ந்து வைணவமே சிறந்ததென்பதை ஐயமறவறிந்தே னென்கொண்டு சொற்றதென்க. இதனை, "சாக்கியங் கற்றோஞ் சமணங்கற்றோஞ் சங்கரனு—ராக்கிய வாகமநூ லாராய்ந்தோம்—பாக்கியத்தால்—செங்கட் கரியானைச் சேர்ந்தோந் தீதிலமே—யெங்கட் கரியதொன் றில்." என்று அவ்வாழ்வார் சொன்னதைக் கவர்வைபவத்தில் இட்டிருப்பதுமுணர இப்பகுத்தறிவறு சிலரும் இந்த ஆழ்வாருங் கவிதிறந்து சிவ விக்கொண்டாரெனுஞ் செய்தி ஆழ்வார்பாடலில் அப்படியில்லையோ அப்படியே யிக்கவிவெண்பாவும் நாலாயிரப்பிரபந்தத்திலில்லை. இப்படித் திலசெய்யுள்கள் அதனுள். 'ஆகமநூலாராய்ந்தோம்' என்றதனுல் வேதமறியாரென்பது வெளிப்படை. இவர் அந்தாதி கடைப்பாட்டில் "சிறியார் சிவப்பட்டார்," என்றார். அதனுலவரே யுண்மையுணராச் சிறியாராயினர்.

திருமங்கையாழ்வார் வைபவத்தில், ஆலிநாட்டிற் சரசனும் நிலைக்கவசித்துத் திருமங்கையாழ்வார் சீகாழித் திருஞானசம்பந்தப் பாடிய யாதொருபாட்டைக்கேட்டு இது நன்குசவில்லை யென்று

னறிந்தனராகவும், அங்ஙனம் அந்தச்சம்பந்தர் ஆறுவ தோரு குறள் சொல்லுமென்றவுடன், "ஒருகுறளாயிருநிலம் என்கிற திருமொழியை யருளிச்செய்து தம்பெருமை தோற்ற ஆலிநாட னருண் மாரி யரட்டமுக்கியடையார்சியங் கொங்குமலர்க்குழலியர்வேள் மங்கை வேந்தன் கொற்றவேற் பரகாலன் கலியன் சொன்ன சங்கமுத்தமிழ் மாலை என்ன" என்றெழுதியிருக்கிற வாறுக ஆழ்வாருஞ்சொன்னார். அதனைக்கேட்ட சம்பந்தர் அவரைப்புகழ்ந்து அவர்க்குச் சமானமிலரெனக் கும்பிட்டுப்போனாரென்பதாகவு மெழுதியிருத்தல் காண்கின்றனம். திருமழிசையாழ்வார் வைபவத்திற் சைவநாயனார்கள் சிலரை யிகழ்ந்தபடி இவ்வைபவத்திற் சைவாசாரிய சிரேஷ்டரையு மிகழ்வோமென்று கங்கணங்கட்டி இவ்விடயமெழுதியதாகும். யோசிப்போம். இந்தத்திருமங்கையாழ்வார் பாடல்கள் சாதாரணப்புலவர்பாடல்போறுள்ளன. அச் சம்பந்தமூர்த்தி பாடல்கள் யமகம், மொழிமாற்று, மாலைமாற்று, ஏகபாதம் முதலிய சிறப்புடைச் செய்யுட்பதிகங்களோடும் விளங்கியுள்ளன. இனைய சிறப்புடைச் செய்யுளொன்றேனும் அந்த ஆழ்வார்பாடல்களிலுள்ளனவோ? அவர் அவரைக் கவியின்வென்றனரென்பது பிழையில் புலவர்க்குப்பெருஞ்சிரிப்பையே யுண்டுசெய்வதாகும். மற்றைப்பதினோராழ்வார் பாடல்களிலேனும் அச்சிறப்புடைச் செய்யு ளொன்றுண்டா? இல்லை. அவற்றுட் சிலவற்றை மற்றவை சேர்க்கவிக்குந் தெரிந்து நீற்குமாற்றானை ஓசையுமுண் கெட்டுள்ளன. சிக்க, தேவாரத்திருப்பதிகங்களிற் பலபதிகம் ஒவ்வோரற்புதஞ்செய்தன, அவ்வழி அவ்வை யற்புதமுடையபாடல்களாம். நாலாயிரப்பிரபந்தப் பதிகங்களிலொன்றேனும் அப்படிச்செய்ததில்லை அவ்வழி அவனை சாதாரணப் புலவர் பாடல்கள் ஒக்கும். இங்ஙனம் ஆழ்வார்த்புகழ்ப் பிரசங்கியவெனின், திருமழிசையாழ்வார் கிழவியைக் குமரியாக்கினாரென்றும், இராமாநுஜர் ஒருபெண்ணுக்குப்பேயோட்டிப் பிள்ளைதந்தாரென்றும் அவைசரிதங்களில்லவன்றோ? அவர்கள் வைகுண்டம் விட்டுப்புவியிற் பிறந்தெனப்

தெற்றுக்கு? அற்புதமின்றி வீணேயாற்றுவானேன்? எனமறுக்க. பிரே ஷமடையத்துதித்தார்களென்னின், பேயர், அவர் கைக்கொண்ட பிருந்து உலகரைத் திருத்துவதற்காமெனலும், வைகுண்டகதி பிறப்பிறப்புக்கு தென்னுமுண்மையாகவென மறுக்க. திருவிளையாடற்புராணத்தில் புதப்போதாமோவெனின், அஃதவர்பாடலால் நடந்ததாகவில்லை; அவர்பாடலிலுமில்லை: சரித்திரப்புத்தகமோ பலபடியாலும் மெய்யா ன்றுதாயிருக்கின்றதென்க. அற்புதங்களில் இறந்தாரை யெழுப் புவதே யுயர்வுடைத்து. அற்றுவினன்றே ஒருவரது மகிமைபேசுங் கால் "அவரென்னை? செத்தாரை யெழுப்புவாரோ?" எனுஞ்சொல்லுல மூலதியுண்டாயிருக்கின்றது. அஃதருளன்றிச் செயற்பாலதன்று, அதனுற் பழையவெலும்பைப் பெண்ணுரும்படி யெழுப்பியருளிய ஞான சம்பந்தமூர்த்தி பெருநாயனாரவர், அவரை யாதோரற்புதமுமில் பா டுப்பாடுந் திருமங்கையார்வென்று அவரது சூம்பிமெபெற்றாரென் பதை முழுதுங்காக்களைப்பார். பிலேச்சரை வேதியர் குடியிருந் தவனவக்கோட்பாடு போலும் மேம்கொட்டுற்ற வையத்து இல் தம்பெருமைதோன்றவெனும்பொருள் தரும்படி "தம்பெருமை தோற்ற ஆவிடைன்" எனுஞ்சொற்களெழுதப்பட்டன. அவை, தம் பெருமையல்லாத் தோற்றுவிட்ட திருமங்கையாழ்வாரெனும்பொ ருள்தர அமைந்தவாறுமறிக.

இந்த ஆழ்வார் விக்கிரகம் கையிலொரு சார்த்தவேலோடு சீகா ழிப்பதிக்கு அணித்தான திருநகரியெனுமொரு சிற்றூரிலிருக்கின் றது. அவ்வேல் அந்தத் திருஞானசம்பந்தர் கையிலிருந்து பறித்துக் கொண்டு வந்ததென்று சிலவைணவர் சொல்லிக் கொள்கின்றனர். இதற்குப் பிரமாணம் மேல்வந்த "ஒருகுறளாயிருநிலம்" எனடுெ முங் காழிச்சீராமவிண்ணகரப் பதிகத்தின் கடைக்கவியில் "மங்கை வேந்தன், கொற்றவேற் பரகாலன்" என்றிருப்பதைக் காட்டுகின் றனர். இதனைப்பாடிய திருமங்கையார் இச்சீகாழிப்பதிக் கொட்டு

திருவ்வேல் பிரஸ்தாபங் கூறினரென்பதின்றி இதற்குப் பல பதிகங்களின் முற்பட்ட திருவிடந்தைப் பதிகத்தில் "மங்கையர் தலைவன், மானவேற் கலியன்" என்றும், திருவழுந்தூர்ப் பதிகத் தில் "வேல்வலவன் கலிகன்றி" என்றுந் தம்மைப் பிரஸ்தாபித்துக் கொண்டதுபோற் பல்லிடத்தும் பிரஸ்தாபித்துள்ளார். இக்காட்டு களால் அது காட்டாகாதெனமறுக்க. திருஞானசம்பந்தர்க்கு வேலுண் டெனுஞ்செய்தி அவர் புராணத்தி லில்லாததுபோலத் திருமங் கையார் வேல்பறித்தாரெனுஞ் செய்தியும் அக்குருபரம்பரை வைப வத்திலில்லையென்றும் புறிக்கும் ஆற்றலுமவர்க்கிருந்ததில்லையெ ன்றும் மறுக்க. அறுகேல், அவ்வேற் பிரஸ்தாபங்தானென்னவெ னின், அரசனாகு வேலேந்து கையரெனும் வழக்கிருந்தமைகொண்டு அவர் ஆழிநாட்டரசனுகிய தம்மையும் அவ்வாறு கூறிக்கொண்டன ரென்க. உதாரணம்:— அவ்விதங்கூறிய ஆழ்வாரே அவ் வயிந்திரபுரப் பதிகத்தின் கூடல் "வேல்கொள் கைத் தலத்தரசர் வெம்போரி னில் வேந்தனுக்காய்" என்றும், குலசேகர ஆழ்வார் "கூராற்ற வல்லவன் வேல்மகோன் குடைக்குலசேகரன் சொற்செய்த" என்பதுமேயாம். பிரகவிகள் அரசனைத் தமக்கு வேலுண்டெனக் கூறிக்கொண்டதுமாம். இப்பாயல்லென்பே ஒருவேல் அவ்வீக் கிரகத்திற் சார்த்தப்பட்டதென்பதை யறியாரே அப்பரிசப் பொய் யிற்புகுத்தார். இவர், திருமங்கையார் வைகுந்தவிண்ணகரப் பதிகத் தில் "வாள்வீசும் பரகாலன்" என்றதினால் வாளவரிடம் பறித் துக்கொண்டதென்பரோ? யாரும் அரசர்பற்றற்குரியதன்றே. திரு யோதனரும் புளியோதரையும் விரும்புவோரிக் கிறமுணர்தல் கஷ்டந் தான். இதுநிற்க.

சிவரகசியங் கூறும் அதிசமனானபவவிராச் சருக்கஞ் சாற்றுகின் றபடி, செபுறஜனப் பிராமணர் நாரத்து விதைநுவானவர் பயர்தொ ளித்தான்றி அனைத்து கிலுவாழ்வர் துன்டான அக்கினியிலுள்

வெதுப்பப்பட்டு மரணமூர்ச்சையுமடைந்தார். அவரைக்கண்டு சேடனும் வைனதேயர் பெரியதிருவடியெனுங் கருடனும் இலக்குமி தேவியும் அழுதழுது வருந்தினார்கள். பின்பு கபிலர் சொற்படி அந்த இலக்குமிதேவி சாம்பவவிரத மநுஷ்டித்தபலத்தால் விஷ்ணு வுயிர்த்தெழுந்தார். இலிங்கபுராணம் பூருவகாண்டம் [illegible] அத்தியாயங்க ளறைகின்றபடி அம்புயத்தயன் றம்மலிற்றோன்றி வச்சிராயுதந்தாங்கி யுலகாண்ட சுபனென்னுமரசன் ததீசிமுனிவரிடத் தன்னை யுயர்த்திப் பேசியதுபற்றி அம்முனிவர் கோபித்தவுடன் வச்சிரத்தால் அவர துடம்பைப் பிளந்தான். அவர் சுக்கிரபகவா னநுக்கிரகத்தாற் சிவகிருபையால் வச்சிரதேகம்பெற்றுவந்து அவனது முடியிலுதைத்தபோது அவனெறிந்த வச்சிராயுதம் அவருடம்பிற் பட்டுக்கூர் மழுங்கி வீழ்ந்தது. அதுகண்ட அவன் வைகுண்டநாதனை நோக்கித் தவம்புரிந்தான். ஆங்குப் பிரசன்னரான அந்நாதர் அவன் வேண்டுகோள்கேட்டு நீ அம்முனிபக்கல் சேறி, யானும்வருவலென்று ஒரு மறையவனுருக்கொண்டு அவரைக்கண்டு கிருபை செய்கவென்று நின்றார். முனிவரும் விஷ்ணுவென அறிந்தார். பின்பு திருமால் தம் நிஜவுருவைக்காட்டிச் சிவனடியவரை யாவர்வெல்வர், அவினுந் தேவர்சபையில் இவனுக்கு நாம் அஞ்சினோமென்று நீர்சொல்லவேண்டுமென்றனர். அதற் கிசையாது முனிவர்மீது அவர் சக்கரத்தை யெறிந்தார். அதுபயன்படாது போனவுடனே அவர் தேவர்களோடு வந்து பலப்பல தேவாஸ்திரங்களைப் பிரயோகித்திடுதல்பார்த்தமுனிவர் சிவசிந்தனை செய்து தருப்பைப்புல்லையே அஸ்திரமென வேவினார். அதற்கவ் விஷ்ணுமூர்த்தி நீங்கலாக மற்றையரஞ்சி யோடிவிட்டனர். மறித்தும் அம்மாயனுருண்டுசெய் தேவிய எல்லாம் முனிவரது முனிவால் தகிக்கப்பட்டன. பெயர்த்தும் இருவரும் பற்பல மாயாவித்தைகள் காட்டினர். அந்ஞான்றுமுனிவர் அவையிற்றைக்காணச் சிவஞானக்கண் கொடுத்தேன் காண்கவென்றார். அவ்வழி அவ்வுகளைக் கண்டதிருமால் கருத்துக்கலங்கி நிற்கும்போது—

மலருற் றுறை யந்தணன் வாசகங் கேட்டு மாயோன்
கலைமுற் றுணர் வேதியன் றளினை கைகள் கூப்பி
யலைமுற்றிய பாற்கடற் பள்ளியி னுங்கு மேவக்
கொலைபுரிந்த வேற்சுப னுள்ளங் குழைந்து சென்றான்."

என்றபடி பிரமதேவர் வந்து போர்வேண்டாவென்றதைக் கேட்ட விஷ்ணுவானவர் அந்தத் ததீசிமுனிவர் திருவடி யிரண்டையுங் கரங்கூப்பிவணங்கி யிருப்பிடமெய்தினர். சுபனும் மனவருத்தத்தோடு தன்னகர்வழியைச் சென்றான். சுபனைக் குபனென்றுங் கூறுப. இவ்விதந் சிவோபாசகர்களோடு வைகுண்ட வாசுதேவ செதிர்த்து ஆற்றவியலாது தோற்றப்பிடித்த சரிதைகளுட் சில முன்னருங் காட்டப்பட்டனவே. இப்படி விஷ்ணுமூர்த்தியே சிவனடியாரை வெல்லாது தோற்றுப்போவாராயின், அவருடைய அடியரெனும் ஆழ்வாரோ ஆசாரியருஞ் சிவப்பெருமானையும் வெல்லுபவர்? ஆகார் ஆகார்.

" சங்கிவ ரோரா யிரவருக் கன்பா லின்புறு பூசனை யாற்றல்
தீக்குறுபலத்தின் யிருபல னெய்துஞ் சில்லரிச்செம்பணிமலர்த்தாட்
பூங்குழலுமையாளோர்புறத்தமர்ந்தபுரிசடையன்னை வணங்கி
யோங்கியேயுறைதருமொருவனுக்கன்பாற்பூசனைபுரிந்திடலுவந்தே"

எனும் இலிங்கபுராணத் திருவிருத்தம்—விஷ்ணுவி னடியவர் ஆயிரவர்க்குச் செய்யும் பூசாபலத்தினும் சிவனடியவ ரொருவர்க்குச் செய்யும் பூசாபல முயர்ந்ததாகுமெனும்பொருள் பயக்கின்றது. பயக்கவே ஒருசிவனடியார்க்கு ஓராயிரவிஷ்ணுவடியார் சமானராகாரென்றதுஞ் சித்தித்தது. அற்றுகலினன்றே தேவார திருவாசகத் திருவாசிரியர்கள் பல்பேரற்புதம் புரிகுநராகவும், நாலாயிரப்பிரபந்தஆழ்வார்கள் அத்திறவற்புதம் புரியாராகவு மிருக்கின்றார். மேற் செய்யுட்களின்வந்த விஷ்ணுவடியார்க்கு சக்கரத்துக்கு முண்டவரு மல்லர்; சித்திரோர்த்துவபுண்டர முடையருமல்லர். இப் புண்டர முடையாருருக்கனும் அதுதரித்தான விக்கிரகங்களும் படங்களும்

வேதபாகிய பாஷண்டமாகலிற் பூஜிக்கத்தக்கனவல்ல. பூஜிக்கினும் பலனில்லை. பிரமாணம்.— சூதசங்கிதை யஜ்ஞவைபவகண்ட தாற்பரியவத்தியாயத்தில் "ஆண பாகியமார்க்க - நெஞ்சம் விரும்பி யுலைகனந்தனெடுமால் பூசை புரிவாரும்" "சங்க மேமி முதலாகச் சாற்றுசிறந்து மங்கிதங்க—ளங்கம் புனைந்து திரிவாரு மறையுஞ் சுருதிமிருதி சொலுஞ்—சங்கவாசா ரத்தைப் பரட் டியாத தோட முடையாரும்—பங்க மாரு மிவரெல்லாம் பாஷண்டிகளா குவர்மன்னோ" என்றும், மநுஸ்மிருதி ௧௨-ம் அத்தியாயத்தில் "வேதத்திற்கு வேறான சாஸ்திரங்களை யநுசரிக்கின்றவர்களுக்குப் பலனுமில்லை" என்றும் வருவனகாண்க. இன்னும்பலவுள. சிவர் தேவாதிதேவனென சிவபிரானை நிந்தித்து நீசமனனாய விஷ்ணுமூர்த்தியைப் பெருந்தெய்வமாக் கொள்ளாய யாதொருமதம், தக்ஷயாகத்திற்ற லுண்டாயிற் றென்று முடிவுசெய்யலாம். இதனைக் கந்தபுராணத்தில் ததீசிமுனிவர் சாபவாக்கியமாகப் "பாசமதனிடைப்பட்டு மறையுரையா நெறியதனிற் படுதிரென்றான்" என்பதனுமறிக. சூதசங்கிதையில் சிவமறையோர்க்குச் சிவபத்தியிலாமைக் கேதுவுரைத்த அத்தியாயத்திலுள்ளபடி கௌதமமுனிவர் "இவர்கள்பேறு பிறந்தொறு திரிகின்ற மாயன்முதற் சிறிய தேவர்—பாவமுறத் தன்பரையாள் பரிவினினி கரெனப் பற்றி மாயு—சாவரிய மயக்கமுறக் குவர்தாக" என்றும், இன்னும்பலபடியாகவுஞ் சபிக்கச்சாபத்தி லகப்பட்டவரும், தார்சார்பிருகுமுதலிய மஹரிஷிகள் சாபத்திலகப்பட்ட பலரும் அந்த மதத்தவரேயாவர். இவர் ஜனவகத்திய மடையார், சாப அநுபவம்— "பொலிக பொலிக பொலிக போயிற்று வல்லுயிர்ச் சாபம்" என்று திருவாய்மொழியிலு மொப்புக் கொள்ளப்பட்டது. திருவாய்மொழி மாலையென் றெழுவதில் "சரணமாகுந் தனதாளடைந்தார்க்கெல்லாம்—மரணமானால் வைகுந்தங் கொடுக்கும் பிரான்" என்றபடி நல்ல விஷ்ணுபக்தர் மரணத்தின்மேலடையும் அக்கதியும் மாயாசம்பந்தமாய் அநித்தியமேயாம். இதனை, திருமங்கையாழ்வார் திருவெழு

கூற்றிருக்கையில் "முக்குணத் திரண்டவை யகற்றி யொன்றினிலொன்றி நின்று" என்றும், குலசேகர ஆழ்வார் வைபவத்தில் "சர்வேச்வரன் தன் நிர்ஹேதுக கிருபையாலே இவர் ரஜஸ்தமஸ ரஹிதராய்ச் சத்வகுண ப்ரசுரராம்படி கடாக்ஷித்தருளி" என்ற விருத்தலும், சத்துவகுணமும் மாயையேயென வைதிகசாஸ்திரங்கள் கூறுகின்றதும் வற்புறுத்தும். குணங்கடந்ததே மாயாதீதம் அதுவே பிரமமென்பதை "மாயாதீதம் குணாதீதம் பிரஹ்ம" என்னும் மஹா வாக்கியத்தொடு "த்ரிகுணரஹிதம்" என்னுஞ் சுகரஹஸ்யோபநிஷத் வாக்கியத்தாலும் அறியலாம். இப்படிப் பிரகிருதிசம்பந்தமாயுள்ள திருநாட்டினை அப்பிராகிருத வைகுண்டமென்று வைணவர் சொல்லிக்கொள்வது பயனிலதேயாகும். இதனையன்றிப் பிறிதுயர்ந்தகதி யுண்டென்று அவர் சொல்லவு மாட்டார். சொல்லின் வைகுண்டத்தில் நித்தியசூரிகளாயிருப்பதே பரமபதகதியென்னும் வைணவர் கொள்கைக்கு அது மாறுவதோடு ஆழ்வார் பாட்டுக்கும் விரோதமாம். நம்மாழ்வார் கங்குலென்னும்பத்தில் "அடையும் வைகுந்தமும்பாற்கடலுமஞ்சனவெற்புமவைநணிய—கடையறப்பாசங்கள் விட்ட பின்னையன்றியவ்வவை காணகொடானே" என்றும், ஒராயிரமென்னும்பத்தில் "மாகவைகுந்தங்காண்பதற்கென் மனமேக—மெண்ணு மிராப்பக லின்றியே" என்றும் திருமழிசையாழ்வார் "வல்லவா சிந்தித் திருப்பேற்கு வைகுந்தத் தில்லையோ சொல்லீரிடம்" என்றுங் கூறியவை காண்க. இத்திற விசாரத்தால் நாராயணரும் அவர் நாடெனும் வைகுந்தமும் மாயாகுண சம்பந்தமாயினமை வியக்தமன்றோ. முக்குணமு நீத்தவிடமன்றோ சிவசாயுஜ்யம். இதனை ஸ்ரீ ஞானசம்பந்தசுவாமிகள் திருத்தாளச்சதியில் "முந்திச்சே விக்கத்தே முடிக்குமுக் குணக்களாய் முட்டாதுட்டா ரேக்கத் கரணமு மொருநெறியாய்ச்—சித்திக்கே யுய்த்திட்டுத் திகழ்ந்தமெய்ப் பரம்பொருள் சேர்வார்" என்றருளிய அருள்வாக்கானுமறிக. ஸ்ரீ மார்க்கண்டேயம் தருமகூறு ஜைமினி சம்வாதம் ௬௦-வது

அத்தியாயத்திலே "சாத்துவிக இராஜத தாமச மியாகுணங்களில்லாத பரபதமான பிரமத்தை யடைகின்றேன்" என்று பொருளாதலும் அவ்வுரைமுடிபன்றே. இம்முடிபோர்ந்தார் "அரும்பவிழ் மலரோன் மாயனாதியர் வாழ்வெலாமோர்—துரும்பென நினைக்கத் தக்க சுகவிராக முண்டாம்—விரும்புமற் றதனுஞ் சுத்த மெய்ச்சிவ ஞானமுண்டாம்" என்று சூதசங்கிதை சொல்லுமாறு அவ்வைகுந்தத்தைச் சார்வாஞ் சுவர்க்க நரகெலா மொன்றென நினைப்பரேயன்றிப் பரிபூரண சுவாநுபூதியான அத்தச்சாயுஜ்யமென நினைக்கமாட்டார். ௬-வது அதிகாரத்திற் காட்டப்பட்ட "தவச்ரியேமருதோ" என்னும் ருக்சங்கிதா வசனத்திலே சமஸ்த தேவர்களுஞ் சிவலிங்கார்ச்சனத்தால் எல்லா ஐசுவரியமு மடைந்தார்கள். இலக்ஷுமி சமேதராகிய விஷ்ணுமூர்த்தியும் பரமபத வாழ்வடைந்தாரெனும் பொருள் கூறுவமாற்றான் அவ்வைகுந்தமும் நாராயணர்க்குச் சிவபிரானாற் கொடுக்கப்பட்டதேயாம். சூதசங்கிதை பிரசாதக்கிரம அத்தியாயம் "நம்பி நான்முகன் சத்தியவுலகை நண்ணியதும்—வெம்பு நேமியான் வைகுந்த நகரமே வியது—ம்உம்பர் மற்றையோர் தத்தம துறையுள்வாழ்வதுவும்—தம்பிரான்பிரசாதமென் றேமறை சாற்றும்" என்பதுமது அது. இன்னகருதியாதி பிரமாணங்களை யறியாத சில வைணவர், வஞ்சகவைணவ ரெழுதிய புத்தகங்களைப் படித்துக்கொண்டு சிவனுக்குக் கைலாசவாழ்வு கொடுத்தவர் விஷ்ணுவென்றும், சிவன் சிரித்தலையெல்லாம் விஷ்ணுவினால் அறிக்கப்பட்டனவென்றும், இராமர் சிவலிங்கபூஜை செய்யவில்லையென்றுங் கூறுப. அவர் கூற்று இன்னமுறுதியற் றொழியுமாலோ. ராமாஷ்டோத்தரசதநாமஸ்தோத்திரத்தில் "சிவலிங்கப்ரதிஷ்டாதா ஸர்வாவகுணவர்ஜித: |" என்னுவதையும் கண்டுக்கருதிக்கொள்க. அவ்வைகுந்தம் பிரமதேவனிருக்கைக்கு மேலே சிவலோகத்திற்குக் கீழேயுள்ளது. இதனை, "இதன்மேற் பிரமபத மூன்று கோடி யதன்மேன் மாயவனுலக மூன்று கோடி—ஒக்குமதன் மேற்புவிற்றுத் திகள்வேணியும்பர்பிரானுறை

லக நான்குகோடி" என்னுங் காசிகாண்டச்செய்யுளானும் பிறவற்றானுமறிக. தர்க்கையாலுங் குண்டோதரராலுங் கொல்லப்படுவோராய் மேலேசொல்லப்பட்ட இரக்தாசுரன் முதலிய பெயருடையோராயிருந்த எழுசரும் அவ்வைகுந்த நகரிலுள்ள வைணவகணங்களையும் வனங்களையும் அதஞ்செய்து அதனையுஞ் சுயாதீனப்படுத்திக் கொண்டனரென்பது பழநூற் பிரசித்தம். இவ்விதசரிதம் பலவுள. வைகுண்ட அந்தர்த்தானமாம் ஏழாவது பிராகாரவாயில் காத்துநின்ற ஜய விஜயரெனுமிருவர் அங்குவந்த * சனகாதிமுனிவர் சாபத்திலகப்பட்டுப் பூமியில் இதியென்னுமின்கருப்பத்தை யடைந்தார்களெனும் வைணவர் பாகவதம் ௩-வது ஸ்கந்தமும். இப்படிப்பட்ட வுலகையுடையதலே பரமதத்துவகதியாகும்? ஆகாத கீழ்நிலையென்று கண்டுதக்கிக்குரு கருதிகளையுங்கவனிக்க. பலவிதவிகளைச் சொல்லவந்த நாதபிந்துபநிஷத்தில் ([illegible]) "ஸப்தம்யாம் வைஷ்ணவம்பதம் - அஷ்டம்யாம் வ்ராஜரீத ருத்ராம் பசுநாம்ச பதிம் ததா |" என்னுவசனங்கள், ஏழாவதாய் வைணவபதம் அதன்மேல் எட்டாவது பசுபதியாகிய உருத்திரதுர்பதமெனும்பொருள் தருகின்றன. மண்டலப்பிராஹ்மணோபநிஷத்தில் ([illegible]) "தத்மகோலிலயம் யாதித்விஷ்ணோ பரமம்பதம் | தல்லயாச் சுத்தாத்வைதஸித்தி: | பேதாபாவாத் | ஏததேவ பரமதத்வம் |" என வருவசனங்கள், மனோலயமுண்டாயபோது விஷ்ணு பரமபதமெய்தும்: அப்பதம் லயமாயபோது சுத்தாத்வைதசித்தி யுண்டாம்: பேதமில்லாமையே பரமதத்துவம் எனும்பொருள் தருகின்றன. சுத்தாத்வைத மென்றதனால் விபரீதவைணவ விசிஷ்டாத்வைதமும் ஒழிக்

* "தருவாசமுனிவன்" என்னும் வில்லிபுத்தூரர் பாரதம் இராசசூயச்சருக்கம்.

தவாறுணர்க. சுத்தாத்வைதமே சைவசித்தாந்தம். இச்சித்தாந்தத்தைச் சப்தம் வேதபடிதம் அன்றென்பார் மாற்றமெல்லாம் கண்டோ டம் பிடித்தவாறு உணர்க. விசிஷ்டாத்வைதசப்தம் வேதத்திலில்லை. தேவர்கட்கு அச்சத்தை நீக்கிகொண்டபோது அவர்களின் செல்வங்களைப்பற்றக் கடவுளானையிழுண்டாயோர் பலராவரென் பதும் கண்டோர்க. இலக்கணங்களைப் பூதங்களென்று வைணவரிகழ் வதன்று. பூதங்களின்பிரபாவம் அவரறிகுதரல்லர். நம்மாழ்வார் பொலிகவெனும் பத்தில் "வைகுந்தன் பூதங்களேயாய் மாநிலத்தி லெங்கு மன்னி" என்றும் "பூதங்களேயாய்—கிடந்துமிருந்து மெழுந்துங் கீதம்பலபலபாடி—நடந்தும் பரந்துங் குனித்து நாடகஞ் செய்கின்றனவே" என்றுங் கூறி யிருத்தலை அவருணராதவருமாவர். இங்கே, நாராயணன் இலக்ஷ்மிகாந்தனாதலால் அவனது செல்வமே பெருஞ்செல்வம் அஃதவனடியவர்க்கே யுண்டாகவே ண்டுமென்னின், அந்த இலக்ஷ்மி யழுதவிடயமும் மேலே விரித்து ளாம்: அத்தேவி கடல்பாகத்திலவதாரமுற்ற செய்தியுநூல்களிலு ண்டு: சீதேவி புகுந்தவிடமும் இருந்தவிடமுஞ் சிறப்பிழந்தன: வைணவர்களேகர் தரித்திரராகவுஞ் சைவர்களேகர் பெருஞ் செல்வராகவு மிருத்தல் இவ்வுலகிலும் பிரத்தியக்ஷமாகலின் அது பொருந்தாதென்க. சிவனடியவராய்ச் சிவாலயங்களையே விளக்கிக் கொண்டு வருகின்ற தேவகோட்டைத் தனபதிகளும், மற்றைமான் களும் இதற்குத் தக்கசாக்ஷியாதல்காண்க. சிவதோழனெனப்படுகுபே ரனது பெருஞ்சம்பத்தும், விஷ்ணுமூர்த்தியாதி யனைத்தேவர் சம் பத்துஞ் சிவாநுக்கிரக மென்பது மோர்க. அந்த இலக்ஷ்மிக்கும் இலக்ஷ்மியாய்ச் சர்வமங்களையாயிருக்குந் தேவி உமாதேவியே. அதனால் உமாகாந்தனடியவர்க்கே சர்வமங்களமு முண்டாகுமென மறுமயர்ந்தார். அமரகோசத்தில் பார்வதிதிருநாமம் ([illegible]) "சர்வமங்களா" எனவருதலுங் காண்க.

இதுகாறும் சைவச்சிறப்பிற்கு வைணவச்சிறப்புத் தாழ்ந்தவ தென்பதைப் பலபடியாலுங் காட்டினோம். இன்னுங்காட்டுதும்: சிவாலயம் ஆயிரத்தெட்டு. விஷ்ணுஆலயம் நூற்றெட்டு. சிவகுமா ரன கணநாதப்பெருமான் முதலியோர்க்குங் கோவிலும் மஹோ ற்சவங்களுமுண்டு. விஷ்ணுகுமாரனான பிரமாவுக்கும் மன்மதனுக் குங் கோவில்களும் மஹோற்சவங்களுமில்லை. அமரநிகண்டில் சிவன்பெயர் - ருஉ. விஷ்ணுபெயர் ௪௬. தைத்திரியாருணசாகை நாராயணத்தில் உருத்திரபரமும் உருத்திரசம்பந்த பரமுமான காய த்ரி - ௯. விஷ்ணுபரமும் விஷ்ணுசம்பந்த பரமுமான காயத்திரி - ௩. சைவசிவாகமம் காமிகமுதல் வாதுளமீறாக இருபத்தெட்டு. வைஷ்ணவாகமம் பாஞ்சராத்திரம் வைகானசமென இரண்டு. சைவசமயகுரவர் தேவாரப்பதிகம் ௬௬௬ - க்கும் பாடல் அசகூ - ம், திருவாசகப்பாடல் ௬௫௬ - ம், திருக்கோவை ௪௦௦ - ம், ஆம். ஆழ்வார்பாடல் ௪௦௦௦ - ஆம் நாயன்மார் அறுபத்துமூவர். ஆழ்வார் பன்னிருவர். ஈண்டு, சைவரிற் கூட்டமிகும் பார்க்கவேயிற் கூட்டமதிக மில்லையென்று வைணவர்கூறின், சாத்துவாயன் கூட் டம் வைணவமதக் கூட்டத்திலுங் குறைந்ததாகலின் அஃதுயர்ந்த பாற்கடைக் கூட்டமாக வேண்டுமென்க. சிவன்கோவில் ஆயிரத் தெட்டென்பதற்கு விஷ்ணுகோவில் அதிகமாம் நூறுகோடி நார யண க்ஷேத்திரமென்று வைணவர் சபைகளில் வரைந்திருத்தலின் அதுபுனிதக்கட்டைக் கூட்டங்கொல்லோ வென்றுங் கடாவுக. நாரா யண க்ஷேத்திரம் நூறுகோடியாம்போது சிவக்ஷேத்திரஞ் சகஸ்ர கோடியாமென்க. தெற்கே இராமேசுவரமும் வடக்கே காசியும் மஹாசிவக்ஷேத்திரங்களாய் இராமேசுவரயாத்திரை காசியாத்திரை யெனும் பிரபல யாத்திரைகட்குரியனவாய் அனேக ஜனஸமூகங் களால் ஆதரிக்கப்படுவனவாயுள்ளன. மேற்கே துவாரகை யும் கிழக்கே ஜகந்நாதமும் விஷ்ணுக்ஷேத்திரங்களில் விசேஷமெ னப்படும். இவை அந்தக்காசி இராமேசுவரம்போல உலகங் கொண்

டாடப்படுவனவல்ல. ஆங்கில நாட்டாரும் விரும்பிப் பார்க்கத்தக்க இராமேசுவரத்துப் பெருங்கோயிலையும், திருவாலவாய் முதலிய சிவக்ஷேத்திராலயங்களையும், தங்கத்தகடுந் தங்கமயமாய் இயற்கையழகுடையதாய்ச் சிவனடியார்க்குச் சித்திரமயக்கும் உருத்திராக்ஷத்தையும் வைணவர் காண்டொறுங் காண்டொறும் இப்படி நமக்கொரு கோயிலுமில்லையே : துளசிமணி இவ் வுருத்திராக்ஷம்போலாகு செய்திரட்சியாயுருதியற்றதாயன்றோ விருக்கின்றதென்றுவியசனிப்பது உடனிருப்பாருணர்ந்ததொன்றே. நம்மாழ்வார் மன்னையெனும்பத்தில் "திருவுடைமன்னரைக் காணிற் றிருமாலைக் கண்டேனே யென்னும்" என்றபடி, நாராயணர் அவனிச்செல்வ அரசரைப்போ லுள்ளார். சிவனார் அருட்செல்வ மகரிஷியைப்போ லுள்ளார். அரசர்கள் இருடிகளை வணங்குவார்கள், இருடிகள் அரசரை வணங்கார்கள். இத்தருமமன்றோ அரியதுவென்பார் கண்ணுறுமே. வைகுண்டராஜர் பிருகுரிஷியை வணங்கினமையும், அரசநாயிருக்கத் தசரதராமரும் இருடிகளை வணங்கினமையும், இருடிகள் அவர்களை வணங்காமையும் இதற்குச் சான்றாகும். தேவரிஷியாதி எல்லா இருடிகளும் வழிபடுகின்ற சிவனாராகவின் அநேகரிஷியாயுள்ளார். நீலகண்டருணர் பிரதானத்தைத் தியானித்து முனிவரனைவரெனும் பெயருள்ளதாதலின் "நீலகண்டம்பிரபாரத்தம், ந்யாத்வா முனிர்கச்சதி" எனுஞ் சுருதியாலும் இதுவேறும்; இந்நூல் ககசு-ம் பக்கத்திலுஞ்சரிக்கப்பட்ட "த்யமதேவேஷுப்ராஹ்மணோவி" என்றதை யெடுத்துக்காட்டி "உருத்திரனுகிய நீ தேவர்களுட்பிராமணன்; நான் மனிதர்களுள் (பிராமணன்): பிராமணன் பிராமணனைத்தான் வழிபடுவான்; ஆதலால் உன்னையான் வழிபடுவேன்" எனும் பொருளைத் தருதலுமன்றோ. ...ர்க்கும் விஷ்ணுமுதலிய சுரர்க்கும் பிறர்க்கும் முதல்திரெனப் ...யிருப்பச் சிவனார்க்கு அவரன்றோ செந்திக்கனமென்னுஞ் சொல்லுவதெவ்வன்னை? "மயாம்பிரதாசம்" என்றதென்னை? அமுத

விதினைத்திரதும் மதுராகவைகயும் அவரது லீலாவிக்கிரகமுடைமைகுடத்தி வுடம்பிருத்தலென்னை? பின்னுமென்னை பகருமாறு வைணவர்பரர்வைதருமம் "...க்ஷமாருத் சாரணம் ஸ்ரீதாசிவம்" என்று பிரஸ்தாபித்துத் தேவர்களெல்லாம் நாளகூடவிஷத்தினின்றுந் தங்களை இரக்ஷிப்பாரின்றிச் சதாசிவப்பொருளைச் சரணமடைந்தார்களென்னின்றபடி அப்பொருள் அவ்விஷத்தை வாங்கித் திருமேற்செல்லவொட்டாது கண்டத்தினிறுத்திய கருணைத்திற மென்னையென்று விசாரித்துணர்ந்து சிவனே மறைதேவனென்றுந் தெளிக்கும். திரக.

சைவஞானிகள் விஷ்ணுமூர்த்திமுதலிய தேவர்களானும் பூஜிக்கத்தக்கோராயுள்ளார். பிரமாணம்:—குருசந்திரை சாமசாகோபநிடத தாற்பரியவசத்தியாய "பரமவத் துவித சைவமெய்ஞ்ஞானியாராலுந் தவன்முநிவராதல்—வாஸ்திறப்பூசை புரிந்திடத்தக்கோன்" என்று கூறுதல்காண்க. அன்றியும், அவ்விஷ்ணுமுதலிய சுரர்கள் பலவரிசைபோற்றி உபசரித்தழைக்க எழுந்தருள்வோர் சிவனடியார். பிரமாணம்:—சிவபூசியங் உடும் காண்டம் சுசு-ம் குறள்கம் "சிவத்தொண்டியின் * * * * உடலைவிடுத்தான் * * * * கண்ணுதலார் விமானமீதிட வுநதி மேவி, அனப்பிரமன் விண்ணிலே முதலதேவர் தசிக வரிசைகள் செய்தேப அருளுமுழு" என்றும், தேவாரம் "இக்கிரன் மால்பிரமன் னெழிலார்மிகு தேவரெல்லாம்—வந்தெதிர்கொள்ளவென்னை மத்த யானை யருள்புரிந்து—மந்திர மாமுனிவனெந்தெனவெம்பெருமான—னமருரென்றுவினைத்தான் மலையுத்தமனே" என்றுங் கூறுதல்காண்க. இத்திருச்செய்யுள் முன்னை செய்தியாரூர்ச் சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகள் ஸ்ரீகைலாசம் செழுந்தருள்புபோது கேட்டிதித்துரைத்தாகும். இச்சுவாமிகள் தமது அருட்பார்வைகளைத் திருமாலவர்க்குப் பரத்துவ மின்மையுஞ் சிவனார்க்கே அத்தன்மையும் புலனெய்தச் சாதித்திருத்தலையு மறியலாம். அச்சாதிப்புத் தவ

ருயின் அத்திருமால் அவரை எதிர்கொண்டழைத்து வராமட்டாத் தன்மையால் வவ்வாறு யாவருஞ் சாதிக்கலாமென்பதும், அதுவுமின் றிக்கறையாகாத [illegible] மைமெயன்பது மோர்க.

காந்தகற்பத்தின்படி விஷ்ணுமுதலிய தேவர்கள் [illegible] வருந்துமாறு தன்புகைய்த தாண்டாசுரனைக் கொன்று அவர்களைக் காத்தருளும், விஷ்ணுமுதலிய தேவர்களால் வெல்லப்படாத பத்து தலைகளையுடைய ஐங்கரிகளைக் கோறல்புரிந்தருளினவரும், சிவ ஸப்பிரசாதியாயிருந்த கஜமுகாசுரனைக் கணேசமூர்த்தியாற் கொல லுவித்து அவ்வசுரனுக்கு நாராயணர் முதலியோர் செய்துவந்த நெற்றியிற் குட்டுதலையும் காதுபிடித்துக் குனிகிறதையும் அக் கணேசமூர்த்தியைக் கொள்ளும்படி செய்திரங்கினவரும், மூன் றொருநாளில் தம்மைச் சர்வேசுரனென்னவே அகங்கரித்திரு க்க நாராயணனை, [illegible] அவனைக் கண்டு குறித்துனக்கு - கில வேளை யாமென்னைக் கொண்டு [illegible] சேட்டையைமர் [illegible] ஞானே" என்றபடி ஒரு கோபாட்டிகாசச் சிப்பியாற் [illegible] கலக்கச்செய்து அவ்வாநந்தை தீர்த்தருளினவரும், பிரம்மிறகுறு யிற் றோன்றிய நாராயணன் சர்வதேவர்களையும் அடக்கிகொண்ட [illegible] உமாதேவியிடத்தோன்றிய [illegible] கொண்டு [illegible] தருளினவரும், இலிங்கபுராணப்படி பிரமதேவர்போல் வரம் பெற்ற தாருகாசுரனை மகாகாளியையுண்டாக்கி அவனாற் கொல்லு வித்துத் திருமாலாதி தேவர்களை இரக்ஷித்தவரும், ஸ்ரீ மார்க்கண் டேயர் தான் சிவபாதத்தை [illegible] ன்று சௌநகாதி ரிஷியோரைக் [illegible] சாற்றினோ [illegible] வேத [illegible] துரைக்கின்றபடி [illegible] கடிந்தருளினவரும் அத்தப் பரமசிவனே.

மேலே சொன்ன அந்தகாசுரன் தேவர்களையெல்லாம் [illegible] வென்று [illegible] பெண்களையெல்லாம் [illegible]

64

இன்றுமுதல் பெண்களின் [illegible] கொடிபாலனை [illegible] யிருக்க வேண்டும் ; பெண்களுடைய [illegible] வேண்டும் ; பெண்க [illegible] வேண்டுமென்று தீர்மானித்து [illegible] செய்துவந்தார்கள். அவ்விதமே [illegible] பெருமானுஞ் செய்துவந்தனர். இவ்விதமான [illegible] [illegible] அவ்வசுரனை [illegible] சிவகணத்தலைவர்க்கு [illegible] வரும் அத்தச் சிவனே [illegible] [illegible] [illegible] பிரசித்தமாயிருக்கிற மண்டலத்தை [illegible] பூமியில் உமாதேவியாலே [illegible] கப்பட்ட ஒருருவம் [illegible] சிவபெருமா னிடம்பெற்ற [illegible] மறைந்திருந்து [illegible] புசிக்கும்போது [illegible] [illegible] அத்தன் பொழிப் பான் - [illegible] வெளிப்படுத்தி அசுரர்களைக் கொன்று அவ்வசுரனை [illegible] சிவனே. இன் னமானபுடைச் சிவபெருமான் [illegible] [illegible] விரும்புதல் [illegible] நாராயணத் திருவடி [illegible] சிவனுக்குப் [illegible] [illegible] விஷ்ணுமூர்த்தி [illegible] அவனைப் பிடித்து [illegible] [illegible] [illegible] அம்முனி அரியைச் சபித்தானென்று [illegible] கருக்கூடும் [illegible] பார்வதியம்மை [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] அர்ச்சனை [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] பூசைபுரிந்திட்டு [illegible]

லாம்—அர்க்காலேயகற்றிநீ புலவரச்செல்வ மஹீக்கிடவும் வேண்டு மிஃது தருக வென்றான்." என்னுங் கந்தபுராணத் திருவிருத்தப்படி அவ்வீரபத்திரரை யருச்சித்துவரம்பெற் றிருப்பிட மெய்தினமையாலும், விஷ்ணுபுராணம் ருஉம் அம்சம் கஎ-வது அத்தியாயஞ்சொல்லின்றபடி துர்வாசர்முதலிய இருடிகளிட்ட சாபமும் பாரதம்பகர்கின்றபடி திருதராட்டிரபத்தினி காந்தாரியிட்ட சாபமும் கண்ணமூர்த்திக்குப்பலித்தமையாலும், பரசுராமரென்பவர் கார்த்தவீரியன் முதலியோரை முருக்கியபாவந் திரும்படி தீர்த்தயாத்திரை செய்ததனாலும், இச்செய்தி வைணவர்பாகவதத்து முன்னதனாலும், வாயுசங்கிதை பிரமவிட்டுணு உற்பத்தியத்தியாயத்தில் விஷ்ணுவானவர் மேன்மையிழந்து மேகவுருக்கொண்டு அரனரை யாயிரவருடஞ் சுமந்து திரிந்தாரென்பதனுடன் அக்காலமே மேகவாகனரெனப் பெயர்பதனுடன் பெறப்படுதலாலும்; சிருஷ்டிகர்த்தாவுஞ் சீதரமூர்த்தியின் பிரதமபுத்திரனுமான பிரமதேவன் சிவநிந்தனையி னொருதலையிழந்த அன்றுமுதலின்றளவரையும் அத்தலையை அத்தேவனேனும் அம்மூர்த்தியேனும் உண்டுசெய்யும் ஆற்றல்பெறப்படாமையாலும், விட்டுணுவியூகமூர்த்திகளிற் பிரத்யும்னமூர்த்தியும் வேண்டிவின் இலயபுத்திரனுமான மன்மதன் சிவநிந்தனையி னுருவிழந்த அன்றுதொட்டின்றுகாறும் அவ்வுருவை அவனேனும் அவன் தலைமயனேனும் அவன் தந்தையேனும் உண்டுசெய்யும் ஊக்கம் பெறப்படாமையாலும் அந்நாராயணமூர்த்தி முழுமுதற்கடவுளாகாரென்றல் வெள்ளிடைமலையின் முணரவுள்ளதே. அம்மூர்த்தி வழிபாடுடையோரும் பிரதோஷவேளையாகிய அந்திப்போதில் நாராயணஸ்துதியாவது தரிசனமாவது வணக்கமாவது செய்யாதிருக்கவேண்டும். செய்யின் நரகஞ்சித்திக்கும். இதனை, பிரதோஷவேளையில் வைகுண்டத்தில் விஷ்ணுமூர்த்தியானவர் இலக்குமியைப் புணர்ந்துகொண்டிருந்தாரென்றும், அப்பொழுதங்குச் சென்றுவந்த பிருகுமுனிவர் தாமைத்திருத்த கருடனாச்சரியமாக்கி யுள்ளுறைந்தாரென்றும், அவர்வரவுகண்டு

அவ்விஷ்ணுமூர்த்தி [illegible] யிருந்தபடியே அவரைவராதிருக்க வென்று கைகாட்டித்தடுத்தாரென்றும், உடனே "என்னாருயினிய வென்று வைகுண்டத்திவேளைதன்னி லேலக்குமியைப் புணர்வரோ வுனக்கிப் புத்தி— வந்திவேளைதன்னி லேலக்குமியைப் புணர்வரோ [illegible] டா வென்று ஞாயம் தவன்றுன்மா சொன்னார் ருன்மத்த முனைவன் [illegible] பிரதோஷ தனிலுன் றைமம் பகர்ந்து துவனை நோக்கிப்—பன்றனும் பிரதோஷ தனிலுன் றைமம் பகர்ந்து வோர் தரித்தோர் பாவலில் [illegible] —நான்ற கிரியத்திற் புகுவா ரென்று குழுகோபத் தாற்சாபஞ் சொல்லிப் போனான்". என்றபடி முனிந்து சபித்துச்சென்ற அம்முனிவர் தமக்குஞான்று விஷ்ணு வைப்பார்த்ததானேர்ந்த [illegible] வத்தைக் காசியம்பதியில் தீர்த்துக் கொண்டாரென்றும், பின்பொரு பிரதோஷகாலத்தில் ஹரிபஜனை செய்த வொருத்தருவன் னைகயானையாகப் பிறந்தானென்றும் சிவரகசியம் ரு-ம் அம்சம் உ-ம் காண்டம் சஎ-ம் சருக்கம் நவிலுகின்றது. இந்நியமத்தாலன்றோ பிரதோஷவேளையில் விஷ்ணுவாலயங்களில் ஆராதனை பெறப்படுவதில்லை. இந்நூற்கண் ஹுதகரிக்கப் பட்டதமிழ்ச்செய்யுள்களையுட்கொண்ட சிவரகசியம் ரு-ம் அம்ச தோழில்களில் ஆராதனை ... மான்று திருவாரூர் ஒப்பிலாமணி தேசிகரால் வடமொழியினின்று மொழிபெயர்க்கப்பட்டுத் தஞ்சைச் சரபோஜி மகாராஜர்சபையிலரங் கேற்றப்பட்டனது.

வாரீர் சதாசார சைவர் குடிப்பிறந்த [illegible] கையுடையவரே! இவ் விஷ்ணுமூர்த்தியின் பசுத்துவசரித்திரம் பண்டை நூல்களில் பலவுள. அவையிற்றையெல்லாம் பிரகாசப்படுத்தற்கு இச்சிறுநூலிடங்கொடுத்திலது. ஆயினும் மேற்சொன்ற பிரமாணங்களு நியாயங்களுமே ஒருமைக்கு நல்லன. கல்லேக்கல்லால் தகர்ப்பதுபோல வைணவர் புத்தகங்களைக் கொண்டே அவர்முடிவை முருக்கிச் சத்திய சைவசித்தாந்தத்தை நிறுவிடுமென்பதாம் அத்தியாயங்களிலுள்ள தன்றே. "நாராயணனே யுலகம் அன்னு வதாகுவோம்" எனவும், "நாராயணம் ஞான்மேயாம் நாராயணன் யோம்" எனவுஞ்

சொல்லியவைகளே வைதிகம் "ஹரிரேவ ஹரிரேவ" என்றதிற் பிரமா ணங்கூடியது அவைதிகமெனவறிந்தும் உழிதருவைணவரும், மற்ற வரும் நித்திரைவிட்டெழும்போது "ஹரிரோஹரி: ஹரிரோஹரி: ஹரிரோஹரி:" என்றுசொல்லுமாறு சொல்லிக்கொள்வோரையுள்ள சிவசிமார்த்தர் திருநீறணிவோராயிருந்துஞ் சிவபக்தியிலாதன்மை யால்விஷ்ணுவே பெருந்தெய்வமெனக் கொள்ளுமாறு போதிப்பது ஸ்ரீ. இனி, அதுவுநங்கள் செவிகட்கினிமையாயிராதன்றோ. இவ்வ னவுமுணர்ந்த நீயிர் "பிறிதெரிப்படாஅ தன்மதங்கொளலே" எனும் விதிப்படி வைணவம்புகாது சைவத்திருந்தியவீர்களென்றும் வை ணவருள்ளும் நல்லூழுள்ளார் சைவராய்வாழ்வார் இவறல்மிக்கொவா ரென்றும் எண்ணுகின்றேம். ஐயமுளதேல், அதனையின்னுமொரு பெருநூல் வாயிலாகவொழிக்க நினைந்துளேம். மேலேகாட்டப் பட்டநூல்களன்றிச் சிவகர்ணாமிர்தம் - சிவதத்வவிவேகம் - பிரஹ்ம தர்க்கஸ்தவம் - ராமானுஜசிருங்கபங்கம் - நிருத்ரயபரீக்ஷா - ஹரிஹர தாரதம்யம் - விஷ்ணுதத்வரஹஸ்ய கண்டனம் - சிவோத்கர்ஷ சந் திகை - சிவஞானசித்தியார்பரபக்கம் - தத்துவப்பிரகாசம் - சித்தாந்த வசனபூஷணத்திற் பாஞ்சராத்திரிவினாவிடை பாஞ்சராத்திரிமதமறு ப்புமுதலியனவும் வைணவமதமறுப்பாம்; சைவசமயஸ்தாபனமுமாக வுள்ளன. சோழநாட்டின் கண்ணதாய கஞ்சனூரிலிருந்த மதுரகவி சாரிமுதலிய வைணவர்களே ஆதத்தாசாரியசுவாமிகட்குச் சுதரி சனசாரியெனும்பெயரிட்டு வைணவக்கிரியைகளைச்செய்ய ஆரம்பி க்கும்போது ஐந்தியவருள் அச்சுதாயிகள் அவர்தலையறுத்து நான் அரனுக்குத்தத்தஞ்செய்துவிட்டேனென்றியம்பி அவ்வூர்வரதராஜப்பெரு மான்சந்நிதியில் தீயிற்காய்ச்சிய இருப்புமுக்காலியிலேறிநின்று மாறுபட்ட வைணவர் கடாக்களுக்கெல்லாம் விடையிறுத்துச் சிவ மதஸ்தாபனஞ்செய்து அத்தைத சக்கிரமெனுங்கிரந்தமியற்றிப் பல அற்புதங்களுங்காட்டிக் கலியுகம் ௪அ௫௯ - ல் திவ்விய நகர நித் திருக்கைலையையடைந்தனர். திருவையாற்றிற்கு அண்மை

ளான மருதக்குடியில் கலியுகம் ௪அஅஅ - ல் மறையவர் குலத்துதித் துச் சிவதீக்ஷைபெற்று மஹாவித்வ சிரோமணியாய் விளங்கியிருந்த மணியசிவனாரோடு ஸ்ரீரங்கத்து வைணவர்களும் மற்றவைணவர்களு மெதிர்த்துத் தோல்வித்தாளெய்தினர். வைணவ ரனேகர் வைதிக சைவ. மதோத்தாரணர்களோடு வாதித்து வலியிழந்த சரிதமுதலியன சைவபூஷண சந்திரிகையிற் காணலாம். பாத்மத்தில் "விஷ்ணுர்யஸ்ய பரீசாரும் வஜ்ஜேத் தேவதாந்தரம் |" என்பதனானும், "விஷ்ணு தீர்த்தமாத்ரேண சிவத்ரோஹப்ராஜாயதே |" என்பதனானும், சிவத் துரோகிகளாய் விஷ்ணுவைமட்டு மூபாஸிக்கிறவர்கள் நரகதியடை யார்கள், தூர்க்கதியடைவார்களென்றும், சிவரகசியம் பத்மாவதிச் சருக்கத்தில் "விஷ்ணுவிட வெய்யோன் சொல்லா விளங்கிழாய் விம லன் பூசை *** விலா மூடர்ப்ப நவர்களே மரசி கர்ப்பர்" என் பதனால் சிவபூசையை விடுபவர்கள் விடுவார்கள்: அவர்களையறி வற்ற மதம்போல்வார்கள் என்றும். பெறப்படுதல்காண்க. இவ்வித நியாயமெல்லாம் அந்நிய மதத்திலிருந்த விவேகிகளுமுணர்ந்து வை தீகசைவத்தைப் புகழ்ந்து கொண்டேயாவர். என்னை? துணை குடிமஸ்தானெனும் ஒரு மகானுபாவர், தம்முடைய பாடல்களில் "ஆதியந்தங் கடந்தவொருவனைப் பரிபூரணமானவனை [illegible] தோதியந்தங் கடந்தனை பதியின் பாதந் தொழுதிறைஞ்சி [illegible] குவித்துப் போற்றல்செய்து" என்றுகூறி "சந்திசாக்கண்ணி", "மனோன்மணிக்கண்ணி" பல பாடியுள்ளார். கிறிஸ்துமத குரவ ராய் ஆங்கிலம் தமிழ்முதலிய பாஷா வித்வாராய் மிக்க புகழுடை யவராயிருந்த (Reverond G. U. Pope, D. D.) ரெவரெண்டு ஜி. யு. போப்பு. டி. டி. என்பவர் வைணவமத புத்தகங்களுள் ஏதை யுமெடாமல் ஸ்ரீமத் மாணிக்கவாசகரது திருவாசகத்தை, மெய்த் ஆங்கிலபாஷையில் விரித்த உரையெழுதி நூலாசிரியரையுஞ் சைவ த்தையும் விதந்துவிதந்து கூறியுள்ளார். இவ்வாறு கொள்ளுங் கொள் கை, அத்தக்ஷேசவிஜயம் குருபரம்பரையிற் வைணவ விதிகள்

னொழுகினார்க்கும், சுருதியாயமறியாதவர்களாற் சைவத்திற்கு மேன்மையில்லையென்று போதிக்கப்பட்ட இரும்புன்னாவத்தி லகப்பட்டுக் கும்பலிற் சேர்வீர்கள் போவோர்க்குமே யில்லாதொழிக்கது.

வாசீர் மெய்யி னிலைஇய தலையன்புடையோரே! நீயி ரெல்லீரும் தெய்வசமய ரத்தினமாகிய சைவசமயமுத்தி தேடி நிற்பதில், சிவயோக சமாதிநிஷ்டராதல் மெய்ந்நூற்களுஞ் சற்சாத்திர தோத்திரங்களை விடாதவர்களாய்க் குரு லிங்க சங்கம பத்தியின் மேம்பட்டவர்களாயிருத்தல் வேண்டும். மேலை சிவரகசியம் முதற்காண்டம் உக-வது சருக்கம் "மன்னுமவன் மனையிற்சிவ லிங்கசித்ர மேனுமொன்று வகுத்ததில்லை — அன்னதனு லவ்வாறு செறிமனைகள் புலைச்சேரி சுடுகாடாகும் — பன்னுசிவ பூசையிலார் மனைபுகுதிற் சலபானம் பண்ணிலன்னோர் — அன்னமருந் தினவர்கள் புலையராய் நரகமெல்லா மடைவரன்றே:" என்றியம்புமாறு சிவபெருமானை மறவாதிருக்குநிமித்தம் உங்கள் வீடுகளிற் சிவமூர்த்த படங்களை யழகுபெற வைத்திடுவீர்களாக. அவ்வித சித்திரங்களைச் சுவர்களிலெழுதும்படி செய்வீர்களாக. அவையில்லாத வீடுகள் புலைச்சேரியையுஞ் சுடுகாட்டினையு மொக்குமெனவும், சிவபூசையிலாதார் களிற் புகுவோரும் அங்கு சலபானஞ்செய்வோரும் அன்னமருந்துவோரும் புலையர் தன்மையடைந்து எல்லாநரகமு மநுபவிப்பரெனவும் அறிவீர்களாக. வைணவர் பாகவதம் கக-ம் ஸ்கந்தம் [illegible]-ம் அத்தியாயம் ககூ-ம் சுலோகத்தில் ([illegible]) "அபிஷேயாவசேஷம் மேநோப[illegible] யுஞ்ஜ்யாத் [illegible]||" எனவருவது "தனக்குச் சமர்ப்பித்த நிர்மாலியத்துக்களில் [illegible] (பிறர்) உபயோகித்தல் கூடாது. அதனை எந்தவிதத்திலேயும் நீக்கிக்கொண்டுவிடுன்று விஷ்ணுமூர்த்தி கூறினார்" எனும்பொருள் பயக்கின்றது. பயக்கவே, விஷ்ணுமூர்த்திக்கு நிவேதித்த அன்னமும் உண்ண லாகாதென்ற வேதப்பிரமாணமாயிற்று.

பிராயம் — இந்நூல் கசo-ம் பக்கத்தில் உதகரிக்கப்பட்ட சிவபுராணச் சுலோகத்தில் "சம்புவின் னைவேத்தியமல்லாத அந்நியதேவர்களின் னைவேத்தியங்களை யுண்டக்காற் சாந்திராயண விரதாசரணை செய்யவேண்டும்" எனும்பொருட்கு ஒத்ததாயுமிருக்கின்றது. இவ்விதியினைச் சிவத்துவேஷ சித்திரோர்க்கு புண்டரதாரிகளங்கீகரித்து நடக்கக்கண்டிலம். நாடோறும் விஷ்ணுகோயில்களில் ததியோதனமும் புளியோதரையும் விரும்பிக்கொண்டு சாமானிய ஜனக்கூட்டமும் விலகாதொழியுமென்பது அவர்களுக்குத்தெரியாததோ போலும். அதனால் விஷ்ணுமூர்த்திக்குச் சமர்ப்பித்தவைகளை யுபயோகியாதிருத்தலே நெறியென்பதை யறியாதார் நட்பினையும் நீங்கள் விரும்பாதிருத்தலே நன்றெனவுணர்வீர்களாக. அந்தச் சிவரகசியம் உ-ம் காண்டம் சச-ம் சருக்கம் உக-வது செய்யுளில் "இறைவன் பூசனை கற்பினதிகமாமே" என்றவருத்தமாற் கற்புடைமகளிருஞ் சிவபூஜை செய்ய வேண்டுமென்பதுஞ் செய்யாவிடின் இக்கற்புடைமகளிர் [illegible] பேரின்பமுமில்லாதொழியுமென்பதும் அறிமின். ஸ்ரீஅருணகிரிநாதசுவாமிகட்குத் திருவருட் பெருஞ்செல்வந் தந்தருளிய எம்பெருமானது திருவருளிருந்தவாறு எம்மாற் சிவஞானபோதகமாகச் சொல்லப்பட்ட இந்நூலும், இதனைப் படிப்போரும், கேட்போரும், இதப் புண்ணியமுண்டாக முயற்சித்தோரும் நீடுவாழ்க, சுபம்! சுபம்!! சுபம்!!!

சிவார்ப்பணமஸ்து.

எட்டாவது அதிகார முற்றிற்று.

நாலாயிரப் பிரபந்தவிசார முற்றிற்று.

குமரகுருபரன் திருவடிவாழ்க.

கலியுகம் [illegible]

118395

பிழைதிருத்தம்.

பக்கம்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
௨	௯	மஹாத்மியம்	மாஹாத்மியம்
௧௫	,,	நிழ்த்துத்	நிகழ்த்துத்
௧௮	௨௧	[illegible]	மாகலின்
௨௨	௬	"வாமபார்சவே	"வாமபார்ச்வே
,,	௧௦	தேவீ"	தேவீ"
௩௩	௨௮	ப்ராதசம்	யப்ராதேசம்
௫௨	,,	யன்னோர்	மின்னோர்
௬௩	௨௧	யடைக்[illegible]	[illegible]
௬௪	௯	வேதாதருஷ்	[illegible]தருஷ்
௭௫	௧௫	கன்ாளர்	கன்னார்
௮௫	௨௩	மோக்ஷா	மோக்ஷ
௮௬	௨௫	சாமவேதஞ்	தைத்திரியவேதஞ்
௮௯	௧௨	பாஸ்தாத	பரஸ்தாத்
௯௩	௭	மீசவா:,	மீச்வா:,
௧௨௭	௨௦	கன்னத்திலடித்து	கன்னத்திலடித்து
௧௨௯	௨௫	சிவன்	சிவன்
௧௪௨	௧௩	னெனலகொடு	னெனல்கொடு
,,	௨௧	அதனிலுள.	அக்குருபரம்பரையிலுள.

ஸை என்று சுப்படாமையானே சில மெய்யெழுத்துக்கள் உயிர் மெய்யெழுத்துக்கள்போலிருக்கும் [illegible]-ம் பக்கம் ௧௨-ம் வரியில் 'தம்மை' என்றிருக்கவேண்டியது [illegible]பிரதிகளில் 'தன்னை' என்றிருக்கும்,